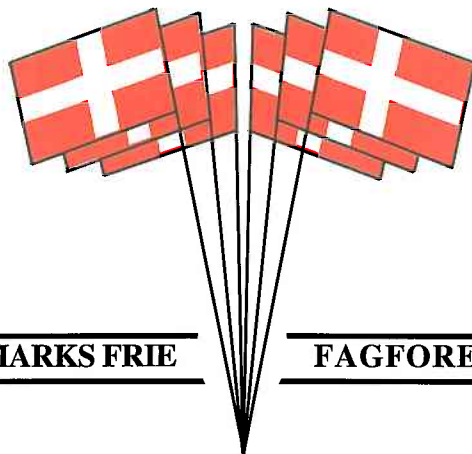

Fagligt Alternativ

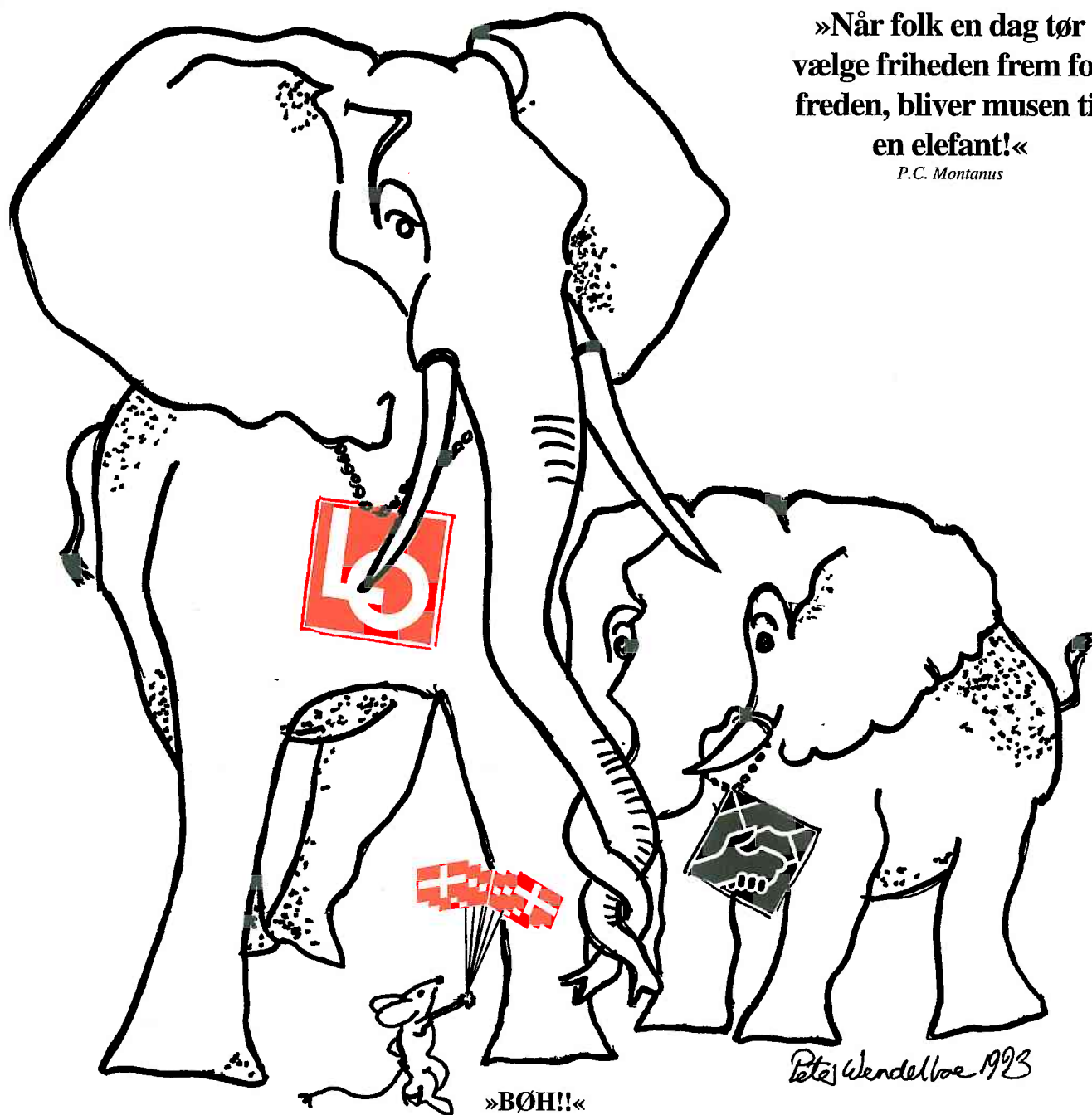
Nr. 3 • JUL. KVARTAL 1993

MEDLEMSBLAD FOR DANMARKS FRIE

FAGFORENING

»Når folk en dag tør
vælge friheden frem for
freden, bliver musen til
en elefant!«

P.C. Montanus

UDVIDET 10-ÅRS JUBILÆUMSNUMMER

Indhold:

Leder	3
Formanden har ordet	4
DFF'nyt - år for år	4
Kort og godt	5
Den samfundsmæssige baggrund	6
Forblindede egoister	8
Medlemsportrætter	9
Menneskerettigheder	10
DFF - en græsrodsbevægelse	11
Ti år med medierne	12
Et lærestykke i manipulation	12
Lille forening - stort postyr	13
Medier og ytringsfrihed	14
Gratulation fra 4 F	15
Hvorfor ingen a-kasse i DFF	16
Et anderledes portræt	17
Spørgsmål til politikerne	18
Svar fra politikerne	18-20
Hilsen fra Reed Larson, USA	21
Hvorfor blev L 185 vedtaget	22-24
DFF's ilddåb i Herning	25
Konflikter og ofre/helte	26-37
Medlems Nyt (Jubilæum og Seminar) ..	38
DFF ind i CESI	39
ABnorm Amoral	39
Danmarks Frie Fred'rik	39
Jubilæumssang	40

Udgiver:

Danmarks Frie Fagforening
Danmarksgade 16, 9000 Aalborg
Tlf. 98 10 21 00

Ansvarshavende redaktør:

Dan Holst Nielsen
Hybenvænget 1, Bellinge, 5250 Odense SV
Tlf. 65 96 19 31

PoBe sats og repro

Rønnebærvej 6, 6430 Nordborg Tlf. 74 45 06 70
Tryk: Als Offset ApS

Forsidetegning: Peter Wendelboe

ISSN 0901-0165

Næste nummer af Fagligt Alternativ udkommer
medio oktober 1993
Indlæg til dette nr. skal være redaktionen i hænde
senest den 17. sept. 1993

Abonnementspris pr. år (4 numre) kr. 60,00
Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse.

Idégrundlag ...

Danmarks Frie Fagforening er et alternativ til den politiske og den kristne fagbevægelse.

Derfor vil DFF ikke benytte nogen del af kontingentmidlerne til støtte for politiske grupperinger eller ideologiske formål, ligesom det heller ikke er DFF's opgave at yde moralsk eller agitatorisk støtte til sådanne.

DFF vil udelukkende benytte foreningens midler til støtte for medlemmernes faglige interesser.

DFF sætter respekten for det enkelte menneske i højsædet, således at grundlovens og menneskerettighedskonventionens ord efterleves.

DFF vil arbejde på at fjerne de aftaler på arbejdsmarkedet, der medfører, at man udelukkes fra et arbejde, med mindre man er medlem af en bestemt fagforening.

DFF vil sikre medlemmerne tryghed i ansættelsen og størst mulig realindkomst.

Hvordan ...

Danmarks Frie Fagforening er en landsdækkende organisation, der optager funktionærer og andre lønmodtagere på tværs af faggrænerne.

Vi ønsker at arbejde fagligt ud fra en anden grundholdning end den etablerede fagbevægelse. F.eks. bør begrebet klassekamp fjernes. Det hører ikke hjemme i et moderne samfund.

DFF vil endvidere medvirke kraftigt til at fremme korrekt og saglig information, så lønmodtagerne selv kan afgøre deres ønsker og behov.

Hvorfor ...

Fagbevægelsen er i krise, fordi den ikke har forstået at forny sig, og fordi den i de senere år har oplevet en meget stor medlemsafgang. Afgangen består af store grupper, som ikke traditionelt er tilhængere af den stærke partipolitiske tilknytning, som findes i den etablerede fagbevægelse. Derfor kan man ikke løse krisen ved frivilligt eller lovgivningsmæssigt at fjerne de direkte tilskud til de politiske partier.

Som det fremgår af nedenstående eksempler, medfører de forskellige fagforeningers love en forpligtelse til at fremme bestemte ideologier. Det drejer sig ikke kun om økonomi, men indebærer også en moralsk forpligtelse, som vil medføre en samvittigheds-konflikt for mange mennesker.

Eksempel 1.: LO's love §2, stk. 13 sidste afsnit:

»og i samarbejde med Socialdemokratiet at fremme den sociale lovgivning og anden lovgivning, som lønmodtagerne er interesseret i.«

Eksempel 2.: SID's formålsparagraf stk. 6:

»At arbejde for indførelse af arbejdsplads-, økonomisk- og kulturelt demokrati med det sigte, at skabe et socialistisk samfund.«

Der skal ikke herske tvivl om organisationernes ret til at søge disse formål fremmet. Men kombineret med diverse tvangsmetoder betyder det en knægtelse af de demokratiske frihedsrettigheder. Derfor tilbyder DFF sig til alle de lønmodtagere, som ønsker at være fri for sådanne bindinger, men som alligevel ønsker den tryghed det giver at være medlem af en fagforening.

Leder

Hvad vil vi med Fagligt Alternativ?

30 numre indtil nu

Hvorfor ikke lidt navlebeskuelse - i dagens anledning? Det nummer af Fagligt Alternativ, du sidder med i hånden nu, er nr. 30 i rækken. Allerede halvandet år efter Danmarks Frie Fagforenings stiftelse kom det første - altså i marts 1985. De første tre numre adskilte sig ret meget fra resten. De havde udformning og størrelse som en avis i „BT-format“. Desuden var de redigeret af en professionel journalist, Mogens Thomsen, der arbejdede ved Lolland-Falster Folketidende, hvor bladet blev trykt. Da bladet efter et par års pause udkom igen,

var det i det nye format og layout. Siden januar 1987 er der regelmæssigt kommet 4 numre pr år. Otto Bjerre var ansvarshavende redaktør for 7 numre, men siden oktober 1988 har det været undertegnede. Trykningen udføres for nærværende af PoBe sats og repro, Nordborg. Tidligere stod Ekspresttrykkeriet i Herning og endnu tidligere var det eget tryk. Bladets navn fremkom under en snak mellem Ernst Nielsen, Jørgen Mikkelsen og Gerhard Bang. De blev enige om hver at nedskrive et par forslag, og derefter valgte de i fællesskab „Fagligt Alternativ“ - Gerhard Bangs idé.

Indholdet til daglig

Det har altid været bladets hensigt primært at orientere medlemmerne om, hvad foreningen selv foretager sig: Store og små sager, henvendelser til ministre m.v., landsmøder og seminarer og meget mere. Men vi beretter også om de rørelser og begivenheder omkring os, som måtte have interesse for foreningens arbejde - det være sig i Danmark eller i udlandet. Vi orienterer også om love og forordninger og andre forhold, som har betydning for dagligdagen på arbejdspladserne. En læserundersøgelse har bekræftet os i det rigtige i, at vi også hen ad

vejen præsenterer os selv. Derfor er der jævnligt portrætter af hovedbestyrelsesmedlemmer og andre, som har haft betydning for foreningen og dens arbejde. I en forening som vores har vi vanskeligt ved at få kendskab til hinanden på anden måde. Endelig finder vi den fagpolitiske dialog særdeles vigtig. Her bestræber vi os på, at alle partier kommer til orde.

Jubilæumsnummeret - noget for sig selv

Dette udvidede jubilæumsnummer adskiller sig meget fra normen. Flere af de sædvanlige rubrikker er udeladt. Vi koncentrerer os i stedet om at

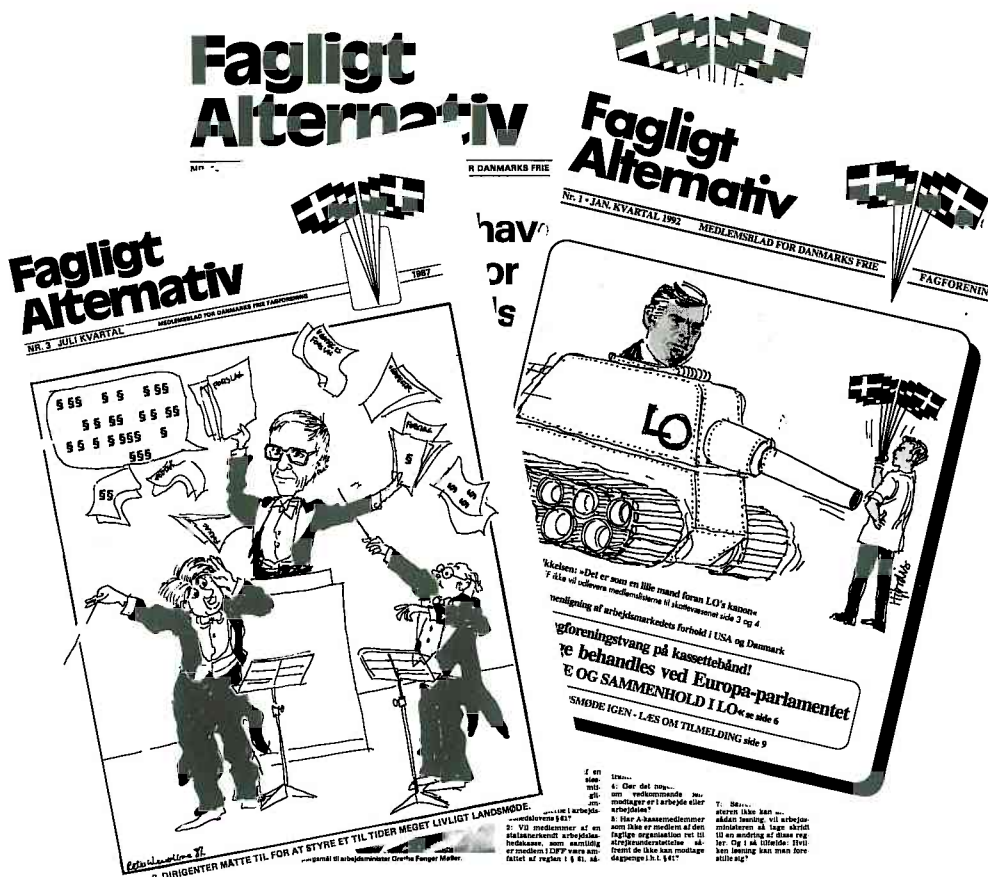
fortælle DFFs 10 årige historie. Først og fremmest de store sager og linier, men også interessante detaljer. Hvad har vi nået, og hvilke ønsker og mål har vi for fremtiden?

Politikersynspunkterne er også med, og vi har en udenforstående samfundsforiskers vurdering af vores placering i samfundsspillet. Endelig forsøger vi, at tegne et portræt af foreningen og dens medlemmer.

God fornøjelse med læsningen!

Holst

Her ses tre eksempler på Fagligt Alternativ. Øverst den allerførste forsideside fra marts 1985, nederst til venstre et eksempel fra 1987 med tegning af Peter Wendelboe og endelig januar 1992 med tegning af Hjørdis Plato.

Formanden har ordet

Efter de ti år er der grund til optimisme - trods alt

Tid til at reflektere

10 år med Danmarks Frie Fagforening. Tiden er fløjet af sted. Det må være tid for lidt rolig omtanke! Da jeg har været med helt fra starten, og endda hele tiden har været betroet ledende poster i foreningen, har jeg en særlig baggrund for at reflektere lidt over den forgangne tid og mulighederne fremover.

Dampkedel med overtryksventil

Ifølge grundlov og menneskerettighedserklæringer har man ret til at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed. Danmark er spækket med foreninger af enhver tænkelig slags. Men på arbejdsmarkedet er der stort set et fagligt monopol bestående af en stor ensidig socialistisk damplokomotiv (LO) med en religiøs overtryksventil (den kristelige fagbevægelse). Begge er opstået før århundredeskiftet!

Vælgerflugt og friheds-trang

I de seneste årtier har store lønmodtagergrupper bevæget sig i retning af større frihed bl.a. ved at stemme på andre partier ved valgene end dem, som fagforeningen understøttede.

Og ser man lidt ud i Europa, begyndte der at opstå store frie fagforeninger. På den baggrund mente vi, at der var behov for en fagforening i Danmark helt uden politiske og religiøse bindinger.

Med hensyn til det religiøse aspekt er vi faktisk helt på linie med Per Boysen, tidligere forretningsfører og nuværende informationschef for den kristelige fagbevægelse. Allerede før DFFs stiftelse udtalte han, at hvis de bare fjernede ordet „kristelig“ fra navnet, ville deres fagforening meget hurtigt vokse sig stor.

Stik imod principperne

Det friske mod, vi startede med, har vi trods store besværligheder formået at holde oppe til dato. Mit virke i denne forening har givet en særlig adgang til at se, noget af det, der gemmer sig bag facaden i vort samfund, og som dybest set er grunden til besværlighederne.

Hvordan kan det f.eks. gå til, at politiske partier, der ved højtidelige lejligheder smykker sig med betegnelser som liberalisme og retfærdighed, i den daglige politik ofte handler stik imod disse principper? Organisationsfrihed prioriteres i hvert fald meget lavt. Tit sidder jeg med en fornemmelse af, at vort samfund i virkeligheden er et skindemokrati, og jeg tænker: Bare nogle flere vælgere havde den samme mulighed for at se lidt bag om facaden. For hvordan skal de kunne skifte „betonstøtterne“ ud, når de ikke ved, hvem de er?

Uddeling af „betonpris“

I en tid, hvor det er så populært at uddele „priser“, skulle vi måske overveje at uddele en årlig „betonpris“ til den såkaldt liberale politiker, som har arbejdet mest for at fastholde danske lønmodtagere under fagforeningstvungen. Det kunne passende være et stykke af den nedbrudte Berlinmur. Vi kunne da håbe på, at prisvinderen ville vågne op ved det synlige bevis på, at muren faktisk er faldet. Det ville dog blive svært at udpege den rette af den simple grund, at der er så mange egnede kandidater!

Læse vore breve

Udadtil gives udtryk for, at vi har fagforeningsfrihed her i landet. Indadtil klæbes de flotte

ord imidlertid ind i en træg sovs af fagforenings- og a-kasse-tvang. Lige meget hvor man vender sig hen, findes den klæbrige substans i større eller mindre mængde. Det er den, der har besværliggjort de mange personsager, vi har haft. Omkring 60 sager er det blevet til, og meget få er vundet. Ingen skal sige, vi ikke har kæmpet. Ingen skal ej heller sige, at politikerne intet vidste. De kunne bare have læst de breve, vi sendte dem, eller slået op i deres daglige avis.

A-kassevaren mangler

Forestil jer, at Folketinget vedtog, at fremover må kun Brugsen sælge købmandsvarer. Der ville lyde et ramaskrig. Ingen ville acceptere dette. Men det er præcis den situation, vi befinder os i. DFF må ikke have a-kassevaren på hylden. Derved er der reelt taget politisk beslutning om vor eksistens - vi må ikke være her. Under normale lov-mæssige forhold havde vi i dag haft mindst 100 000 medlemmer. Men lovgiverne gemte sig under tabureterne. Derfor har vi stadig ikke normale forhold på arbejdsmarkedet. Derfor er det væsentligste resultat af vort ti-årige virke faktisk blevet, at vi har gjort „overtryksventilen“ på „damplokomotivet“ lidt større - for nu at vende tilbage til billedet fra indledningen.

Dette er utilfredsstillende, og det er ikke det egentlige formål med vores organisation. Det er at få brudt monopollet, så forholdene på arbejdsmarkedet kan blive normaliseret.

Lever i bedste velgå-ende

Der er dog god grund til, at vi ønsker hinanden tillykke med,

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1983

I juni bringer utallige dagblade og tidsskrifter landet over et læserbrev skrevet af en vis flytekniker Jørgen Mikkelsen, Vestbjerg, medlem af Dansk Metal. Det er et nødråb med opfordring til at gøre noget NU. „inden de mange fagforeningsmilliarder lukker de sidste muligheder for sand yringsfrihed“ (læs brevet andetsteds her i bladet) * Blandt de mange som reagerer på det er Ernst Nielsen, Væggerløse på Falster * De to får nedsat en initiativgruppe, som forbereder et stiftende møde * Efter afslutningen af landsmøde i 4xF (Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger) i Vejby-Risskov Hallen stiftes Danmarks Frie Fagforening 3. september. * Da var La Cabana-konflikten allerede startet, men den optrappes enormt i slutningen af november, efter at DFF blander sig * En kæmpedemonstration i Herning bliver DFFs „ildåb“ og giver masser af vind i sejlene * Medlemmerne strømmer til.

at foreningen stadig lever - endda i bedste velgående - trods ti år, hvor næsten alt er gjort for at kvæle os. Der er grund til at fremhæve alle de lønmodtagere, der uden tøven har kæmpet vor kamp ude på arbejdspladserne vel vidende at det kunne koste job og helbred. Der er også grund til at fremhæve de arbejdsgivere, der turde indgå overenskomst med os vel vidende, at det kunne koste dem virksomheden.

Medlemsgrundlaget er afgørende

Til slut en stor tak til alle, der i kortere eller længere tid har ydet en indsats for foreningen og ikke mindst til alle jer, der

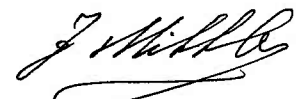
havde mod til at melde jer ind i en fri fagforening. Tak fordi I holdt ud, selv om toneangivende medier angreb foreningen - ofte langt under bæltstedet. Uden jer, der trofast holdt fast ved

medlemskabet, var vi ikke kommet igennem den første svære tid.

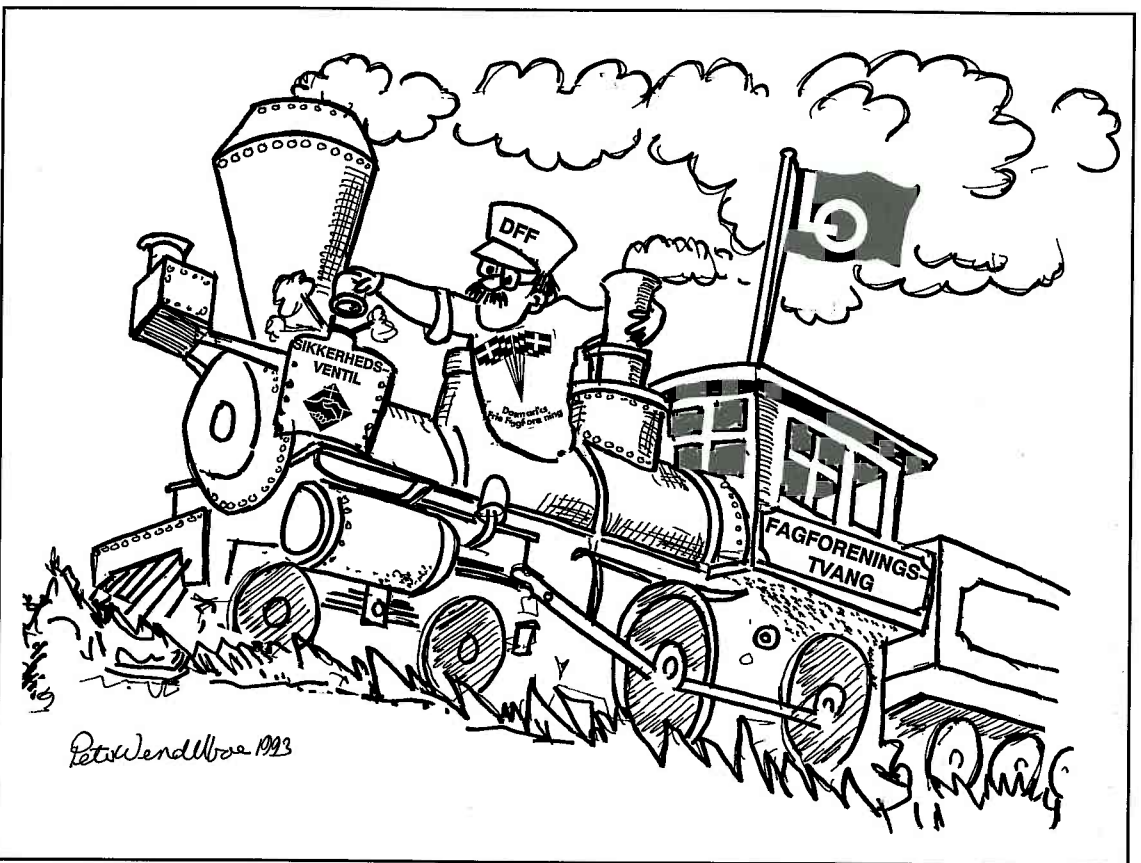
Medlemsgrundlaget er jo afgørende for, at vi kan løse den opgave, vi har sat os for. Alt i alt

er der grund til at se optimistisk på fremtiden. I det lys siger jeg endnu engang tillykke med de ti år! Jeg glæder mig til at se mange af jer til receptionen og jubilæumsfesten!

Vi ses!

Jørgen Mikkelsen

FFF's virke har udviklet sig til i høj grad at forstørre overtryksventilen på LO-damplokomotivet. Tegn: P. Wendelboe

Kort og godt

Fri eller frejdig

Tidligere LO-formand Knud Christensen i dialog med Jyllands-Posten: JP.: Kunne du ønske, at det i din tid blev frivilligt at være organiseret?

KC.: Alle er da medlemmer af fri vilje. JP.: Men man kan da ikke være på en arbejdsplads, hvis man ikke er organiseret. KC.: Det er frit ifølge Grundloven! JP.: Men det fungerer ikke sådan? KC.: Nej, og det skal det sgu heller ikke....!!!

Afskedssalut

„Vi skal nok sørge for, at du ikke får noget arbejde andre steder. I øvrigt vil du blive holdt skarpe øje med“ (sagt af Hans Jørgen Jensen, fm. f. Dansk Metal, Ålborg til Jørgen Mikkelsen, da han meldte sig ud i 1983)

SiD-stikkeri

„Hvis du kender en, der ikke har fagforeningsbogen i orden, har du pligt til at meddele det til din fagforeningsformand“ (Forslag til SiDs vedtægter 1988).

**Når uret bli'r ret
bli'r modstand en pligt**

(Graffiti på Nørrebro)

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1984

1. HT-konflikt blusser op i maj, idet 49 chauffører melder sig ind i DFF. Hans V. Bischoff laver indslag i TV-avisen, hvor Per Brandt sammen med en flok chaufførkammerater konfronteres med deres fagforeningsformand * 8 HT-chauffører holder ud - trods enorm chikane - og bliver fyret ulovligt, efter at fagbevægelsen ved sympatiaktioner blokerer trafikken i store dele af Sjælland. * Ligeledes i maj starter en sag i Hjørring, hvor sygehusportør Poul Thomsen melder sig ind i DFF. Flere år efter ender sagen med afskedigelse uden erstatning. Forinden nåede han at blive forflyttet til tungt og beskidt arbejde, og både minister og amtsråd var indblandet * DFFs lokalformand i Vinderup John Haven Andersen hænges voldsomt ud i TV-avis i juni * Endnu en meget negativ og fejlagtig TV-avis i forbindelse med åbningen af Ålborgkontoret i november * Jørgen Mikkelsen vinder ankesag om sin egen udsmidning af a-kasse (den afgørende årsag til det berømte læserbrev) * Besvær med at nå at ekspedere de mange indmeldelser.

Den samfundsmæssige baggrund for Danmarks Frie Fagforenings opståen

Der redegøres her for, hvordan og hvorfor DFF netop for ti år siden havde mulighed for at mase sig ind på den fagpolitiske scene

Af Per Berg Pedersen, Odense, cand. mag. i historie.

Jørgen Mikkelsens læserbrev fra sommeren 1983, der var stærkt medvirkende til Danmarks Frie Fagforenings start.

DFFs „dåbsattest“

I juni 1983 dukkede et læserbrev op i mange af landets dagblade. Det var skrevet af DFFs nuværende formand, Jørgen Mikkelsen, som i skarpe, markante vendinger kritiserede fagforeningssystemet her i landet. Dette læserbrev blev så at sige Danmarks Frie Fagforenings dåbsattest. Det viste sig nemlig, at Jørgen Mikkelsens synspunkter vakte genklang hos mange, og den 3. september 1983 blev foreningen så stiftet på et møde i Århus.

Jørgen Mikkelsen var naturligvis ikke den første, der øvede kritik af den traditionelle fagbevægelse. Derfor kan det være interessant at se på, hvorfor ideen om et alternativ netop på dette tidspunkt havde en så god grobund, at den kunne spire og føre til dannelsen af en ny fagforening, som i år kan fejre 10 års jubilæum.

Den historiske baggrund

Siden Septemberforliget 1899

I kamp med fagforening

Af Jørgen Mikkelsen, flytekniker, Solsikkevej 4, Vestbjerg

NÅR MAN VENDER hjem til Danmark efter 6½ år i udlandet, oplever man på en ny måde de ting, der foregår. Hvad er det for nyheder og interesser, medierne plejer, og fremfor alt, hvad bliver konstant fortiet.

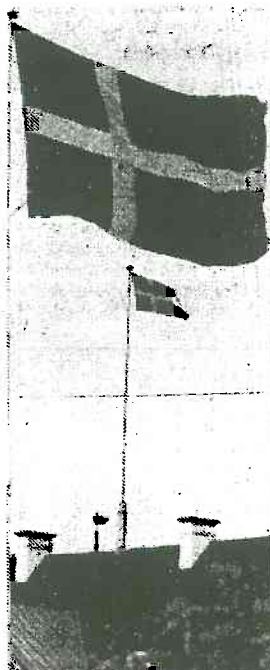
Det står hurtigt klart for en, at udemokratiske fagforeninger med kolossale økonomiske midler fører en vældig propaganda side om side med folk, der ingen respekt har for lov og orden, f. eks. BZ-grupper.

Sådan kunne der nævnes mange eksempler. Hvad gør man? Løber man, eller tager man kampen op. Jeg løber måske, men jeg tager kampen op først.

Min oplevelse med fagforening begyndte rent spontant. Jeg blev ringet op af tillidsmanden, der ville vide, om jeg var medlem af Dansk Metal. Hvis ikke, kunne han ikke godkende, at jeg fik et kvalifikationstillæg. Jeg var medlem, og det voldte derfor ingen problemer. Jeg undrede mig dog over, at det at være medlem af en fagforening åbenbart var en kvalifikation.

Tiden går. Tillidsmanden presser nu på, for at jeg skal være medlem af den lokale klub. Dagen nærmer sig,

har beslutningerne om danskerens løn- og arbejdsvilkår stort set været koncentreret hos to organisationer, nemlig LO (tidligere De Samvirkende Fagforening) og Dansk Arbejdsgiverforening (DA). Den eneste organisation, som indtil dannelsen af DFF har forsøgt at gøre disse to organisationer rangen

Den hjemvendtes møde med Danmark blev ikke som forventet.

hvor klubmøde skal afholdes. Jeg har faktisk besluttet mig for at tage med og blive meldt ind på mødet... Der plejer at blive serveret en øl og et par stykker smørbrød, og så kommer det. »Hvis du skal med, så skal

du som den eneste selv betale din mad«. Den tone kunne jeg ikke lide, så jeg kom ikke.

Det blev tillidsmanden for meget. Der er en, der ikke makker ret, han skal have en trussel.

Da trusler ikke hjælper, ønsker han at tale med mig, og som forventet for at præsentere flere og større trusler. En af dem var, at jeg kunne blive smidt ud af forbundet. Jeg var forberedt på dette og havde allerede skrevet min udmeldelse stilet til Dansk Metal. Tillidsmanden kvitterede for modtagelsen. Han ville dog ikke tage min fagforeningsbog. Den blev sendt anbefalet til forbundet med henvisning til min udmeldelse, som tillidsmanden skulle viderebringe. Under udmeldelsen gjorde jeg klart, at jeg ønskede at stå i A-kassen.

Jeg fik nu en masse moralprædikener og mange trusler, som f. eks. »Vi skal nok sørge for, at du ikke kan få noget arbejde andre steder, og i øvrigt så er du en af dem, der bliver holdt skarpt øje med«.

Ang. kontingent til A-kassen fik jeg at vide, at i henhold til interne bestemmelser var kontingentet det samme, som hvis jeg også var medlem af forbundet.

JEG KONTAKTEDE telefonisk Monopoltilsynet. Her var man målløs og havde ikke hørt noget lignende.

Der skulle dog intet foretages, inden jeg havde opkrævningen skriftligt.

Det bad jeg om, men fik i stedet en telefonopringning fra en meget højroret fællestillidsmand. Jeg fandt nu tiden inde til at lade en sagfører klare den videre kommunikation.

På min arbejdsplads har jeg mødt megen sympati. Den seneste udvikling er, at der på et klubmøde er blevet meddelt, at man vil føre retssag mod mig. Det forventes at tage to år, og man regner med at tabe. Men det var ligegyldigt, bare man kunne genere mig.

Min foreløbige konklusion er, at systemet har afsløret sig selv som værende ensidigt politisk, udemokratisk og direkte uværdigt. Jeg synes, det er katastrofalt, at så mange mennesker er tvunget medlem, derfor må kampen gå videre. Politikernes øjne må åbnes, offentlighedens øjne må åbnes, der må rejse en folkestorm.

Mine tanker går i retning af at lave nogle velformulerede spørgsmål omkring fagforeninger og så få lavet en gallupundersøgelse, der skulle offentliggøres i de store dagblade og sendes til politikerne.

Vi er nødt til at gøre noget. Det skal være nu, inden de mange fagforeningsmiljarder lukker de sidste muligheder for sand og fri yttingsfrihed.

kasse i perioden 1929-37 og igen fra 1950 førte den kristelige fagbevægelse imidlertid op til 1974 kun en hensygnende tilværelse - upåagt af de fleste og absolut uden nogen afgørende indflydelse på danskerens levevilkår.

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1985

Konkurrence i Socialpædagogens medlemsblad om betydningen af „DFF“. Blandt De Førende Forslag er: Dansk Fidus Forening. De Faglige Fuskere. Den Forkerte Fagforening og Den Farlige Femtekolonne * I februar kræver 60 demonstranter arbejdsformidler Poul Nedergaard. Stenlille fyret pga. DFF-medlemskab. Det lykkes ikke, men mangfoldige chikaner bliver det til i årene derefter * Middelfart Folkebibliotek „har ikke plads til“ at fremlægge Fagligt Alternativ * Fællesorganisationen og Socialdemokratiet på Falster opfordrer i marts til boykot af Lolland-Falster Tidende og dets trykkeri. Det er her Fagligt Alternativ bliver trykt og en af avisens journalister er redaktør af bladet * Omkring påske strejker ca. 1200 sundhedsarbejdere

Sideløbende med LOs og DAs dominans på arbejdsmarkedet har fire partier - trods enkelte gæstespil af andre - gennem et to-bloksystem totalt domineret den politiske udvikling i Danmark. Hvis man undtager de ekstraordinære begivenheder under Påskekrisen 1920, samt ved valgene under og umiddelbart efter besættelsen, har det danske samfund fra Systemskiftet 1901 til decembervalget 1973 været præget af en utrolig politisk stabilitet.

Det var derfor efter danske forhold særdeles voldsomme politiske begivenheder, der ramte landet i 70-erne, og med Jordskredsvalget 1973 blev det hidtil så faste politiske mønster brudt. Ved at sende ikke mindre end fem „nye“ politiske partier ind i Folketinget markerede befolkningen en klar utilfredshed med det etablerede politiske mønster.

Denne utilfredshed genspejlede sig i forholdene på arbejdsmarkedet, hvor man fra 1974 ligeledes kunne opleve et opbrud fra de gængse normer. Hvor begreber som organisationstvang og eksklusivaftaler, samt spørgsmålet om organisationernes store indflydelse på det politiske liv havde været uden gennemslagskraft i 60-erne, så voksede disse begreber til kontante og konkrete størrelser i danskernes bevidsthed i løbet af 70-erne.

Dette skyldes ikke mindst, at disse emner blev genstand for en voksende interesse fra mediernes side. Båret frem af opmærksomheden omkring nogle enkeltstater - f.eks. Ragnhild Jensen-sagen fra Nyborg - kom disse sider af samfundslivet i højere grad i offentlighedens søgelys. Hertil kom en voksende ulyst til at lade medlemskabet af en faglig organisation bestemme det politiske ståsted.

Det viser utallige vælgerundersøgelser fra valgene i 70-erne. Denne kendsgerning har uden tvivl bevirket en stadig stigende utilfredshed blandt mange LO-medlemmer over LOs og Socialdemokratiets stærke gensidige binding.

En understregning af denne udvikling kan direkte læses af Kristelig Fagforenings medlemstal, som eksploderede i denne periode. Fra 633 medlemmer i 1972 til 18 000 i 1982.

„Individualisme“ var nu drivkraften

Det var i kraft af og på basis af denne nye „tidsånd“, at Danmarks Frie Fagforening kunne gøre sin entrè. I begyndelsen af 80-erne skrev danske sociologer med rod i 68-oprøret beklagende om, at nu havde egoismen afløst 68-generationens dyrkelse af fællesskabet, kollektivismen. Sandheden er vel, at mange danskere havde smidt tidligere tiders autoritetstro over bord og nu krævede retten til selv at bestemme såvel deres politiske som deres fagpolitiske ståsted. De ville ikke længere finde sig i fagforeningernes formynderi.

Læser man i dag de mange læserbreve, som støttede dannelsen af DFF, er det denne individualistiske holdning, som går igen. Individualismen slog også igennem politisk. Fra 1982 og ti år frem måtte Socialdemokratiet overlade sin „førstefødselsret“ til regeringsmagten til skiftende borgerlige regeringer.

Individualismen blev også lokomotivet for DFF og nøglen til forståelsen af, hvorfor eksperimentet med at skabe en ny fagforening byggende på ganske anderledes principper kunne lykkes. Det forklarer samtidig, hvorfor LO reagerer så skarpt, hver gang dens monopol på at organisere de danske

lønmodtagere anfægtes. En accept af den enkeltes frie valg, både fagligt og politisk, angriber såvel hele LOs som Socialdemokratiets fundament, som er den såkaldte enhed mellem den faglige og den politiske arbejderbevægelse. Derfor vil man i dag som i 1983 opleve, at LO sætter alle sejl til for at bekæmpe såvel DFF som alle andre, som måtte forsøge at skyde en kile ind imellem de to.

Mediedækning - et tveægget sværd?

Et andet forhold, som fra begyndelsen hjalp med til at skabe interesse og opmærksomhed omkring Danmarks Frie Fagforening, var mediernes - først og fremmest TVs - fokusering på de faglige konflikter, som foreningen tog del i. Årsagen til denne interesse er indlysende. Der er „gode billeder“ i en faglig konflikt - og som regel handler en sådan konflikt om enkeltpersoner, som mange kan identificere sig med. Sådanne historier er guf for enhver TV-journalist, og i den henseende blev DFF særdeles leveringsdygtig - måske navnlig i de første år. De fleste husker endnu La Cabana og HT-konflikterne, netop på grund af den omfattende, intense mediedækning af disse.

Naturligvis har DFFs ledelse også ved flere lejligheder følt sig uretfærdigt behandlet - først og fremmest af TV. Om dette har været fuldt berettiget i alle tilfælde, er det naturligvis vanskeligt at afgøre, men der er efter min opfattelse ingen tvivl om, at mediedækningen af de sager, hvori DFF var involveret, var stærkt medvirkende til, at det overhovedet lykkedes foreningen at få en opbakning, som rakte ud over en lille snæver kreds.

Status og fremtidsperspektiver

Som Storm P. sagde: „Det er svært at spå - især om fremtiden!“ Men lad os alligevel gøre forsøget. DFF har haft nogle kriser undervejs. Dette gælder såvel på det økonomiske som på det personlige plan. DFF er imidlertid ikke den første forening, som har måttet sande, at det kan være særdeles vanskeligt, at få individualister til at trække på samme hammel. DFF har nu overvundet disse kriser - men ikke uden omkostninger.

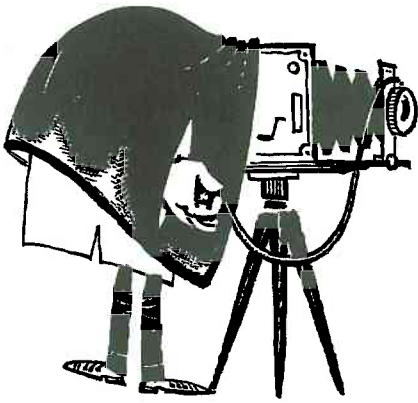
Ved 10-årsdagen kan man konstatere, at foreningen stadig udgør et alternativ til den traditionelle fagbevægelse. Samtidig må man dog også slå fast, at den fra starten erklærede målsætning om i løbet af tre år at opnå et medlemstal på 5000, som kunne give adgang til statsanerkendelse af en selvstændig a-kasse, endnu ikke er nået.

Det er indlysende, at en selvstændig a-kasse - navnlig i den nuværende arbejdsløshedssituation - er en væsentlig forudsætning for, at DFF kan styrke sin tiltrækningskraft og på sigt blive en slagkraftig organisation i det danske fagretlige system. Det er dog ikke gjort med en statsanerkendelse alene.

Sammenligner vi atter med den kristelige fagbevægelse, har statsanerkendelsen på intet tidspunkt været nogen garanti for et højt medlemstal. I 1969 havde Kristelig Fagforening trods sin statsanerkendelse blot 546 medlemmer.

Der skal altså andet og mere til. Kun ved fortsat ihærdigt og stædigt at skabe opmærksomhed om enkeltpersoner eller grupper, der føler sig knægtet og udsat for et pres i de socialistiske fagforeninger, kan DFF skabe sympati for sine frihedsprincipper - og dermed vinde tilslutning.

i Odense for at få hjemmehjælper Ivy Holst Nielsen ind i „folden“. Udgangen på sagen bliver et kompromis, så hun fortsætter arbejdet som hjemmehjælper * I august må DFF flytte et møde i Glostrup pga. chikane fra pædagogiske medhjælpere, som også pifter hjulene på formanden Ernst Niensens bil * Lokalkontoret i Ålborg indvies i september - det bliver senere hovedkontor * En af danmarkshistoriens nedrigeste TV-avis-manipulationer finder sted 15. september. TV-journalisterne Jens Olaf Jersild og Jørgen Dinesen laver en veltillrettelagt „slagning“ af DFF, og de får da også senere en alvorlig reprimande herfor * Indmeldelserne erstattes af udmeldelser * Efter megen intern uro, hvorunder DFF erklæres død i store dele af pressen, bliver Jørgen Mikkelsen formand.

Portræt af DFFs medlemmer

Forblindede egoister eller retfærdighedsøgende idealister?

Tekst: *Holst*
Grafik: *Wendelboe*

DFFs medlemmer?

Ja, hvordan er de egentlig, de mennesker, der kan finde på at melde sig ind i Danmarks Frie Fagforening - ofte til trods for drillerier og med fare for det, der er værre: chikanerier, afskedigelse og retssager?

Vil bestemme selv

Et af de medlemmer, jeg har talt med under udarbejdelsen af dette blad sagde spontant, at hun havde en idé om det: „Det er folk, der vil have lov til at bestemme selv, som ikke blot vil lade sig hale igennem systemet. Folk, som ønsker at tage ansvaret for deres eget liv, som ikke kan udholde bøvl og den alt for omstændelige ekspedition i andre fagforeninger. IDFF er der ikke så mange dikkedarer!“ Denne karakteristik er nok ikke helt skudt forbi.

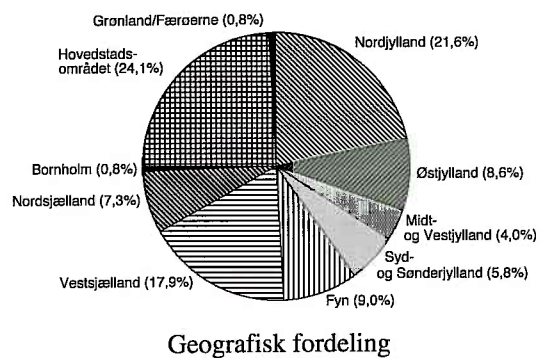
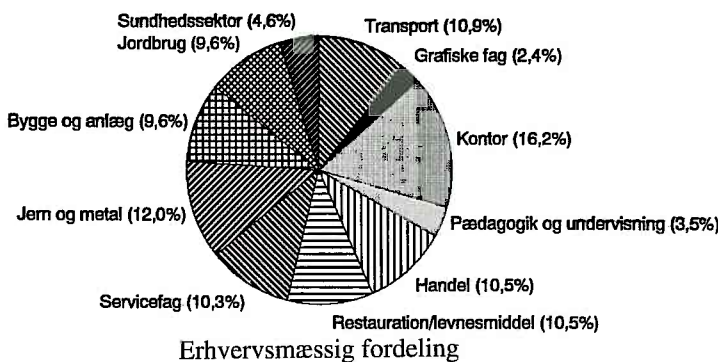
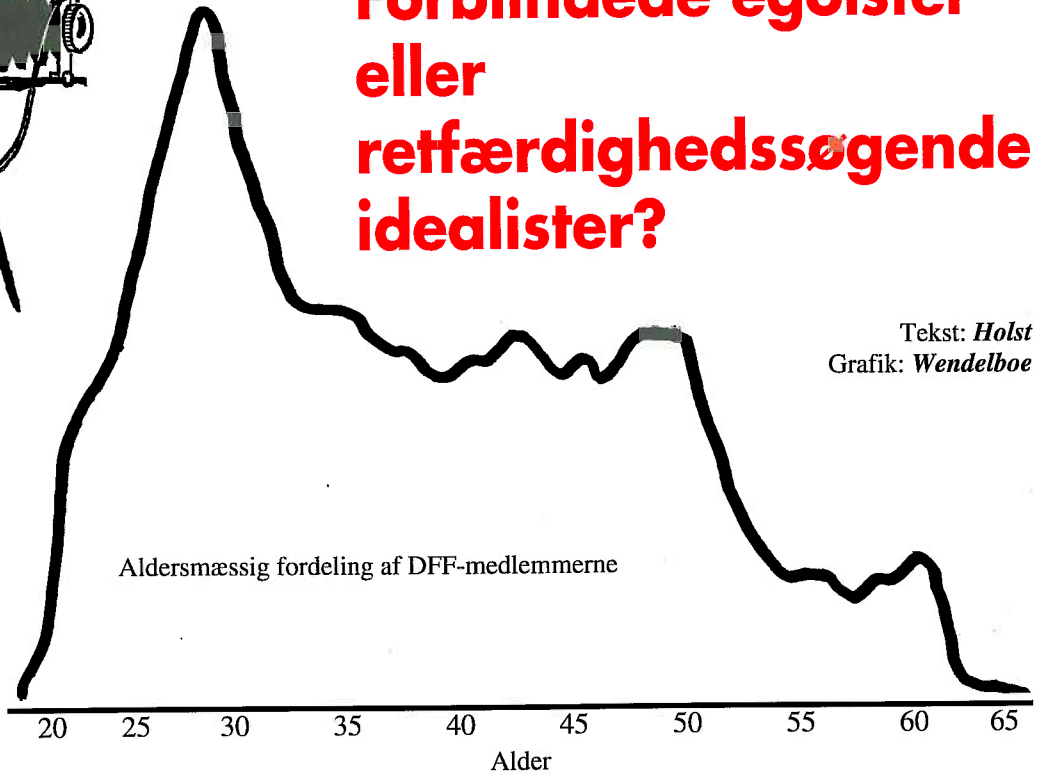
Har prøvet lidt af hvert

Ser man på de medlemsportrætter, vi i tidens løb har lavet her i bladet, er der sjældent tale om folk, der er gået den lige vej igennem systemet. De har prøvet lidt af hvert i tilværelsen, haft mange forskellige slags arbejde eller måske været uden-

lands. Deres trang til selvstændighed og frihed er stor. De vil ikke finde sig i hvad som helst. Alle vore medlemmer passer selvfølgelig ikke præcist til denne beskrivelse, og man skal jo altid passe på med at generalisere. Men jeg tror, tendensen er klar nok.

Har svært ved at indordne sig

Sådanne mennesker vil nok gennemgående have sværere end folk i almindelighed ved at blive accepteret af andre, som nemt kan opfatte deres attitude negativt og kalde dem bedrevidende og rethaveriske. De kan måske

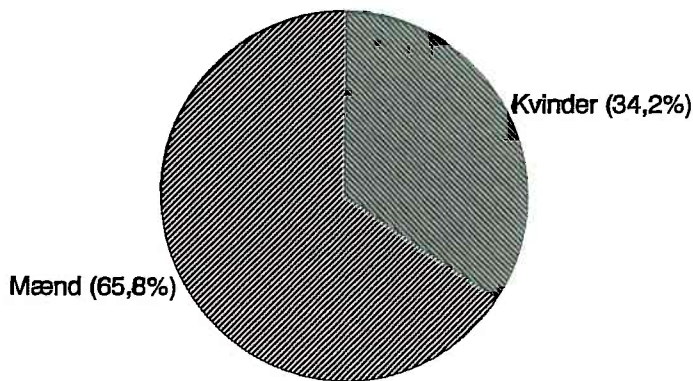
DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1986

Den sorte periode fortsætter: Velmenende forsøg på at redde DFF resulterer for en tid i to formænd og bestyrelser, som gensidigt ekskluderer hinanden. kostbart kontorudstyr „forsvinder“ sporløst i forvirringen, kun 200 medlemmer var tilbage af 2100. Fagligt Alternativ udkommer ikke i et helt år osv.. * Udenom de to bestyrelser mødes en gruppe medlemmer i Vejle og formidler en indkaldelse af alle, som vil være med til et forsoningsmøde. Her annulleres alle eksklusioner og udmeldelser, hvis den pågældende selv ønsker det, og man starter på en frisk * 3. landsmøde gør endeligt op med fortidens synder, og nedsætter bl.a. et vedtægtsudvalg med henblik på at lave tidssvarende og anvendelige vedtægter * Annoncekampagne i september giver medlemstilgang for første gang i et år * HT-sagen er tabt for så vidt som Højesteret stadfæster landsrettens afskedigelsesdom, men på den anden side idømmes SiD 20 mill. kr. i bod * Kristelig A-kasse ønsker ikke at samarbejde med DFF.

også selv have svært ved at indordne sig, især hvis der er mange regler og restriktioner, som de ofte vil opfatte som snærende bånd. I nogle tilfælde vil det så kunne udvikle sig til konflikter enten med kolleger eller med firmaets ledelse, og en LO-fagforening vil ikke lige være deres kop te. Her er måske forklaringen på, at vi i DFF har forholdsvis mange sager for medlemmer, som har problemer på eller med arbejdspladsen. Det har desværre også flere gange i tidens løb ført til ret så drabelige opgør inden for foreningen med medlemmer, som var betroede og dygtige medarbejdere eller havde tillidsposter.

Kort sagt, så befinder en del DFF-medlemmer sig netop lige omkring den grænse, hvor det kommer helt an på øjnene, der ser. „Modstandere“ kan kalde dem forblindede egoister, mens mere positivt indstillede måske vil kalde dem retfærdigheds-søgende idealister.

Har ikke-socialistiske tendenser

En af de bemærkninger, vi oftest hører, specielt i forbindelse med indmeldelser, går på, at man ikke vil være med til at støtte Socialdemokratiet. Dette siger vel nok lidt om medlemsskarens politiske sammensætning, som det i øvrigt er vanskeligt at udtale sig om, da vi jo aldrig spørger om folks politiske tilhørsforhold. Jeg ved, at der er medlemmer, som stem-

mer på de socialistiske partier, men det er nok undtagelserne. At dømme efter den almindelige snak mand og mand imellem vil jeg skyde på, at de øvrige partier er repræsenteret i DFF nogenlunde i det forhold, de findes i befolkningen - og som man ser ved valgene.

Er midt i tyverne

De mere konkrete og målelige facts om DFFs medlemmer fremgår at de fire grafiske af-

bildninger, som stort set taler for sig selv. Man kan dog fundere over, hvorfor vi er næsten dobbelt så mange mænd som kvinder. Vi kan dernæst konstatere, at kontorfolk er det stærkest repræsenterede fag efterfulgt af syv næsten lige store faggrupper. Det skal lige bemærkes, at en hel del medlemmer ikke har opgivet deres fag til os og derfor ikke kan tælle med i den grafiske afbildning. Sluttelig kan vi så glæde os over, at de unge i 20-erne er så stærkt repræsenteret blandt vore medlemmer. Det lover godt for fremtiden.

Tre mini-portrætter af medlemmer

Nedenfor bringes tre portrætter, som er lavet på grundlag af interviews. Vi har bestræbt os på at finde nogle typiske medlemmer, men samtidig også at vise forskellighederne i forudsætning baggrund.

MINI-MEDLEMSPORTRÆTTER

Jette Tove Johannesen

- uforknytt slider i Brønderslev

"Det er alt for bøvlet i de andre fagforeninger," siger 39-årige Jette. Derfor meldte hun sig for 7 år siden ind i DFF, som hun desuden mener "står for sig selv", så man ikke kommer til at støtte et politisk parti. At det er billigere i kontingent, er da heller ikke at kimsede ad! Hun er gift, har to børn og bor i parcelhus. I familien indgår også to hunde, med hvilke Jette og hendes mand kan dyrke deres store fritidsinteresse: dressur.

Arbejdsmæssigt er Jette Johannesen ret alsidig. Først havde hun rengøringsarbejde, men fik dårlig ryg. Allerede for flere år siden var der tale om invaliddension. Det ville hun dog ikke affinde sig med, så hun reflekterede på en annonce fra AIM's Analyseinstitut. På den måde kom hun til at gå fra dør til dør og udsørge folk om alverdens ting. Som forventet kunne hun sagtens klare det og syntes endda, det var spændende.

"Det er forkasteligt, at reglerne i vort samfund er så indviklede - og rådgivningen så dårlig, at f.eks. fagforeningerne ofte må træde til og hjælpe deres medlemmer også på dette område. Man får bare en masse paragraffer slynget i hovedet," mener hun - og priser sig lykkelig for, at hun flere gange har kunnet tage ned til DFF's hovedkontor, hvor hun har fået "utrolig meget hjælp." Hun har bibeholdt sit DFF-medlemskab, "fordi det er den eneste reelle tråd, jeg har tilbage til et system, jeg kan tro på," udtaler Jette Johannesen.

Jan Karlson

Gjorde oprør mod SiD - og blev fyret

"Det er noget svineri, at folk bliver tvunget ind i en fagforening, fordi der bliver lavet nogle klausuler," mener 50-årige chauffør Jan Karlson i Lyngby. Bortset fra alderen er han et typisk DFF-medlem: mandlig chauffør i hovedstadsområdet!

I 1981, da han havde været ansat hos Falck i sammenlagt 8 år, fik hans markante meninger konsekvenser. Der opstod uro i korpset med strejker m.m., og da der var stor utilfredshed med SiD's håndtering af disse problemer, pønsede en stor gruppe reddere på at starte egen fagforening. De fleste faldt efterhånden fra, men Jan Karlson holdt fast ved sit, og det endte med, at han blev fyret. Den officielle begrundelse var - skæg! Men han var antaget 8 år tidligere med skæg, og "mange andre rendte stadig rundt med skæg der-inde." Selv er han overbevist om, at det skyldes hans manglende evne til at holde mund.

Siden da har han klaret sig med forskellige chaufførjobs. Han har også været brandmand i Thule Airbase på Grønland i 3 år. P.t. er han arbejdsløs, men tiden kan sagtens gå med friluftslivet i et dejligt sommerhus og en lille båd, der gynger i Præstø Fjord. Dette foretrækker Jan Karlson frem for ejerlejligheden i Lyngby.

HT-balladen var dråben, der fik ham til at melde sig ind i DFF i maj 1984. Han er således en af vore veteraner, og skønt han aldrig direkte har haft brug for hjælp, erklærer han sig godt tilfreds med foreningen.

Ulla Hobert

27-år - et af de nyeste medlemmer

"Jeg meldte mig i fagforening for at sikre mig. Det er jo en usikker tid. Og da jeg ikke vil støtte noget som helst politisk parti gennem mit kontingent, valgte jeg Danmarks Frie Fagforening, som jeg havde hørt og læst en hel del om i medierne."

Hun bor i et parcelhus i landlige omgivelser lidt uden for Kokkedal i Nordsjælland, og hun har mand og to friske børn på tre og et år. De to små blander sig ivrigt i samtalen. Meget forståeligt, eftersom jeg forstyrrer familien netop i det øjeblik, den er vendt hjem fra en dejlig sommerhusferie på Bornholm.

Ulla er i den aldersgruppe, som ifølge statistikken er stærkest repræsenteret i DFF. Endvidere skal nævnes, at hun er et af de nyeste medlemmer - indmeldt i januar 1993, hvor hun simpelthen fandt os i telefonbogen! Hele sit arbejdsliv har hun beskæftiget sig med hospitalsudstyr, først i et firma i Rungsted. Der var hun i fem år, men i april måned fik hun et bedre job i Allerød. Hendes indsats består i bogholderi, korrespondance m.m.

Ulla Hobert har svømning som sin hobby, men forståeligt nok er der ikke megen tid til sådan noget lige for tiden med små børn og jobskifte - foruden hus og have.

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1987

Otto Bjerre ansættes pr. 1. januar som faglig konsulent og redaktør, hvorefter bladet igen udkommer regelmæssigt * På et meget optimistisk landsmøde stadfæstes de nye vedtægter * I marts klager vi til Post- og Telegrafvæsenet for omfattende og meget generende chikane med forsendelser, der er stærkt forsinkede eller helt forsvinder. Klagen hjælper øjeblikkeligt * I april indklager DFF Danmark for Menneskerettighedsdomstolen på vegne af de 8 fyrede HT-chauffører.

Menneskerettigheder

Af ingeniør Erik Boeck

Spørgsmål om rettigheder

Er det nu rimeligt? Er det retfærdigt? Kan jeg ikke tillade mig at sige min mening? Kan det offentlige blande sig i, hvad jeg gør i mit private hjem? Vi kender allesammen disse spørgsmål.

Babylon 2000 f. Kr.

Tanken om, at hvert enkelt menneske har rettigheder, er ikke ny. Helt tilbage i oldtiden findes begrebet „menneskerettigheder“. Kong Hammourabi af Babylon nævner det i en lov-bog for 4000 år siden. Men det er kun ét enkelt eksempel på dokumenter herom.

England 1215

I 1215 måtte kong John af England på krav fra adelen underskrive „Det store frihedsbrev“, som på latin hedder Magna Carta. Dette dokument gav først og fremmest adelen en række rettigheder, men i enkelte tilfælde havde det også gyldighed for almindelige borgere. Ingen kunne således fængsles eller berøves sin ejendom uden efter lovlig domfældelse.

USA 1776

Den amerikanske frihedserklæring, The Declaration of Independence, fra 1776 siger, at det er indlysende, at alle mennesker er skabt lige, og at deres skaber har givet dem visse umistelige rettigheder. Blandt disse er liv, frihed og stræben efter lykke.

Frankrig 1789

Den franske revolution under mottoet „Frihed, lighed og broderskab“ fik i 1789 sin „Erklæring af menneskets og borgerens rettigheder“ med 17 artikler. Erklæringen siger, at alle mennesker er født og forbliver lige i deres rettigheder. Blandt disse umistelige rettigheder er frihed, ejendomsret, sikkerhed og modstand mod undertrykkelse. I art. 4 sættes der grænser for friheden: „Friheden består i at måtte gøre alt, der ikke skader næsten. Derfor har udøvelsen af ethvert menneskes naturlige rettigheder som grænser kun de, der sikrer alle samfundets medlemmer brugen af de samme rettigheder. Disse grænser kan kun fastlægges af loven.“ Art. 11 sikrer ytrings- og meningsfrihed: „Den frie udveksling af ideer og meninger er en af menneskets dyrebareste rettigheder. Derfor kan enhver borger tale, skrive og trykke frit under forbehold af ansvarlighed for misbrug af denne frihed i de af loven bestemte tilfælde“.

Verdenserklæringen 1948

Som en reaktion på Hitler-tidens rædsler vedtog FN's tredje generalforsamling den 10. dec. 1948 „Verdenserklæringen om Menneskerettighederne“, som indeholder 30 artikler. Ingen lande stemte imod. Her siges det - som i de tidligere erklæring - at alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder. Art. 20 har ordlyden:

„1. Alle har ret til under fredelige former at forsamles og denne forening. 2. Ingen kan tvinges til at være medlem af en forening.“ Enhver kan således frit sige ja eller nej til medlemskab af en forening.

Den Europæiske konvention 1950

En anden reaktion på Hitler-tiden var Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som blev underskrevet af Europa-rådets ministerkomite i 1950. Konventionen sikrer en række rettigheder: Retten til livet. Retten til et privatliv. Retten til en retfærdig rettergang inden for en rimelig tid. Retten til at indgå ægteskab og stifte familie. Menings- og ytringsfrihed. Foreningsfrihed. Endvidere nævnes det, at tortur, umenneskelig eller værdiløst behandling eller straffelse ikke må anvendes, og at ingen må beordres til at udføre tvangs- eller pligtarbejde. Konventionen, der trådte i kraft i Danmark 1953, indeholder også bestemmelser om oprettelse af en Menneskerettighedskommission og en domstol, som begge har sæde i Strasbourg.

Nu dansk grundlov

1953 blev også året, hvor Danmark fik en ny grundlov, som i kap. 8 sikrer, at den personlige frihed, boligen og ejendomsretten er ukrænkelig. Enhver må uden censur - ytre sig frit under ansvar over for domstolene. Borgerne sikres også foreningsfrihed.

England dømt 1981

I 1981 afsagde Den europæiske Menneskerettighedsdomstol dom i sagen Young, James og Webster. Den engelske stat blev dømt for at have krænket foreningsfriheden. De tre medarbejdere ved British Rail (jernbaneselskabet) var blevet afskediget, fordi de ikke ville være medlemmer af bestemte fagforeninger. Senere tilkendtes de store erstatninger.

Foreningsfrihedsloven 1982

Som følge af denne dom vedtog Folketinget i 1982 Foreningsfrihedsloven, som giver mulighed for erstatning. Denne lov blev i 1990 revideret. Der er nu mulighed for at få annulleret en afskedigelse, som er sket på grund af krav om medlemskab af en fagforening. I en del tilfælde er den ulovligt afskedigede blevet tilkendt erstatning. Brandmand Max Blicher Hansen fik som den første en ulovlig afskedigelse annulleret. I nogle tilfælde har den ulovligt afskedigede således fået oprejsning. Beklageligvis sker dette - endnu - ikke i alle tilfælde.

En del af dansk ret 1992

Folketinget vedtog i 1992 en lov, som gør Den europæiske Menneskerettighedskonvention til en del af dansk ret. Krænkelser af menneskerettighederne vil derfor fremover mere direkte kunne behandles af danske domstole.

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1988

DFFs 1. Seminar afvikles i Ålborg. Emner: Det fagretlige system, a-kasseforhold m.m. * DFF taber sag ved retten i Pandrup om husassistent Karen Boelt, der i 1985 under helt urimelige omstændigheder blev afskediget fra V. Hjermitzlev Plejehjem. Året efter stadfæster landsretten dommen * Samarbejds møde mellem en række frie fagforeninger * SiD indfører en bestemmelse om, at medlemmer skal angive ikke-medlemmer * DFFs 5 års jubilæum fejres med receptioner i Odense og Ålborg * Otto Bjerre fratræder under dramatiske omstændigheder * I november afvikles på Helnæs DFFs 2. seminar. Meget vellykket med emner som Mobning på arbejdspladsen, Arbejds miljølov, Fagbevægelsens overtagelse af lokalradio og -TV og Arbejdsmarkedets juridiske aspekter * Underskriftindsamling imod ATP * I dec. deltager vi i „Højlands Forsamlingshus“ med emnet: Fagforeningerne - hvad skal vi med dem? * Jørgen Therp, Helnæs tilkendes i dec. 18 000 kr + renter for ulovlig fyring ved Assens Skibsværft, hvor han kun nåede at være ansat nogle få timer.

Danmarks Frie Fagforening - en græsrodsbevægelse?

Af foreningens kasserer, Marianne Therp

Frihed

Idealisme og frihedstrang var bærende elementer hos de pionerer, som i 1983 lagde grunden til Danmarks Frie Fagforening. Den kendsgerning, at man *tvinges* ind i den etablerede fagbevægelse, bliver en stærk motivation for at finde en mulighed for at undgå tvangen, for mennesker, som sætter frihed og egen selvbestemmelse og valgfrihed i højsædet.

Upolitisk

En anden vigtig faktor for at melde sig ind i DFF er det socialdemokratiske islæt i LO-fagbevægelsen. Det, at man tvinges til at støtte et politisk parti, når man betaler sit kontingent, er utroligt uanstændigt. Det er oplagt, at man må støtte et hvilket som helst parti, men det bør være gennem en partipolitisk forening og ikke gennem en fagforening.

Kvalitet i det faglige arbejde

Mange af de medlemmer, som er kommet til gennem de ti år, DFF har eksisteret, har en anden vigtig grund til at melde sig ud af deres oprindelige organisation. De har simpelthen fået en dårlig behandling i LO-organisationen. Enten er de blevet generet, eller de har fået en forkert eller ufuldstændig sagsbehandling på grund af inkompetence hos det faglige personale.

Lavt kontingent

Selvfulgelig betyder kontingentstørrelsen også noget. DFF skal ikke støtte politiske partier, bygge store kontorpaladser eller vildt luksuriøst udstyrede kursusjendomme og give formand og andre i ledelsen kæmpegager. Vi kan derfor nøjes med at opkræve det kontingent, den daglige drift kræver. Vi drømte for nogle år siden om at blive den første fagforening, der satte kontingentet *ned*. Det lykkedes for os, idet vi de sidste tre år har haft samme kontingent. Det er i sig selv en nedsættelse.

DFF's indtægter bliver ikke ædt op af formanden eller andre i foreningen!

Når individualister mødes

Frihedstrang og modvilje mod tvang er en anden grund til at vælge en fri fagforening som vor. Disse egenskaber kan dog vanskeliggøre samarbejdet i foreningens ledelse og har også ført til flere konflikter i de før-

ste år. Der kan være mange grunde til at vælge DFF og at gå ind i dens hovedbestyrelse.

Den lille forening med de store sager

En lille forening har kun få ansatte, og det store arbejdspressisær under store konflikter som f.eks. HT-sagerne, hvor det er vigtigt, at foreningens ledelse og de faglige konsulenter er i stadig kontakt med de implicerede medlemmer og derfor må rejse meget rundt i landet - har bestemt krævet voldsomme personlige ofre. På samme tid skulle pressen også underrettes - både om vort syn på den aktuelle sag og om hvem vi, DFF, i det hele taget var for nogen. Det fik den "etablerede" presse alligevel galt i halsen, og det er ikke småting, vi har måttet læse om os selv i de forløbne 10 år, som ikke har haft rod i virkeligheden.

Lovgrundlaget

De første vedtægter sigtede mod en stor, landsdækkende organisation. Således var der planer om amtskredse, som dog kun i enkelte amter kom til at fungere. Det var derfor en stor forbedring, da et udvalg efter et års hårdt arbejde kunne fremlægge et forslag om nye vedtægter, som tog højde for foreningens størrelse.

Økonomien

I forhold til vor størrelse tærede de store konflikter hårdt på vor økonomi. Mange rejseudgifter

og høje telefonregninger var ved at tage pusten ud af bestyrelsen, som ofte måtte lægge private midler i foreningens kasse for at få det til at løbe rundt. Den store interesse for os under konflikterne og den deraf øgede tilgang tog paradoksalt nok hårdt på foreningens finanser. I modsætning til tvangsorganisationerne informerer vi nemlig alle interesserede grundigt *inden* indmeldelse hos os. Det var store bunker af informationsmateriale, som hver dag blev båret til posthuset for at tilfredsstille alle, som gerne ville høre om DFF. Desværre var det ikke muligt for alle, som ønskede det, at blive medlem hos os bl.a. på grund af eksklusivaftalerne.

Græsrodsbevægelse!

Danmarks Frie Fagforening arbejder på mange områder. Vi skal ikke *kun* arbejde for at opfylde vore forpligtelser overfor medlemmerne. Vi har også en anden forpligtelse. Vi skal til stadighed arbejde på at blive anerkendt på arbejdsmarkedet, vi skal arbejde på at få egen akasse, vi skal arbejde på at blive kendt af flere og flere, vi skal kæmpe mod den etablerede fagbevægelse, og vi skal slås for at komme i medierne - selv når vi annoncerer, kan vi blive censureret væk - og vi skal informere politikerne om os selv og vore holdninger.

I en ægte græsrodsbevægelse er det vigtigt, alle hjælper til!

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1989

DFF bruger ca 12% af indtægterne til juridisk assistance for sine medlemmer, hvor andre fagforeninger typisk bruger omkring 0,1% * Vi klager til trafikministeren og generaldirektøren for Post- og Telegrafvæsenet over mange bortkomne eller forsinkede forsendelser. Klagen hjælper * DFF-medlem Knud Mardal, Skagen diskrimineres ved tildeling af puljetillæg - det såkaldte fedterøvstillæg * Otto Bjerre går til pressen med en række sensationelle usandheder, og han sagsøger DFF for påstået manglende løn. Senere bliver foreningen pure frifundet, men forinden har en række aviser skrevet om kaos i foreningen og for anden gang erklæret DFF for død * I oktober afvikles DFF's 3. seminar på Helnæs med talerkursus, forhandlingsteknik, overenskomstsystemet m.m. på programmet.

Jørgen Mikkelsen, formand for Danmarks Frie Fagforening beretter om:

Ti år med medierne på godt og ondt

Ytringsfrihed og medier har for DFF været et tveægget sværd: vi har udnyttet dem og ikke kunnet undvære dem; men undertiden har de vendt sig imod os og virkelig gjort ondt

Flyvende start

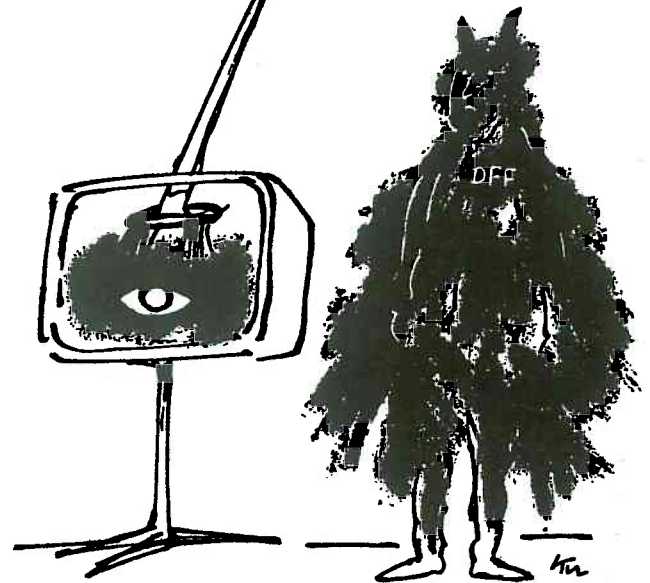
Læserbrev godt modtaget

I sommeren 1983 skrev jeg et læserbrev, som blev bragt i usædvanlig mange blade og oftest i en god og iøjnefaldende opsætning. Dette var uden tvivl et vigtigt led i den proces, der førte frem til, at Danmarks Frie Fagforening få måneder efter blev stiftet. Også omkring selve stiftelsen omtalte en række store dagblade os pænt. Dette fulgte vi op ved personligt at kontakte mange journalister.

Pigegarde truet til aflysning

Vi røg første gang til tops i medierne, da vi gik ind i konflikten omkring natrestaurant La Cabana i Herning. Vi fik megen positiv omtale såvel i debatspalter som i redaktionelle artikler. Det var i høj grad medvirkende til, at vores demonstration, der samlede næsten 1000 mennesker, blev en succes. Desværre blev vores kontrakt med 75 unge damer i Randers Pigegarde brudt i sidste øjeblik. LO truede gennem dagbladet Politiken med ballade og vold under demonstrationen. Den varslede ballade udeblev imidlertid, men det samme gjorde musikken, der ellers ville have været en festlig detalje.

LO truede med at sparke pigegarden ud

TV-avisen sværtede Danmarks Frie Fagforening grundigt til.

Tegning: K. Westergaard, Jyllands-Posten

Et lærestykke i manipulation

Det katastrofale TV- "portræt"

Det værste, der nogensinde er sket for DFF er, at landets stærkeste medie, Søndags TV-avisen, udsendte et portræt af foreningen. Det skete så snart, vandene var faldet til ro efter første HT-konflikt. Altså på et tidspunkt, hvor mange tørstede efter at få mere at vide om den nye fagforening, de efterhånden havde hørt så meget om, men reelt ikke havde noget dybere kendskab til.

TV-journalist Lars Mandahl ringede til mig og spurgte, om

han frit kunne interviewe vore folk. Jeg gav ham naturligvis frie hænder, uvidende om at man i DR allerede havde besluttet, hvad programmet skulle munde ud i. Man manglede blot nogle personer til at sprælle på skærmen. Det meget lange indslag bragtes i den bedste sendetid, hvor flere millioner seere kikkede med.

En forbrydelse af dimensioner

Reel viden om DFF fik man absolut ikke gennem indslaget. Det var simpelthen en katastrofe

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1990

2. HT-konflikt for fuld udblæsning: Thomas Jørgensen, Jørgen Pedersen og Ann Christensen. „nasserøve“, TV's Søndagsavis osv. HT-formand Connie Dideriksen kalder i medierne Ann Christensen „brokker“ og „psykisk syg“, hvilket hun senere må undskylde offentligt * „Vi er oppe imod 7,5 mia kr og 1.4 mio medlemmer“ * Folketinget vedtager en lov om foreningsfrihed - det er kun en lille forbedring * Anette Jakobsen fyres fra Alcatel Kirk, Horsens fordi hun melder sig ind i DFF - det koster KAD mindst 60 000 kr i strejkegodtgørelse * Lov om fritagelse for at betale til politiske partier over fagforeningskontingentet. Loven er en narresut, som giver uhyggelige muligheder for registrering og chikane * DFF appellerer til „verdensopinionen“ vedr. chikanerne på det danske arbejdsmarked * DFF klager til forsvarsministeren over at arbejdstid og -sted i forsvarret bruges til agitation for fagforeningen HKKF * DFF's 4. seminar i november på Helnæs. Emner: Kommunikation, Mød en fagforeningsformand og en erhvervsmand samt et foredrag om at sætte andre livsværdier i højsædet frem for penge.

Lille forening stort postyr

„HT-avisen“

HT-konflikten i 1984 har til dato været den største mediebegivenhed for os. TV-avisen blev i folkemunde omdøbt til HT-avisen, når de daglige beretninger om konflikten tonede frem på skærmen. I meget lang tid var konflikten tillige forsidestof i samtlige dagblade.

Sympatien svingede til vores side

I begyndelsen var vi slet ikke erfarne nok til at tackle medierne. Vi var for naive. Men efterhånden som vi opdagede, at LO-fagbevægelsen systematisk fodrede medierne og dermed offentligheden med usandheder, kom vi for alvor op på mærkerne og tog til genmæle. Snart svingede sympatien rundt til

vores fordel, og LO fik problemer. Hvad skulle det panikslagne LO-fagmonopol nu finde på? De vidste, at vi kunne følge dem og afsløre dem gennem pressen. Der måtte andre magtmidler til.

Avisblokader

Via deres mange organisationer sørgede de nu for at blokere de aviser, der omtalte konflikten på en for dem ufordelagtig måde, eller som gav et positivt billede af os. Journalister og typografer er jo de første, som ved, hvordan morgendagens aviser ser ud. Efterhånden kunne vi også sidde derhjemme og forudsige, at den og den avis ikke ville komme på gaden i morgen pga. blokade. En underlig fornemmelse på nærme-

ste hold at opleve, at ytringsfriheden blev undertrykt. Jeg spurgte ofte mig selv, om dette virkelig var Danmark.

Massivt presseopbud forhindrede tæv

Da HT-konflikten for alvor var ved at udvikle sig, blev vi af en initiativgruppe inviteret til et møde i Vanløse. Indbydelsen, som var sendt ud til ca. 300 HT-chauffører, havnede imidlertid hos SiD, som ændrede på indholdet, satte sit eget navn på som initiativtager og sendte den rundt til flere hundrede af sine egne folk. Til os lød det, at nu skulle vi rigtig have bank. Det havde vi selvsagt ikke megen lyst til. Som modtræk inviterede vi derfor hele pressen med, og der kom et presseopbud, som

jeg aldrig har set magen til - incl. reportagevognen fra TV. Her må vi rose pressen. De forhindrede at dette møde udviklede sig til korporlig vold.

Ros fra Det Fri Aktuelt

Ved den seneste HT-konflikt i 1990 behandlede medierne os fair. De grimme metoder fra 1984 blev ikke anvendt. Og hele situationen taget i betragtning kan vi faktisk kun opfatte det som en ros, når Det Fri Aktuelt i en leder skrev: „Meget tyder på, at organisationen Danmarks Frie Fagforening til det yderste har søgt at udnytte situationen til at blamere Socialdemokratiet og fagbevægelsen. Det lykkedes!“

Et tilbud til forskere

Foreningens daværende formand Tove Sørensen fik et nervesammenbrud og græd i flere dage efter at have set sig selv på skærmen. Hun kunne overhovedet ikke gen-

kende indholdet, efter at TV-avisen havde manipuleret med billede og lyd. Hvordan kunne dette lade sig gøre her i vores lille demokratiske land? Dette spørgsmål ville være velegnet som opgave for en samfunds- eller medieforsker. Vi stiller gerne materiale og erfaring til rådighed.

kende indholdet, efter at TV-avisen havde manipuleret med billede og lyd. Hvordan kunne dette lade sig gøre her i vores lille demokratiske land?

Dette spørgsmål ville være velegnet som opgave for en samfunds- eller medieforsker. Vi stiller gerne materiale og erfaring til rådighed.

Boykot mod DFF

Trykkeri

Isommeren 1985 søgte LO-fagbevægelsen at få standset trykningen af Fagligt Alternativ. Man opfordrede leverandøren, annoncører og abonnenter til at boykotte Lolland-Falster Folkebladene, hvor vort medlemsblad på det tidspunkt blev trykt. Samtidig var en af bladets journalister redaktør af bladet. Heldigvis stod avisens ledelse fast. Den ville på ingen måde bøje sig, og blokaden løb ud i sandet.

Annonce

Anderledes gik det i begyndelsen af 1993, da LO forlangte, at vores annonce skulle fjernes fra de blade, der er fremlagt i Conair-flyene. Da man efter at bladene i nogen tid helt havde været inddraget, igen begyndte at lægge dem frem, var hele sagen med vores annonce simpelthen saksat bort. LOs feriecircus, Dansk Folkeferie, køber flysæder hos Conair, og deltagerne her skulle jo meget nødtig læse om DFF. Derfor!

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1991

DFF indklager Danmark for Europaparlamentet for vores manglende mulighed for at få egen a-kasse. (året efter afvises klagen) * DFF begærer PROMs Kemiske fabrik konkurs - et medlem har 62 000 kr til gode * Landsretten siger at Max Blicher Hansen blev fyret pga. fagforeningsmedlemskabet og at han derfor skal i arbejde igen. Sagen appelleres til Højesteret * Vi etablerer kontakt til en slags søsterorganisation i USA: National Right To Work Committee * Hovedbestyrelsen vedtager, at DFF under ingen omstændigheder vil udlevere medlemskartoteket til skattevæsenet, hvilket en ny lov pålægger alle fagforeninger. Vi søger dispensation fra loven * Vi modtager en fane fra Danmarks-Samfundet.

Mere om medier og ytringsfrihed

af Jørgen Mikkelsen

Blev ikke sat til vægs

Personligt har jeg spildt megen tid på at lade mig interviewe. F.eks. erindrer jeg engang hvor man fra Danmarks Radio presede mig til at tage tidligt fri fra mit job for at komme ind og dyste med HK-formanden i Aalborg Knud Erik Lang. DR-Nordjylland havde afsat tid til indslaget i aftenyhederne. Optagelsen blev taget om tre gange, og for hver gang strammede jeg mine svar op. Problemet var øjensynligt, at de havde håbet på det modsatte, at det var mig der blev sat til vægs. Derfor havde jeg faktisk på fornemmelsen, at indslaget ikke ville blive bragt, og ganske rigtigt. Et gammelt indslag blev genudsendt i den afsatte sendetid. Det handlede meget passende om „skidt på gulvet“!

Telefonaflytning og -chikane

Under de store konflikter, vi har været involveret i, har vi ofte oplevet mærkværdigheder ved vore telefoner. F.eks. kunne telefonen gentagne gange blive afbrudt, når jeg talte med den daværende formand Ernst Nielsen. Jeg erindrer, at vi en dag, da det var særlig slemt, blev afbrudt fem gange. Ellers har vi oplevet et utroligt klikkeri, og en enkelt gang kom der pludselig en „Anders And-lyd“ ind på linien, præcis som når man spoler en båndoptager tilbage. Hvem der lytter med på vore telefoner, kan vi naturligvis ikke vide; men vi kan konstatere, at man er særlig interesseret, når vi er i brændpunktet med en sag, der har mediernes bevågenhed. Desuden tyder meget på, at det er nogle personer, som er fagligt inkompetente m.h.t. elektronik. Derfor må vi nok udelukke, at det kan være noget, der svarer til Jyllands-Postens artikel i april dette år. Det norske arbejderparti havde fået en strøm af hemmelig-stemplede dokumenter fra overvågningspolitiet. Dokumenterne omhandlede partiets politiske modstandere. Det danske efterretningsvæsen laver næppe så amatøragtige aflytninger, som dem, jeg netop har fortalt om. Dermed være ikke sagt, at der ikke tillige finder en sådanne sted. Det gør der vel nok, men de er sikkert sværere at afsløre.

Filosofus

- De uløselige problemer, landet i dag står over for, skyldes først og fremmest alle de geniale løsninger, vi tidligere er blevet praktet på.

Vi kom med i TV-serie

I 1989 deltog vi i en udsendelsesrække, der hed »Fagbevægelsen og Fremtiden«. Da den var bestilt af Arbejderbevægelsens Medieselskab, var vi noget overraskede over at blive kontaktet med henblik på at skulle deltage. Men journalisten, som havde fået opgaven, var en frisk pige, som havde en fast mening om, at vi hørte med i det billede. Senere hørte vi, at der var alvorlige problemer, fordi LO ikke ønskede vor medvirken. Til det sidste var det usikkert, om vi kom med. Men journalisten stod fast, vi kom med. Indslaget blev vist på lokal TV overalt i landet.

Postchikane

Vi har tre gange måttet klage til postvæsenet over, at alt for mange breve er forsvundet, til stor ulempe for såvel vore medlemmer, som sekretariatet og bladarbejdet. Vi lavede nogle kontroller, hvor vi f.eks. sendte kuponer til os selv fra forskellige postkasser i København. På et tidspunkt kom kun fire ud af ti frem til vort hovedkontor i Ålborg, og et par af dem endda med forsinkelser. Mistanken om, at der virkelig har været tale om bevidst chikane et eller andet sted i systemet, understøttes af, at det hjalp, hver gang vi klagede.

Vi tog fusen på dem alle

Naturligvis har vi undertiden haft det svært med medierne og ytringsfriheden. Vi var jo bare en gruppe almindelige mennesker uden specielle forudsætninger på dette område, men med dette ene tilfælde, at vi ønskede et frit fagligt ståsted for os selv og andre. Vor noget naive start kom til at koste os dyrt. Specielt da skuldrene ikke kunne bære en intern strid i foreningen, hvor medierne på den ene side sørgede for benzin til bålet, men som de på den anden side også i høj grad bragte som guf for deres kunder. „Dødsdommen“ over denne forening er blevet afsagt mere end én gang. Alligevel har vi taget fusen på dem alle ved nu at fejre 10 års jubilæum.

I dag er det min opfattelse, at det går fornuftigt til, og vi må blankt erkende, at uden en fri presse var vi her ikke. Men det kan naturligvis stadig være svært at komme ud med vores meninger i et land med fortsat stigende fagforenings- og a-kassetvang. I dette tvangsvælde kan vi let overses. Her ligger der en stor udfordring for os.

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1992

Vi fastslår at SiD skal „opløses ved dom“. Det skal nemlig iflg. grundlovens § 78 stk 2 „Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af vold, eller lignende strafbar påvirkning af anderledes tænkende.“ * Højesteret siger: Max Brandmands fyring var ulovlig * Folk strømmer til a-kasserne og de tilknyttede fagforeninger, fordi en ny lov kræver 20 års medlemskab for at få efterløn * Niels Nygaard indgår overenskomst med DFF, hvorefter hans lille supermoderne slagteri „slagtes“ af NNF. Under sagen bruger NNF mafialignende metoder. Bl.a. anklages Nygaard-brødrene for vold mod blokadevagt, hvilket de senere pure frikendes for ved landsretten * Kodak, Korsør afskediger to medarbejdere fordi de melder sig ind i DFF. Da vi truer med sagsanlæg, lukkes hele afdelingen!! Multinationale selskaber skyer dårlig omtale som pesten, og så har de jo nok alligevel skullet indskrænke på landsplan * DFFs 5. seminar holdes i Hou med emner som arbejdsskader, fysisk og psykisk arbejdsmiljø og Max Brandmands livserfaring * DFF sender i november observatører til CESIs kongres i Bruxelles (sammenslutning af frie europæiske fagforeninger).

Erik Bach, red. af »Nyt fra Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger« ønsker DFF til lykke i anledning af 10-års jubilæet.

Han har været særdeles aktiv i samarbejdet mellem de to organisationer - især omkring starten af DFF.

Den frie Folkebevægelses frie børn fylder 10 år

Artikel og fotos af Erik Bach

Til lykke

Først et stort tillykke til Danmarks Frie Fagforening fra os i Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger i anledning af 10 års jubilæet.

I Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger (4F) kan vi ikke sige os fri for på en måde at betragte Danmarks Frie Fagforening (DFF) som vores barn.

I hvert fald er det en kendsgerning, at DFF blev stiftet af en personkreds, der havde truffet hinanden i 4F. Selve det stiftende møde i DFF blev holdt i forlængelse af et landsmøde i 4F. Også navnene på vore to organisationer giver indtryk af familieskab. - Et navnefamilieskab, der har givet anledning til både positivt og negativt. I de perioder, det er gået godt for DFF, har det nok haft en afsmittende virkning på os og modsat, når der har været ting, der har været knap så positive. Et er sikkert. Der er mange, der for-

veksler vore to organisationer. I 4F har vi forlængst erkendt, at om vi så bliver 100 år, så skal mange samtaler med udenforstående indledes med en forklaring om, at 4F er en idebestemt organisation, der er imod politisk tvang og derfor imod fagforeningstvung. DFF er en FRI fagforening. Det betyder, at den ikke som de socialistiske fagforeninger forsøger at forfølge folk, der siger nej tak til medlemskab. Samtidig vil DFF aldrig anvende medlemmernes penge til fremme af en bestemt partipolitisk ide. Det har vi jo partierne til.

I Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger var vi glade for, at der nu blev en FRI FAGFORENING. Flere havde sagt til os, at det ikke var nok at arbejde for fagforeningsfrihed, hvis ikke vi kunne henvise til en FRI fagforening. Det har glædet os, at vi siden i mange tilfælde har kunnet gøre dette.

Jørgen Mikkelsen og Ernst Nielsen ved DFFs første computer i forbindelse med det stiftende møde.

DFF skulle sættes i bås

Da DFF blev stiftet var der, ligesom dengang 4F blev stiftet, en stor interesse i offentligheden for at få placeret organisationen i det bestående magthierarki. For magthaverne var det utænkeligt, at vi ikke skulle være en slags lobbyist-organisation, der havde rødder i en af de bestående magtgrupper. Der blev prøvet mange forslag. Vi var partiet Venstres forlængede arm. Det var noget med Kristeligt Folkeparti, eller/og Kristelig Fagforening. Andre bud gik på et sammenrend af fremskridtsfolk. Ja, sågar Dansk Arbejdsgiverforening blev påstået som sponsor. Sidstnævnte organisation dog kun af de grupper, der ikke dengang var klar over, at DA og LO er de faglige magtorganisationer, der troligt

fordeler rovet imellem sig. LO og DA har et godt samarbejde, der om ikke andet så altid vil være båret af den fælles magtkoncentration, de to organisationer besidder. Det værst tænkelige, der kunne ske for toppen i DA og LO, var, at der skulle opstå organisationer, der kunne true de to organisationers magtposition. Hvis det skulle lykkes at bryde LO & DA magthierarkiet, er der i virkelighed tale om en revolution på linie med den, vi har set i de socialistiske lande. Revolutionen mod de totalitære grupper, der ikke respekterer andres ret til frit at vælge, hvilken politik de vil støtte, er ikke kommet til Danmark endnu. Der er derfor fortsat en meget vigtig kamp, der skal kæmpes. I DFF må I aldrig miste troen på,

fortsættes næste side

Demonstrationen ankommer til La Cabana.

DFF-nyt ÅR FOR ÅR 1993

På landsmødet vedtages det at sende ansøgning om optagelse i CESI * Folketinget vedtager en opstramning af loven som påbyder udlevering af medlemslister fra fagforeninger som betingelse for at medlemmerne kan få skattefritagelse for kontingentet * Vi taber en sag ved Vestre Landsret for Ove Krag Pedersen. Det startede kort sagt med at han for 5 år siden meldte sig ind i DFF, fordi han blev chikaneret af sin SiD-formand, SiD gennemtvang derefter en afskedigelse af ham. Sagen er appelleret til Højesteret * Danmarks Frie Fagforening holder reception m.m. 3. september på kontoret i Ålborg i anledning af 10 års jubilæet * .....

at den en dag vil lykkes, selv om det ser lige så håbløst ud, som det gjorde for befolkningen i DDR.

En succesfyldt demonstration

Selve stiftelsen af DFF var som det sande modstykke til det bestående magthierarki noget helt fantastisk og hidtil uset. Lige så usædvanligt var det, at DFF kort tid efter sin stiftelse stod som arrangør af en demonstration vendt mod den samlede røde fagbevægelses blokade af La Cabana i Herning. Tvangsorganiseringen af personalet på La Cabana var en prestigesag for LO-fagbevægelsen. Omkostningerne for at sikre målet var underordnede. LO-fagforeningerne lejede blokadevagter hver aften i et halvt år, og der blev oprettet hovedkvarter på Østergaards Hotel i Herning. Flere gange blev der arrangeret „store demonstrationer“, hvor LO-fagforeninger lokkede med gratis bus og bajere mv. til alle, der ville med en tur til Herning. Ofte kom det til uroligheder med politiet. Tanken om en moddemonstration, en demonstration til fordel for fagforeningsfrihed

for personalet på La Cabana var en dristig tanke. DFF havde ingen økonomiske midler til at „leje“ demonstranter. De der skulle deltage måtte selv betale transport og plakater. Formålet med en demonstration er at vise offentligheden, at der er mange, der vil ulejlige sig for at markere et standpunkt. Hvis der kun kom få, ville det være en fiasko. Det ville være et bevis for, at der kun var få, der var imod fagforeningstvungen. En anden betænkelighed var, at det hidtil kun var de socialistiske organisationer, der sammen med „barrikader“ af fyldte ølkanter havde tradition for den type demonstrationer. - Ville det overhovedet være muligt at få folk med frihedsholdning til at deltage?

Succes trods skræk og rædsel

Trods betænkeligheder blev demonstrationen arrangeret til lørdag den 26. nov. kl. 13. Sparepengene blev samlet sammen. Der blev lavet transparenter, plakater og lejet pigegarde. Her i Billund blev der natten før klæbet ca. 250 plakater på masonitplader. En del af dem blev forsynet med et skaft beregnet til at

bære under selve demonstrationen. Men de fleste plakater skulle sættes op næste morgen før Hernings borgere stod op. Den første Herning-borger, der så hvad der foregik, var en skraldemand, der måtte gnide søvnen af øjnene en ekstra gang for at se teksten. Men så kom der også et ordentligt udbrud, ledsaget af en ed, der ikke er beregnet til gentagelse. - „Det er f... i hvert fald noget, jeg kan gå ind for.“ Efter den salut var vi knap så bange for at blive jaget ud af byen, inden alle plakater før solopgang var sat op.

Rygtter om vold og hærværk

Fra de totalitære fagforeninger blev der spredt rygtter om vold og hærværk. Dette naturligvis med det formål at skræmme folk fra at komme. Det lykkedes da også at forskrække ledelsen af den pigegarde, der var indgået kontrakt med. Hos dem, der alligevel vovede sig ud, gav rygtterne om vold anledning til mange pudserløjrligheder. Fx. var det vigtigt at få parkeret på god afstand for at undgå hærværk på bilerne.

Alligevel blev demonstratio-

nen en kæmpe succes med ca. 1.000 deltagere. Alt forløb forbilligt, og de røde fagforeninger havde fået sig deres livs chok. Der er ingen tvivl om, at demonstrationen var stærkt medvirkende til, at det ikke lykkedes LO-fagforeningerne at knægte foreningsfriheden på La Cabana, og at DFF senere fik overenskomst med La Cabana. Samtidig blev DFF kendt i det ganske land for sit mod og sit budskab om kravet om et reelt alternativ til det bestående fagforeningsvælde. Et alternativ, der i yderste konsekvens vil være en lige så vigtig revolution for Danmark, som den var i Østeuropa.

Hjertelig tillykke og fortsat held med jeres arbejde.

Det er et utroligt vigtigt arbejde for, at Danmark ikke skal ende som et nyt tilbagestående DDR, hvor folk af frygt for represalier ikke tør sige nej til at støtte magthaverne.

Med venlig hilsen
Erik Bach

Redaktør af
Nyt fra Folkebevægelsen
for Frie Fagforeninger.

Hvorfor har I ingen arbejdsløshedskasse?

Her fortælles om de mange daglige bryderier, vi i DFF har med a-kasserne - og om vore bestræbelser på at få vor egen a-kasse.

Betingelser for statsanerkendelse

Kan man nøjes med at stå i a-kassen hos jer? Hvorfor har I ingen a-kasse? Og hvorfor opretter I ikke bare een? Spørgsmål som disse stilles ofte, når folk henvender sig til os. Ifølge loven er betingelsen for at oprette en statsanerkendt a-kasse, at man er en fagligt afgrænset gruppe på mindst 5000. Eneste undtagelse er Kristelig A-kasse (KA), som er tværfaglig.

Danmarks Frie Fagforening er et alternativ til både den soci-

alistiske og den kristelige fagbevægelse. Men sidstnævnte mener vi dog at have visse træk fælles med, f.eks. det tværfaglige og upolitiske. Derfor henvendte vi os til deres a-kasse om samarbejde, indtil vi selv blev 5000 medlemmer.

Nej til samarbejde

Men da de ikke har brug for et sådant samarbejde, og vi konkurrerer om de samme kunder, ønskede de forståeligt nok ikke at hjælpe os i gang. Vi er derfor nødt til at forsikre vore medlemmer i de eksisterende a-kasser. På forhånd vidste vi, at LO a-kasserne ser stort på at a-kasemedlemskab ikke kan betinges af medlemskab af den tilsvarende fagforening. Som

det mindste af 2 onder har vi derfor valgt primært at benytte KA. Også fordi vi antog, at når man bruger benævnelsen kristelig i sit navn, så var man et sobert foretagende.

A-kassen er blevet et gråt skalkeskjul. Udadtil ser tingene ud som uskyldshvide, men bagved erkender man den rene røde farve! Ide: Montanus.

Kristelig chikane

I den kristelige fagbevægelse har man imidlertid vist sig at være utroligt fornærmede over vor tilstedeværelse, og på forskellig måde har man forsøgt at forpurre vore medlemmers op-

tagelse i deres a-kasse. Ofte blev blanketterne væk, eller man forlangte en indmeldelsesblanket til fagforeningen udfyldt under påskud af, at det vedrørte a-kassen. Vore medlemmer blev således meldt ind i 2 fagforeninger. Disse metoder, som vi troede, kun LO-forbundene brugte, fik vi stoppet ved hjælp fra DfA... (Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring).

DFF bekæmpes fra to fronter

Ved overflytninger bekæmpes vi fra 2 fronter: På den ene side de fraflyttede a-kasser under LO-forbundene, som bremser overflytningen med alle midler, såsom dokumentfalsk, trusler om fyring - eller som i bedste fald trækker sagen i langdrag. Også her må vi ofte have hjælp fra DfA... På den anden side Kristelig Fagforening, som mener at have eneret på at være alternativ til LO. Dette betød, at det, der burde være simple administrative procedurer, tog så meget af vor tid, at vi havde svært ved at varetage vor egentlige opgave. I 1989 fandt vi, at situationen omkring KAs ukristelige adfærd efterhånden var så tilspidset, at vi forlangte et møde med ledelsen. Ellers ville vi orientere pressen om forholdene. Udsigten hertil medførte, at vi fik mødet. Siden da har forholdene været om ikke tilfredsstillende så dog tålelige.

Henvendelse til diverse politikere

I 1984 spurgte vi daværende arbejdsminister Grete Fenger Møller (K), om vi kunne få en a-kasse, når vi var 5000. Dette blev afvist, da vi ikke var fagligt afgrænsede.

Året efter deltog vi i et møde med medlemmer af den konservative folketingsgruppe, som var mere positive. Partiets daværende arbejdsmarkedspolitiske ordfører Bo Kristensen udtalte, at vi selvfølgelig skulle have egen a-kasse, når vi blev 5000 medlemmer. Denne udtalelse har dog siden vist sig, kun at være hans personlige standpunkt. I starten af 1990 blev Kn. E. Kirkegaard (K) arbejdsmini-

ster. Hans ytringer om mere frihed og konkurrence på arbejdsmarkedet, gav os fornyet håb. Det samme gjorde det andet regeringsparti Venstres tanker om frie uafhængige a-kasser og/eller adskillelse af a-kasser og fagforeninger i forbindelse med regeringens planer om en dagpengereform. I lyset heraf fik vi et møde i stand med den nye arbejdsminister, hvor vi redegjorde for alle vore problemer med a-kasser og specielt det manglende samarbejde med Kristelig A-kasse.

A-kassen har en lang arm
Tegning fra bevægelsens eget blad.

Herfra havde man imidlertid meddelt ham, at vi havde et godt samarbejde, så vi blev alle overraskede. Ministeren søgte at mægle, men desværre uden held.

Alle tilfælde indberettes

I en krydsild, BT samme år holdt med arbejdsministeren som skydeskive, afviste han al tale om tvungen medlemskab af a-kasse, og hvis nogen fik problemer med deres a-kasse, skulle de bare komme til ham. Siden har vi orienteret ham om hvert eneste tilfælde, der gik i hårdknude. Vi har også spurgt om, hvor mange tilfælde, der skal til, før han i henhold til loven fratager den pågældende a-kasse sin statsanerkendelse. Dog uden at få svar. Den nuværende arbejdsminister Jytte Andersen (S) giver heller ikke svar herpå.

Ombudsmand og Europaparlament

Sidst på året klagede vi til Folketingets ombudsmand over den diskrimination, vi udsattes for, ved at vi nægttes egen a-kasse.

Men så længe loven administreres korrekt, kan han intet stille op.

Efterfølgende indklagede vi den danske stat for Europaparlamentet, fordi lovgivningen favoriserer de gamle fagforeninger på bekostning af nye. Efter meget lang tid modtog vi det svar, at klagen desværre måtte afvises, da der ingen fællesbestemmelser er på området.

Der må arbejdes politisk

Da vi således blev klar over, at loven måtte ændres, for at vi kunne få a-kasse, foretog vi en rundspørge blandt partierne, dog ikke S og SF, da deres standpunkt var indlysende. Kun V og Z var vældig positive, men til vores overraskelse gav de øvrige partier valne eller intet svar.

Hvilken betydning det har for en fagforening at have en a-kasse, ses tydeligt hos vore konkurrenter. I 1937 mister Kristelig A-kasse sin statsanerkendelse. Det medfører en medlemsnedgang på mindst 75%. I 1950 genvinder de statsanerkendelsen, hvorefter medlems-tallet er stærkt stigende. Arbejdsmarkedsforsker Jesper Due udtaler i 1991, at LO ville miste 1/3 af sine medlemmer, hvis de ingen a-kasser havde.

Som gæstetaler på landsmødet i fjor i Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger sagde Pia Christmas-Møller (K), at det er utænkeligt, at a-kassemonopolet ikke bliver brudt. Dette er nye toner fra den kant. Men hun er jo også ung. Måske skal der et generationsskifte til blandt vore politikere, før det sker.

Hvor skal de gå hen?

På et kursus i Kristelig A-kasse blev et hold på 20 spurgt, hvorfor de havde valgt netop den a-kasse. Én havde valgt den på grund af det kristelige islæt, resten fordi de var utilfredse med LO, og ikke havde andre steder at gå hen.

For 10 år siden havde KA ca. 20.000 medlemmer. De var over 80 år om at nå dette antal. I dag er de 120.000. Deres tilgang har været særlig markant i forbindelse med de konflikter, vi har

været involveret i. De skovler utilfredse LO-medlemmer ind i 10.000-vis, som ikke har andre steder at gå hen.

Dagligt får vi henvendelser fra folk, som hverken ønsker at stå i den kristelige eller LOs a-kasser. Hvor skal de gå hen?

Svar udbedes!

Susanne Breed

Et anderledes portræt

Engang i 1988 stillede Aalborg Stifttidende den daværende LO-formand Knud Christensen følgende spørgsmål: *Hvad mener du om Danmarks Frie Fagforening? Han svarede følgende:*

Vorherre bevares! Den gule organisation fortæller bare, at der i dag som for 10 år, for 50 år, for 100 år siden er nogle mennesker, der ikke forstår sammenhængen. Organisationen er udansk. Det eneste fri den er, er fri for medlemmer. Og fagforening er den slet ikke.

Der vil til enhver tid altid være en lille gruppe mennesker, der ikke vil yde, men godt vil nyde og nasse på fagbevægelsens resultater. Danmarks Frie Fagforening er Venstres van-skabte barn. Den har aldrig nogensinde indgået en overenskomst. Dens største opgave er nemlig slet ikke at gøre noget for de få hundrede medlemmer, men at genere LO-fagbevægelsen og bryde det sammenhold, fagbevægelsen står for. Det vil bare aldrig lykkes.

Engang hed disse mennesker Samfundshjælpen, men blev kaldt hvad de reelt er: skruer-brækkere! I dag kan man bl.a. finde dem i Danmarks Frie Fagforening.

Lexikon

Samfundshjælperne

Som en reaktion på den russiske revolution dannedes i 1920 med udgangspunkt i en række europæiske lande frivillige korps under navnet samfundshjælpen. I Danmark var der således på et tidspunkt 70.000 aktive samfundshjælperne, som var villige til at træde til, hvis vigtige samfundsfunktioner skulle blive lammet af strejker el.lign. Denne strejkebrydende virksomhed blev hovedsageligt finansieret af arbejdsgiverforeningerne.

Motiveret spørgsmål til de politiske partier

Påstand fra Danmarks Frie Fagforening:

Vi bør have vores egen a-kasse **NU!**

Det er nu ti år siden, at Danmarks Frie Fagforening blev stiftet. I den tid har vi formået at slå vores navn fast som et vel fungerende, solidt og brugbart alternativ til den etablerede socialistiske fagbevægelse og til Kristelig Fagforening. Og i befolkningen er der stor sympati for os.

Men i Folketinget er sympatien ikke så stor. I hvert fald ikke stor nok til, at man har taget sig sammen til at vedtage en lov, som giver os mulighed for at oprette Danmarks Frie A-

kasse. Vi er de første til at forfægte det synspunkt, at a-kasse og fagforening skal holdes skarpt adskilte, og at der ikke må lægges de mindste hindringer i vejen for, at man om ønsket kan nøjes med at være medlem af et eller flere af stederne. Men erfaringen viser, at lønmodtagerne helst ser, at det samme „fornavn“ figurerer på de to organisationer, som vedkommende er medlem af.

Det viser sig bl.a. ved, at det er meget vanskeligt at forøge medlemstallet ud over et vist

niveau. Historien viser i øvrigt, at dette også var tilfældet for Kristelig Fagforenings vedkommende. Her dalede medlemstallet drastisk, da man engang i trediverne blev forment adgang til at have egen a-kasse, og det steg først for alvor igen, da man atter fik den.

At nægte os retten til egen a-kasse, er altså reelt det samme som at sige, at vi ikke må være her. Samtidig medfører det, at en stor del af de måske 600 000 lønmodtagere, der ikke er socialister, tvinges til at stå i en

organisation, hvis politiske målsætninger, de ikke sympatiserer med. Dette er usympatisk, uværdigt og udemokratisk.

Folketinget bør snarest muligt lovgive således, at lønmodtagere her i Danmark, ligesom det er tilfældet i de øvrige EF-lande, får mulighed for at tilslutte sig frie og uafhængige fagforeninger og/eller a-kasser. Dette vil klæde det danske demokrati - og samtidig være en passende fødselsdagsgave til Danmarks Frie Fagforening!!

Holst

Ingen basis for konkurrence på a-kasseområdet

Af arbejdsminister Jytte Andersen

Tre ufravigelige principper

I anledning af Danmarks Frie Fagforenings 10 års jubilæum, er jeg blevet bedt om, at kommentere DFF's ønske om oprettelse af egen A-kasse.

Lad mig straks slå fast, at jeg ikke kan tilslutte mig DFF's ønske om at oprette egen A-kasse. Jeg vil imidlertid gerne benytte denne lejlighed til at begrunde denne holdning.

Arbejdsløshedsforsikringsloven indeholder tre ufravigelige betingelser, der skal være opfyldt, for at en arbejdsløshedskasse kan anerkendes.

- 1) Kassen skal optage medlemmer fra et eller flere bestemte fag eller erhvervsområder.
- 2) A-kassen skal have mindst 5.000 medlemmer.
- 3) A-kassens vedtægter skal være i overensstemmelse med standardvedtægten.

Endvidere gælder, at arbejdsministeren kan nægte at anerkende en ny arbejdsløshedskasse, såfremt der allerede findes en anerkendt arbejdsløshedskasse indenfor det pågældende fag.

Det væsentligste er her, at der stilles krav om, at en A-kasse skal være for en faglig afgrænset gruppe.

Ingen tvangsmæssige forpligtelser

Når jeg ikke ser nogen grund til at ændre på arbejdsløshedsforsikringsloven, skyldes det, at arbejdsløshedskasserne er sammenlutninger af lønmodtagere eller selvstændige, hvis formål alene er at sikre økonomisk bistand i tilfælde af ledighed.

Der er således lige så lidt basis for at have en tværfaglig A-kasse - **eller for den sags skyld en Socialdemokratisk A-kasse** - som der er for at have flere konkurrerende A-kasser indenfor det samme fag-område.

Ydermere gælder det, at op-

Jytte Andersen, arbejdsminister og socialdemokrat

man ikke sympatiserer med."

Det eneste krav der stilles for optagelse i en A-kasse, er netop, at det er en A-kasse, der organiserer mennesker indenfor et givet fagområde.

DFF taler med to tunger

Jeg mener derfor også, at DFF taler med "to tunger", når man på den ene side skriver, "at man er de første til at forfægte det synspunkt, at A-kasse og fagforening skal holdes skarpt adskilte", mens man på den anden side skriver, at oprettelse af egen A-kasse er nødvendig for at fastholde eller øge medlemstallet i Danmarks Frie Fagforening. Hvad er mål og hvad er middel i dette argument?

Kort og godt savner jeg en forsikringsmæssig begrundelse for at oprette en "fri og tværfaglig" arbejdsløshedskasse i tilknytning til Danmarks Frie Fagforening, så længe det eneste krav der stilles for, at man kan opnå arbejdsløshedsforsikring er, at man optages i en a-kasse der omfatter ens fagområde.

Det Konservative Folkeparti: „Vil forhindre ethvert monopol og sikre reel valgfrihed“

Per Stig Møller (MF)

Det Konservative Folkeparti skriver:

Økonomisk og politisk frihed hører sammen. Hver gang man har prøvet at skille dem ad, er det gået ud over demokrati og menneskerettigheder. Begge dele fungerer kun, hvor man har pluralisme og markedsøkonomi. (pluralisme = det modsatte af ensretning (red. bemærkning))

Pluralisme og markedsøkonomi forudsætter valgmuligheder og friheden til at vælge. Begge dele forhindrer monopoler, hvad enten de er statslige eller private. Og alligevel har man ad lovgivningens vej i dette århundrede skabt mange monopoler især inden for arbejdsmarkedsområdet, f.eks. foreningstvung og eksklusivaftaler. Det første fik vi for få år siden forbudt ved lov. Det sidste er ikke muligt inden for det offentlige område. Hvad private aftaler sig frem til er derimod en anden sag, for der er også aftalefrihed i et frit land.

Per Stig Møller, Konserv. Folkeparti
Foto »Council of Europe«

For at valgfriheden er og forbliver reel, skal vi sikre lige ret til at etablere alternative tilbud til løsning af samme opgaver. Ellers får man reelt et monopol. Og monopoler giver altid stivere systemer.

Lad det derfor være slået fast:

Vi vil ad lovgivningens vej forhindre ethvert monopol og sikre reel valgfrihed.

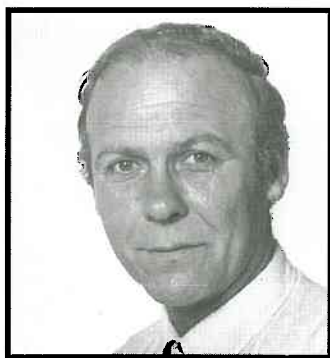
Vi behøver ikke flere a-kasser!

Børge Bakholt (MF)

Socialdemokratiet

Danmarks Frie Fagforening, (er alle fagforeninger i Danmark i øvrigt ikke frie?) har bedt mig om en kommentar til deres ønske om egen A-kasse.

Dertil har jeg følgende kommentar. Vi har i Danmark omkring 40 A-kasser, hvoraf de 2 er selvstændige. Alle der har et ønske om at blive medlem af en A-kasse, har derfor adgang til det, uanset hvilken faglig gruppe man tilhører. Ingen, behøver at stå uden medlemskab af en A-kasse. Alene af den grund, er der ingen saglig begrundelse for at Danmarks Frie Fagforening, skulle have deres egen A-kasse.

Børge Bakholt

Baggrunden for, at Danmarks Frie Fagforening har et ønske om at få deres egen A-kasse, skal vel også findes et andet sted.

I henvendelsen til de politiske partier, kalder Danmarks Frie Fagforening sig, et alternativ til den etablerede socialistiske fagbevægelse.

Kristeligt Folkeparti: Klar tilslutning til muligheden for at oprette uafhængige a-kasser

Niels Chresten Andersen

partisekretær i Kr. Folkeparti skriver:

Kristeligt Folkeparti er tilhængere af frie fagforeninger og af frie uafhængige a-kasser.

Af det gældende arbejdsmarkedspolitiske arbejdsprogram, vedtaget af KRFs hovedbestyrelse, kan citeres følgende: „Medlemskab af en bestemt fagorganisation må aldrig gøres til en betingelse for at opnå

ansættelse på eller overtage ledelsen af en dansk virksomhed.

Såvel retten til at danne fagorganisationer som retten til at stå uden for skal være uantastelig. Det er derfor den enkelte arbejdstagers suveræne afgørelse, om han/hun vil være medlem af en fagorganisation, og i givet fald hvilken.

Som følge heraf må **enhver form for eksklusivaftaler forbydes**, ligesom ethvert forsøg på at gennemtvunge en eksklusivtilstand skal være strafbart.

Opgivelsen af den personlige frihed må ikke blive den pris, den enkelte skal betale for retten til at få arbejde.

Ingen må via sit faglige kontingent tvinges til at yde bidrag til politiske partier, partipolitisk presse eller andre aktiviteter, der er uden direkte forbindelse til løn- og ansættelsesvilkår.“

Niels Chresten Andersen
partisekretær i Kristeligt Folkeparti

KRFs hovedbestyrelse har også i en udtalelse fra september 1991 støttet muligheden for at oprette alternative a-kasser, der er uafhængige af fagforeninger.

Som det ses, er der fra KRFs side ikke bare sympati, men også en klar tilslutning til muligheden for at oprette frie og uafhængige fagforeninger og/eller a-kasser.

Når det gælder politiske initiativer og beslutninger, er KRFs stilling klar nok. Men som i al anden form for politik kræves der et parlamentarisk flertal for gennemførelse af en lovgivning - og her må vi erkende, at KRF blot har fire mandater. Et stykke KRF er derfor også styrkede muligheder for den holdning, Danmarks Frie Fagforening har på dette område.

DDF er efter min opfattelse ikke noget alternativ til den danske fagbevægelse. Tværtimod.

Det kan aldrig være i lønmodtagerens interesse at fagbevægelsen bliver opsplittet i politiske og religiøse fagforeninger, da resultatet altid vil være lave organisationsprocenter, og dermed meget ringe

indflydelse på løn- og arbejdsvilkår, hvad enhver kan overbevise om, ved at se på udviklingen i f.eks. de sydeuropæiske lande contra de nordiske.

Danmarks Frie Fagforening er således ikke noget alternativ til den danske fagbevægelse og bør ikke nogen sinde blive det.

Fremskridtspartiet:

Fuldt acceptabelt at DFF opretter egen a-kasse - det vil desuden mindske arbejdsløsheden for de lavest lønnede

Poul Nødgaard (MF)

markedspolitisk ordfører skriver:

Fremskridtspartiet mener, at der skal være fri adgang til at etablere a-kasser. Derfor er det fuldt acceptabelt, at Danmarks Frie Fagforening etablerer sin egen a-kasse.

Før det kan lade sig gøre, må der skabes det nødvendige lovgrundlag, der sikrer liberale forhold med hensyn til etablering af a-kasser og arbejdsløshedsforsikringer. Derfor bør der gennemføres en privatisering på området.

I forbindelse med en sådan privatisering bør der gives lettelser i indkomstskatten for et beløb, der svarer til statens dagpengekontingent. En fri etableringsret af a-kasser eller arbejdsløshedsforsikringer kombineret med en privatisering af a-kassesystemet vil gøre det muligt for lønmodtagerne selv at efter-

Poul Nødgaard: Arbejdsløshedsforsikring bør privatiseres

spørge en privat arbejdsløshedsforsikring i overensstemmelse med deres individuelle ønsker

øget beskæftigelse bl.a. er betinget af, at dagpengesystemet ændres, og at de nødvendige

og behov. Den kendtgerning, at det er de laveste indtægtsgrupper, der er udsat for den største ledighed og ledighedsrisiko, er gennem de senere år blevet mere og mere anerkendt. F.eks. har professor Nina Smith fra Aarhus Universitet i en undersøgelse påvist, at det er indretningen af dagpengesystemet, der bringer de laveste indtægtsgrupper i denne uheldige situation.

De økonomiske vismænd peger i en rapport på, at en

ændringer i denne sammenhæng er „omlægninger af dagpengesystemets finansiering og ændringer i ydelsesniveauet samt varigheden af dagpengeydelse“ (Det Økon. Råd '93 s. 79)

Det naturlige middel til at nå dette mål er at iværksætte en liberalisering og privatisering af a-kassesystemet. Derved vil der naturligt opstå sammenhæng i ydelsesniveauet og ledighedsrisikoen og det vil medføre, at ledige, der ikke reelt er arbejdssøgende, vil blive udskilt fra a-kassesystemet.

Endvidere vil privatisering og liberalisering betyde, at a-kassesystemet ikke af sig selv vil skabe ledighed ved at presse lønnen for de laveste indkomstgrupper op på et niveau, der er højere end dagpengeniveauet, hvilket bevirker, at det ikke kan betale sig for arbejdsgiverne at efterspørge de laveste indkomstgruppers arbejdskraft.

Venstre - Danmarks liberale Parti:

Fri konkurrence om medlemmerne

af Helge Sander (MF)

I dag er medlemmer af en a-kasse bundet til en bestemt a-kasse, uanset dennes effektivitet og politiske holdning.

Dertil kommer, at a-kassen savner enhver tilskyndelse til at økonomisere med de indbetalte midler. Der administreres for dyrt, og der gøres ikke tilstrækkeligt for at skaffe arbejde og gøre de ledige mobile.

Venstre går ind for fuld a-kassefrihed med fri mulighed for at oprette tværfaglige a-kasser. Samt fri konkurrence mellem a-kasserne om medlemmerne!

Den enkelte skal have frihed til at vælge den a-kasse, der ud fra den enkeltes vurdering afpasser kontingent med dækningsbidrag på tilfredsstillende vis.

Venstre har taget initiativ til og arbejder fortsat aktivt mod dette mål. Behovet for fortsat at følge udviklingen nøje viste sig ved sidste folketingssamling, hvor Rødkløver-regeringen fremsatte et lovforslag om orlov. Lovforslaget indeholdt et krav om a-kasse-medlemskab som forudsætning for tildeling af orlov. Uden fri konkurrence og etableringsret kan denne lov blive en skjult støtteordning for fagbevægelsen.

Venstre tror på, at fri konkurrence - også på dette område - vil være til gavn for alle.

Venstre tror på, at fri konkurrence - også på dette område - vil være til gavn for alle.

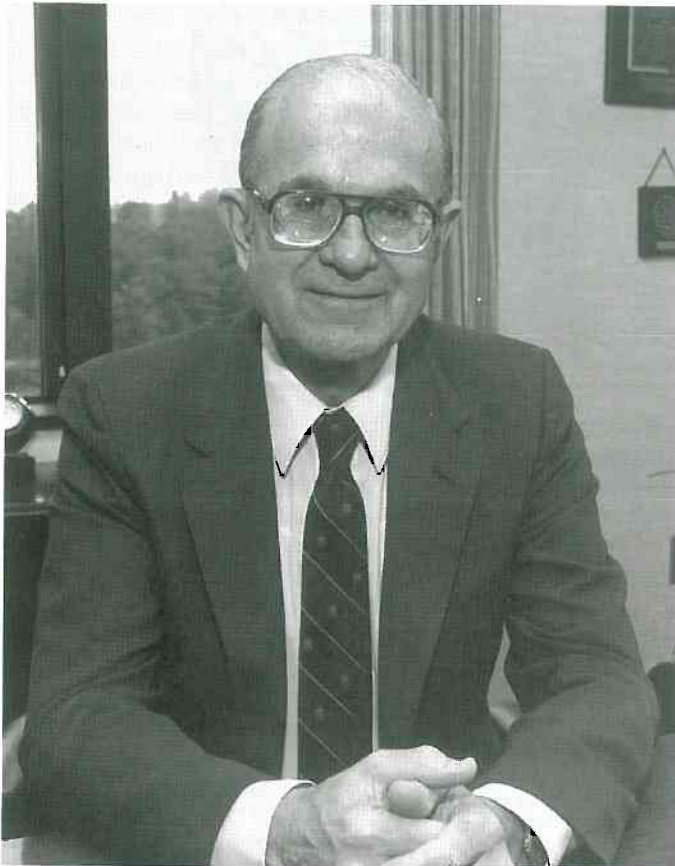
Helge Sander: A-kassen er en skjult støtteordning for fagbevægelsen/Socialdemokratiet

Der er også forsøgt indhentet svar fra Det radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti og Centrumdemokratiet, men man har ikke villet/kunnet deltage i denne debat

Hilsen fra USA:

Vi bakker jer op i kampen mod fagforeningstvungen i Danmark

Reed Larson, formanden for vor søsterorganisation i USA, »National Right to Work Committee«, sender hilsen i anledning af vort jubilæum

Reed Larson, den tidligere elektroingeniør, der i 35 år har arbejdet imod fagforeningstvungen i USA. I 1976 blev han formand for den komite, som arbejder med dette, National Right to Work Committee, og har stiftet den fond, som indsamler penge til arbejdet. Der er nemlig ikke tale om en egentlig forening med kontingentmidler.

Til lykke med jeres frie fagforening

Ti-års jubilæet er et bevis på, at kampen for arbejdernes organisationsfrihed er i god gænge i Danmark.

Clinton støtter Big Labor

Nationalkomiteen for Retten til Arbejde (The National Right to Work Committee) bakker jer op i jeres kamp mod fagforeningstvungen i Danmark. Vi har kæmpet den samme kamp i USA i mange år, og står overfor endnu større udfordringer nu, da Bill Clinton, som støtter Big Labor (svarer til LO), har lovet

at omsætte fagforeningsledernes politiske ideer til love.

Den eneste chance »Retten til Arbejde«-tilhængerne har for at stoppe tvangsfagforeningernes stormløb på lovgivningsområdet, er at blokere Big Labors love i Repræsentanternes Hus og Senatet. Med et markant fagforeningsvenligt flertal i begge kongressens kamre, vil dette imidlertid ikke blive let.

Men undertiden nås de største sejre, når man står med ryg-

gen mod muren og ser angriberne lige i øjnene.

Det er derfor, jeg har tiltro til, at såvel jeres som vores organisation til sidst vil vinde slaget og modstå tvangsfagforeningernes magt.

Det fælles mål for vore organisationer er, at alle skal have ret til - men ikke må tvinges til - at tilslutte sig en fagforening.

Se på landene omkring os

Ingen fagforening med respekt for sig selv burde nogensinde tvinge folk til medlemskab. For at understrege dette, kan man blot se på nogle af de lande rundt om i verden, som lider under tvangsfagforeninger.

Ser galt ud i Canada

Canada har måske verdens mest vidtgående og omfattende lovgivning til monopolisering af forhandlingssystemet på arbejdsmarkedet - og en regering, som har givet fagforeningsbosserne luns efter luns af magten. Det gælder også med hensyn til den lovgivning, der drejer sig om, hvorvidt det skal være lovligt at sætte folk til at udføre strejkeramt arbejde.

Wall Street Journal rapporterer, at i British Columbia og

Japans økonomi blomstrer

I Japan, hvor økonomien blomstrer og gror, mens den i resten af verden går tilbage, tillader loven ikke centrale overenskomstforhandlinger. Derimod er enhver garanteret retten til at forhandle for sig selv. I den udstrækning fagforeninger overhovedet eksisterer, er der som oftest tale om små foreninger, der indbyrdes konkurrerer om medlemmerne.

Alt dette viser, at skylden for, at økonomien stagnerer, og at arbejdernes virkelige interesser

»Det fælles mål for vore to organisationer er, at alle skal have ret til - men ikke må tvinges til - at tilslutte sig en fagforening«

ikke bliver taget alvorligt, er disse fagforeningsfolk, som mener at have monopol på at forhandle overenskomster og som påberåber sig det skandaløse »privilegium« at repræsentere alle lønmodtagere - også de, der foretrækker at passe sig selv.

Lysere udsigter for New Zealands økonomi

I 1991, da New Zealands økonomi var ved at segne under stor arbejdsløshed og inflation, indførte man nogle love til fordel for friheden og rettighederne på arbejdsmarkedet. Ifølge Wall Street Journal 26. jan. 1993 er udsigterne for landets økonomiske vækst nu højere, end de har været i de seneste 20 år, og tilliden inden for forretnings-

»Undertiden nås de største sejre, når man står med ryggen mod muren og ser angriberne lige i øjnene«

Ontario alene, har denne lovgivning kostet 295.000 job og gjort økonomien mindre konkurrencedygtig. Og i Canada som helhed med sin stagnerende økonomi har man en arbejdsløshedsprocent på 11,8 - den højeste i ni år.

verdenen har ikke været højere siden 1972.

Ikke centrale forhandlinger i Schweiz

Schweiz, som har den højeste levestandard i Europa, og overgår endog USA og Japan på det område, tillader overhovedet ikke tvangsmedlemskab af fagforeninger og har forbudt centrale forhandlinger.

Frihed til at vælge

Og det er dejligt at se, at der er gang i frihedsbevægelsen på det danske arbejdsmarked. Jeg ønsker jer stor succes med det solide arbejde, som I udfører. *Jeg er overbevist om, at en dag vil alle verdens arbejdere have deres frihed til at vælge hvilken forening, de vil tilslutte sig.*

Held og lykke i fremtiden!

Jeres hengivne
Reed Larson

I Reed Larsons blad ironiseres der over de »ENORME BYRDER«, som de stakkels fagforeningsbosser må påtage sig for at "hjælpe" arbejderne.

Hvorfor skete katastrofen?

Hvorfor blev L 185 vedtaget i Folketinget på trods af alle odds?

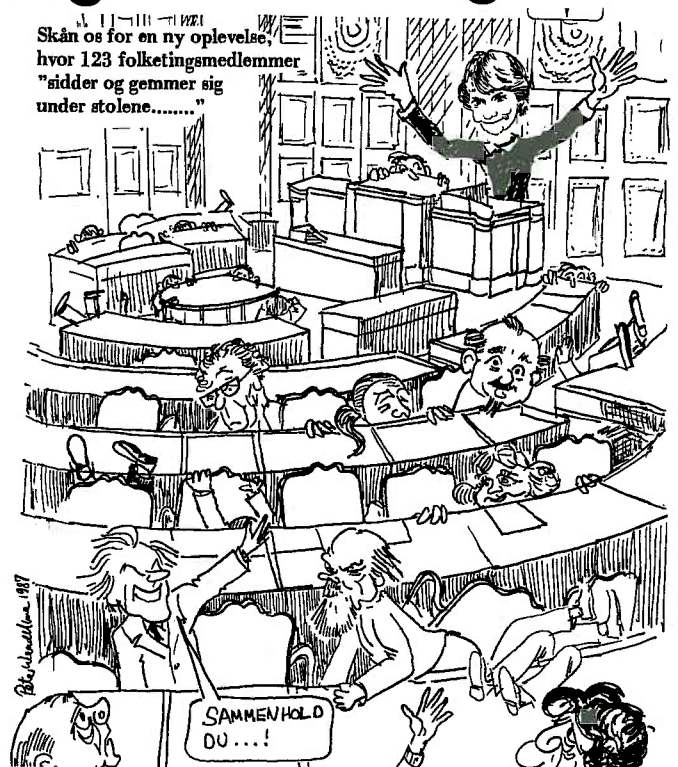
I forrige nummer af Fagligt Alternativ refererede vi Folketingets første behandling af lovforslag nr. L 185, som forpligter fagforeninger og a-kasser til at indsende medlemslister til skattevæsenet. Det skulle bl.a. have den konsekvens, at man ikke kan få skattefradrag for kontingentet, hvis man nægter at lade sit navn udlevere på denne måde.

5 ud af 8 ordførere - tilsammen repræsenterende et solidt flertal i Folketinget - udtalte sig stærkt til fordel for, at de under udvalgsbehandlingen ville arbejde for en væsentlig ændring af forslaget. I bladets leder udtrykte undertegnede stor fortrøstning til, at den endelige lov nok ville blive til at leve med. Jeg følte mig derfor fuldstændig taget ved næsen, da loven

alligevel blev vedtaget med kun ubetydelige ændringer - f.eks. blev ikraftsættelsen udskudt til 1/1 1995. Ved tredje behandling var der end ikke en eneste, som gik på talerstolen for om muligt at forklare den vending, der var sket.

Derfor har Fagligt Alternativ bedt et par af ordførerne om en forklaring på, hvordan det kunne gå til. Vi spurgte direkte om, hvad der var sket bag den lukkede udvalgsdør. Havde der været tale om trusler eller blot overtalelseskunst. Eller ligger det bare i luften, at i en regeringskonstellation med Socialdemokratiet skal man bare holde „nallerne“ fra et sådant emne? Vi bad desuden om en vurdering af, om det demokratiske aspekt ved forløbet er helt i orden.

Holst

En satiretegning skal være med til at ændre noget - derfor er det trist, at det føles naturligt at genbruge en FA-forside fra 1987

Tegn. Peter Wendelboe

Vi fik kun ét svar:

Derfor blev L 185 vedtaget!

Elisabeth Arnold
skattepolitisk ordfører for Det Radikale Venstre beretter

Mere system i sagerne

Første behandling i Folketinget af L 185 blev fyldigt omtalt i forrige nummer af Fagligt Alternativ. Sidste år blev der indført automatisk indberetning af kontingenter til fagforeninger og a-kasser. En del skatteyder, som ikke var medlemmer af sådanne organisationer, havde frejdigt fratrukket kontingenter år efter år. Og adskillige skatteydere havde til gengæld glemte, at de havde betalt et fradragsrettiget kontingent. Man kan sige, at ordningen med automatisk indberetning har skabt lidt mere system i sagerne og sparet skatteadministrationen for en del arbejde.

Man mister sit fradrag

Affødt af denne indberetningspligt er der opstået uro for, hvor meget „kikken over skuldrene“, der kunne blive, når enkeltmedlemmers foreningstilhørsforhold blev tilgængeligt for myndigheder, som man måske ikke ønskede skulle have denne indsigt. Derfor blev lovforslag L 185 fremsat. Indholdet var, at man godt kunne undlade at ind-

berette medlemmer til skattevæsenet, hvis de ikke ønskede, at deres foreningstilhørsforhold skulle frem. Så vidt så godt.

Men den manglende indberetningspligt betød så ifl. L 185, at den skatteyder, som bad om at blive fritaget for at blive indberettet gennem sin fagforening, også mistede sit fradrag. Dette problem gjorde jeg opmærksom på ved 1. behandlingen.

Ringer til Centret For Menneskerettigheder

I løbet af behandlingen i skatteudvalget spurgte vi Centret for Menneskerettigheder om denne problemstilling, men fik ikke et helt præcist svar. Jeg tog derfor telefonisk kontakt til centret og spurgte, om de havde nogen kommentarer.

Elisabeth Arnold: Jeg bøjer mig for skatten

Svaret var, at man på Centret havde diskuteret den pågældende problemstilling. Centrets konklusion var, at det ikke var en menneskerettighedskrænkelser at miste sin fradragsret, hvis man selv ønskede at blive

fri for automatisk indberetning. Med denne oplysning kunne jeg stemme for lovforslagets endelige vedtagelse.

Skattemyndighederne skal kunne kontrollere

Skatteministeriets argument, stillet overfor samme spørgsmål fra min side, var følgende: Hvis den enkelte skatteyder ikke vil lade sig automatisk indberette gennem sin fagforening, skal vedkommende selv dokumentere, at der har været betalt kontingent. Hvis denne dokumentation skal have nogen vægt, så skal skattemyndighederne kunne kontrollere den, dvs. de skal kunne henvende sig til den pågældende fagforening for at få bekræftet, at den pågældende indbetaling rent faktisk er sket. Forbindelsen mellem den enkelte person og fagforeningen skal under alle omstændigheder være bevist for skattevæsenet.

Dette betyder, at illusionen om total ubemærkedhed om ens foreningstilhørsforhold ikke kan lade sig gøre, hvis man vil have skattevæsenet til at acceptere fradraget.

Det må jeg også bøje mig for: Et fradrag, som skattevæsenet ikke har nogen mulighed for at kontrollere, er skattemæssigt umuligt.

Menneskerettighedscentret er ikke spurgt

Elisabeth Arnolds svar var som nævnt det eneste, vi modtog, og det kom så tidligt, at vi kunne nå at forelægge det for Hanne Severinsen (MF V), der i denne artikel redegør for sin version af sagen.

Af Hanne Severinsen (MF)

medlem af bestyrelsen for Det Danske Center for Menneskerettigheder

Man mister sin fradragsret

Redaktøren af Fagligt Alternativ har gjort mig opmærksom på sagen om L 185, der handler om fradragsret og indberetningspligt for fagforeningskontingent.

Oprindeligt vedtog Folketinget, at der skulle være indberetningspligt for alle fagforeninger for at undgå snyderi. Men dette kan være en menneskerettighedskrænkelser, fordi man derved gør det tilgængeligt i offentlige registre, hvilken fagforening, man er medlem af. Derfor vedtog Folketinget, at det skal være frivilligt for det enkelte medlem, om man vil

lade sig registrere eller ej. Men så mister man til gengæld sin fradragsret.

Girokvittering tilstrækkelig

Den enkle løsning burde være, at medlemmet, som ikke ønsker en offentlig

Hanne Severinsen, Venstre: Jeg ville have sagt nej til registrering. Girokvitteringer er nok. Hvad ellers?

registrering, kan sende kopi af sin dokumentation til skattevæsenet.

Og skatteministerens indvending om, at man i så fald ikke har nogen kontrol med fradraget, er fuldstændig ulogisk. Normalt vil en giroindbetalingskvittering være tilstrækkelig dokumentation - hvorfor så ikke her?

Jeg ville protestere

Danmarks Frie Fagforening har henvendt sig til Det Danske Menneskerettighedscenter, hvor jeg sidder i bestyrelsen.

DET DANSKE CENTER
FOR
MENNESKERETTIGHEDER

Jeg deltog desværre ikke i sidste bestyrelsesmøde - men jeg kan se af referatet, at sagen er nævnt - ikke som punkt på dagsordenen - men under formandens beretning. Der var tilsyneladende ingen, der protesterede. Det ville jeg have gjort, hvis jeg havde været til stede.

Sagen vil blive taget op på næste møde

Man kan altid diskutere, hvor grænsen går, når det gælder krænkelse af menneskerettigheder, men vi skal være særdeles varsomme - netop når det

gælder registreringer. Argumentet om at man „jo bare kan undgå det“ er for billigt, når man derved også mister sin fradragsret. Under alle omstændigheder synes jeg, at det er en god idé, at sagen bliver prøvet for domstolene - ikke nødvendigvis alene som en menneskerettighedssag, men også som en retfærdighedssag - og en sag om lighed for borgerne.

Men bortset fra dette vil jeg naturligvis tage denne sag op ved næste bestyrelsesmøde i Det Danske Menneskerettighedscenter.

Som at afskaffe princippet om hemmelige valg

Forelagt ovenstående indlæg af Elisabeth Arnold, har Erik Boeck skrevet dette „åbne brev“. Boeck fører som bekendt retssag mod Skatteministeriet om netop det omhandlede princip - og har nylig fået fri proces.

Kære Elisabeth Arnold!

Det Radikale Venstre stemte i år for en ændring af ligningsloven og skattekontrolloven (L 185). Denne lovændring medfører tab af retten til fradrag af udgifterne til kontingent til fagforening og a-kasse, hvis man ikke vil lade sit medlemskab registrere hos skattemyndighederne. Jeg har som bekendt fået fri proces til en retssag mod Skatteministeriet for at blive fritaget for en sådan registrering.

Da Folketinget i 1991 vedtog loven om den tvungne indberetning, skrev jeg i et brev til skatteudvalget, at den giver skattemyndighederne et register over borgernes medlemskab af fagforeninger og a-kasser.

For at Danmark fremover skal være et ægte demokrati - med respekt for menneskerettighederne - opfordrede jeg Folketinget til straks at ophæve denne totalitære lov, som giver offentlig registrering af „afvigere“.

Desuden har jeg tidligere slået til lyd for, at der indføres et fast fradrag for alle lønmodtagere

til erstatning for det nuværende fradrag for fagforeningskontingenter.

I foranstående artikel siger De, at skattemyndighederne skal kende navnet på hver enkelt borgers fagforening og a-kasse. De skriver direkte: „Forbindelsen mellem den enkelte person og fagforeningen skal under alle omstændigheder være bevist for skattevæsenet.“

Men dette kan da nemt, og fuldt betryggende, gøres ved fremsendelse af en kvittering eller en attest fra den pågældende forening. Jeg har således fået en attest fra min a-kasse på betalt kontingent for '91 og '92.

Betvivler skattemyndigheden rigtigheden af den fremsendte dokumentation, er der tale om dokumentfalsk, som i yderste konsekvens skal efterprøves af kriminalpolitiet. Sagens kerne er ikke, om fradraget skal dokumenteres, men derimod, om der i den anledning skal ske en central registrering af medlemmer af disse foreninger.

Den netop vedtagne lov medfører, at fradraget mistes, dersom der ikke sker en registre-

ring. Folk rammes på pengepungen, når de ønsker deres menneskerettigheder respekteret. Det er en nyhed for mig, at Det Radikale Venstre har denne holdning.

Registrering af borgernes medlemskab af fagforening og a-kasse kan sidestilles med at man afskaffede hemmelige valg, således at man på valgdagen skulle aflevere en blanket, som så senere kunne data-

Erik Boeck blev i 1988 ulovligt afskediget fra en stilling som teknisk sagsbehandler i Patentdirektoratet. Han var ikke medlem af den socialistiske Dansk Ingeniørforening.

behandles. Det er der næppe nogen, der drømmer om at indføre.

Med venlig hilsen
Erik Boeck

Firkløverets hang til registrering af anderledes tænkende personer er som et slag i ansigtet på mennesker med rettigheder.

**Dette var DFF's
ilddøb i Herning
- en stolt dag!**

Læs mere på de følgende sider

Fagbevægelsen er stadig uforskammet - men ikke helt så slem som dengang

siger DFFs første formand Ernst Nielsen.

Ernst Nielsen - i dag advokat

NY DAG i vore tidligere lokaler

DFFs første formand, Ernst Nielsen, bor stadig i Væggerløse på Falster. Fra den synsvinkel kan han berette om nogle lokale pudsigheder. Først og fremmest at den socialdemokratiske avis Ny Dag har måttet leje sig ind i DFFs tidligere lokaler i Nykøbing, hvor den i dag har redaktion. Den anden lokale avis, Lolland-Falster Folketidende, blev i sin tid udsat for blokade og boykot fra fagbevægelsen, fordi Fagligt Alternativ på det tidspunkt blev trykt der. Alt dette kom på ingen måde til at skade avisen, måske gav det tværtimod en god reklame.

Læserbrevet skabte kontakt

Om starten af DFF erindrer han,

Dagligdag foran La Cabana for 9-10 år siden. Fot. E. Bach

at der var blevet holdt et par forberedende møder, hvor han bl.a. havde fået nogenlunde frie hænder til at udarbejde vedtægterne for den kommende forening. Det stiftende møde fandt sted efter et landsmøde i Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger, hvor Ernst havde været medlem i nogen tid. Forinden havde han læst Jørgen Mikselsens læserbrev og kontaktede ham, så han kom med til det stiftende møde.

Normalt med personskiift i ledelsen

Ernst Niensens finder det helt normalt, at han kun var med i DFF i forholdsvis kort tid.

- "Sådan går det i de fleste ny-startede foreninger. Efter en indkøringsperiode sker der visse tilpasninger og omrokeringer, og det er yderst sjældent, at stifteren bliver i foreningen mere end nogle få år. Og det er som det skal være."

Det var skægt at være med

Detaljerne omkring stiftelsen samt La Cabana- og HT-konflikten husker han ikke særlig mange af. Kun at der var vældig gang i den, og at det var spændende og skægt at være med. Når man taler med ham nu næsten ti år efter, kan man stadig mærke, at han virkelig følte sig i sit es. Det rørte ham ikke særlig meget, at alt var kaos omkring ham, da han sammen med Jørgen Mikselsen befandt sig i brandpunktet for alle begivenhederne.

Alt dette viser jo blot, at der var og er noget alvorligt galt i Danmark.

Morgenpostens "spiseseddel" - en flot reklame for os

Han vil hellere tale om det egentlige, om baggrunden for problemerne. Herom siger han bl.a.: "Det mest irriterende er, at vi har nogle politikere, der bare sidder inde i deres torneroseslot uden at gøre en bønne for at løse disse alvorlige problemer. Tværtimod holder de hånden over de forkvaklede systemer på arbejdsmarkedet. Hvis de ikke gjorde det, skulle folk nok finde ud af at få det på plads."

EF vil mildne fagbevægelsen

Der har i øvrigt efter Ernst Niensens mening været en vis bevægelse i fagbevægelsen som helhed i løbet af de ti forgangne år. De opfører sig ganske vist stadigvæk uforskammet, men dengang var de grovere end nu. Det er ligesom de er blevet tvunget til i nogen grad at acceptere en udvikling hen imod lidt større

demokrati i deres egne institutioner. De har tænkt sig lidt om og må nok også snart til at slagte nogle af deres egne kæpheste. Den nærmere tilknytning til EF, vil efter hans mening yderligere fremme denne udvikling.

Læste til advokat

Selv har Ernst Nielsen ikke ligget på den lade side i den forløbne tid. I løbet af tre år gennemførte han jurastudiet og har i de sidste fire år været praktiserende advokat. Hans prøvesag ved landsretten var - naturligvis - en arbejdsretssag. Noget med selvstændiges rettigheder som ledige efter ophør af deres virksomhed. Som et resultat af sagens lykkelige udfald blev der lavet nye bekendtgørelser på området allerede 10 dage efter dommens afsigelse.

HN

En stor opgave for en lille ny forening

Demonstration og overenskomst omkring La Cabana i Herning

Modige mennesker i retfærdig kamp for frihed har kostet LO millioner af propagandakroner. De har været begyndelsen til enden på et tyranni, der vil falde. Hverken statsministeren eller hans arbejdsminister ved det endnu.

LO var uønsket

Allerede før DFFs start var der opstået en konflikt i Herning, hvor personalet ved natrestauranten La Cabana ikke ønskede medlemskab i en politisk orienteret fagforening, mens LO stillede krav om overenskomster, der overhovedet ikke passede til natrestauranter. Først da LO efter nogen tid iværksatte blokade og storstilede demonstrationer, kom vi ind i billedet.

Demonstrationerne udartede sig efterhånden til regulære gadekampe, og politiet konfiskerede jernrør, brosten og partisansøm. Besynderlige argumenter at bruge til at understrege kravet om en overenskomst.

Forberedte en mod-demonstration

Da vi vidste, at heningenserne var godt trætte af de tilbagevendende optøjer, besluttede vi at lave en moddemonstration. Vi havde ikke som LO milliarder af kroner til at markedsføre os for. Men alle var meget hjælpssomme - også den lokale presse, og hele natten før demonstrationen klistrede vi, i samarbejde med Folkebevægelsen for Fri Fagforeninger, plakater på plader, som blev hængt op i hele byen om morgenen.

Folk strømmede til

Trætte efter nattens arbejde ventede vi nu - spændte på, om der overhovedet kom nogen. Et kvarter før start var der 25 - men

så strømmede det pludselig ind, og på et øjeblik var markedspladsen sort af mennesker. På ruten gennem byen var der vindende folk overalt, og adskillige butiksvinduer var pyntet. En tøjforretning havde således lagt røde og hvide håndklæder ud i form som Dannebrog. Det eneste skår i glæden var, at LO havde haft held til at skræmme Randers Pigegarde væk med trusler om optøjer.

Foreningens første overenskomst

Efter forhandlinger med La Cabanas indehaver og personale indgik vi nu foreningens første overenskomst. Men det ville LO ikke anerkende for „DFF er ikke nogen lønmodtagerorganisation, der kan varetage de ansattes interesser i forhold til arbejdsgiverne“, som LO-sekretær Bent Nielsen udtalte til Jyllands-Posten. Og i TV-avisen sagde Tjenerforbundets formand, som svar på speakerens bemærkning om, at de ansatte jo var godt tilfreds med lønnen: „Ja, men de ansatte ved ikke, hvad der er godt for dem selv.“

Overvågning og mord-trusler

Restauratør Kaj Nielsen og hans familie blev i årevis skygget dag og nat, idet LO havde postret to hurtige BMW'er ved deres bopæl. I ejendommen overfor restauranten placeredes et videokamera, som kunne overvåge alle, der gik ud og ind. Dette blev LO i øvrigt senere dømt

for. Selv blev jeg pr. telefon truet på livet flere gange om dagen. Jeg skulle skydes en kugle for panden - lød det, med en i øvrigt meget speciel stemme, som jeg en dag pludselig genkendte i en radioudsendelse om et hold pædagoger fra Århus, der var på vej til Herning for at deltage i blokaden. Da interviewer nævnte mandens navn, var det jo blot at slå op i telefonbogen, hvor der kun var én, hvor navn og stilling passede. Han truede mig dog aldrig siden.

Små diskrete kuverter

Ofte undrede det os, hvordan LO kunne få så mange til at køre med i de faste busafgange til demonstrationerne i Herning. Alle ved jo, at der skal godt med våde varer til, men da en af de buschauffører, der kørte for dem, senere meldte sig ind hos os, kunne han berette, at der altid var en mand, som diskret delte små kuverter ud til deltagerne. Hvad de indeholdt vides ikke, men der var næppe tale om frimærkebytning.

Efter et års tid ophørte demonstrationerne, men den fagretlige blokade blev opretholdt, indtil Kaj Nielsen efter flere års forløb solgte restauranten og flyttede til Spanien.

Jørgen Mikkelsen

Pludselig var der mange, der ønskede at gå for friheden. »Kom med«-bilen skiltes med blokadeopfordringer, og de røde vagter må læne sig passivt op ad »Aukens Bank«.

La Cabana-konflikten var umagen værd - den rokkede ved noget i samfundet

Kaj og Birthe Nielsen nød dansksindedes beundring gennem en lang og bitter kamp mod den udanske syge fra øst. De fik sammen med deres personale sat ting i sving. Alligevel måtte de fortrække til udlandet. Foto: Erik Jepsen, Nord.Pres. a/s

Mange positive reaktioner

Kaj Nielsen, der var hovedpersonen, for ikke at sige „helten“, i La Cabana-sagen, har for længst afhændet danserestauranten i Herning og lever i dag en forholdsvis sorgløs tilværelse i Spanien. Nu 10 år efter at konflikten startede, har han bestemt ikke fortrudt. Som sagen udviklede sig, var der i og for sig ikke stort andet at gøre end det, der blev gjort. Bevares, det var en vanskelig tid, men hver-

ken økonomisk eller menneskeligt var der tale om uoverstigelige vanskeligheder. Både under og efter konflikten har han da heldigvis fået en masse positive reaktioner fra sin omgangskreds og fra folk, han mere tilfældigt har truffet.

Har ikke kunnet undgå at påvirke

La Cabana-sagen har efter Kaj Nielsens mening så afgjort røkket ved noget i samfundet, og han bifalder DFFs rolle i den

forbindelse. Sagen var så langvarig og alvorlig, og den havde mediernes bevågenhed i en sådan grad, at det ikke har kunnet undgå at påvirke den brede befolknings opfattelse af forholdene på arbejdsmarkedet og fagbevægelsens rolle heri.

Mange er blevet kloge siden da

Men der er sket meget i de forløbne 10 år. Nogle af de mest militante ledere fra dengang ville ikke lave noget tilsvarende

i dag. Flere har senere opdaget, at de blev fyldt med løgn og propaganda af fagbevægelsen. Bente Jansen fra Odense har senere fuldstændig brudt med Nærings- og Nydelsesmiddelforbundet og dannet en ny forening. Det var hende, som under hele konflikten organiserede hvervning, transport og betaling af de strejkevagter, der fra hele landet blev kørt i busser til Herning.

Man skal tænke sig godt om

Selv er Kaj Nielsen også blevet mere moderat af at få det hele lidt på afstand. Han er på en måde ikke så meget for at rippe op i historien igen, og trods bevidstheden om, at det var en succes, og at han ikke led nævneværdige tab, vil han i dag ikke råde nogen til at gøre ligeså. Når hans egne fire børn undertiden er „lidt oppe på mærkerne“, advarer han dem om at tænke sig godt om. I dag kan man ikke som for 10 år siden sige: „Jeg kan da bare få arbejde et andet sted.“

Til slut ønsker Kaj Nielsen Danmarks Frie Fagforening al mulig held og lykke med arbejdet fremover - og vi siger: „Tak i lige måde!“

HN

Jyllands-Postens leder positiv

Den 26. april 1984 skrev lederskribenten bl.a.:

Gennem ni måneder har uromagere fra Danmarks diktatoriske fagforeninger holdt blokadevagter med røde faner og megen natlig støj foran restaurant La Cabana i Herning.

Årsagen til optøjerne har været, at hverken indehaveren af restaurationen eller hans personale ønskede at indgå en overenskomst med den af fagbevæ-

gelsen autoriserede underafdeling.

De implicerede i La Cabana kunne selv hitte ud af løn- og arbejdsforhold, for mellem dem eksisterede - og eksisterer - der et tillidsforhold, der efter deres opfattelse gjorde formaliserede aftaler overflødige.

Og er der noget i denne verden, der kan få fagfanatikere til at se sort, så er det tillidsforholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Noget sådant er

utilstodeligt. Det nedbryder kampmoralen i fagbevægelsen, og går den først fløjten, så er det næsten umuligt at fastholde det traditionelle billede af arbejdsgiveren som en fæl, cigarrygende udbytter med dårlig ånde og flosset moral.

...

De såkaldte oprøreres krav er ikke urimeligt: De vil ganske enkelt have, at demokratiets love og regler også skal gælde i fagforeningerne.

Magthaverne i fagbevægelsen har svært ved at tilegne sig denne tankegang. Den er ny for dem. Så de kan nok heller ikke selv hitte ud af konsekvensen i La Cabana-sagen: På demokratisk vis er der nu indgået en overenskomst (med Danmarks Frie Fagforening. Red.bem.).

Al chikane af restaurationen, dens ejer, dens personale og dens gæster er således bølgeoptøjer. Den slags bør politiet tage sig af.

DFF-medlem beretter om urimelig og umenneskelig behandling fra Snedker- Tømrerforbundet, mens han endnu var medlem dér.

Jeg blev offer for fagforenings-mafiaens straffeforanstaltning

DFF bør ikke udlevere kartoteket

Med baggrund i egne oplevelser med det, der kaldes arbejderbevægelsen, har jeg fuld forståelse for, at DFF ikke vil udlevere medlemskartoteket til nogen. Derfor, la' vær' med at falde på halen for teknokraterne; de ved ikke, hvad der foregår.

Tømrer ved en arbejderkooperation

Ingen ved bedre end jeg, hvilken afmagt og depression man kommer i, når fagforenings-mafiaen har gjort deres arbejde grundigt. Ingen kan hjælpe én. Til sidst tror ens bedste venner, man er skør, fordi tingene ikke kan bevises.

Indtil for få år siden var jeg ansat som tømrer i »Randers Boligforening af 1940«, der er en arbejderkooperation. Pludselig - midt i reparationen af en kvartsvingstrappe - bliver jeg afskediget og fritaget for tjeneste med øjeblikkelig virkning med begrundelsen: mindre arbejde. Dette var ikke korrekt, da trappen ikke blev færdiggjort og stod urørt i flere måneder.

Ingen hjælp fra Snedker- Tømrerforbundet

Jeg forstod ikke bortvisningen, da jeg havde været trofast medarbejder i mange år.

Ulykkelig gik jeg til min fagforening gennem 25 år, Snedker- og Tømrerforbundet. Her bestræbte man sig grundigt på intet at foretage sig, og jeg fornemmede nærmest, at man grinede ad mig.

Jeg fremtvang en retssag

Et større advokatfirma i Randers kunne ikke trænge ind til sagens kerne, men fornemmede årsager, der var mit arbejde og min egen person uvedkommende.

Advokatfirmaet rådede mig til at beholde firmaets værktøj, indtil der kom en forklaring på afskeden og bortvisningen.

Fordi jeg således ikke bare ville aflevere værktøjet, anlagde boligforeningen sag mod mig. Da det under retsmødet gik op for dem, at de skulle give en bortvisningsbegrundelse, frafaldt de kravet mod mig. Dermed fik jeg for flere tusinde kroner værktøj forærende.

Jyllands-Posten droppede en god artikel

Jyllands-Posten blev indviet i sagen. En udsendt journalist gjorde et stort arbejde ud af det og fik skrevet en god artikel, som jeg gennemlæste: men redaktionssekretæren forkastede den, hvorfor den aldrig blev trykt. Jeg tror, Jyllands-Posten var bange for at rette så stor en anklage mod fagbevægelsen. Hvilke af landets aviser tør trykke en artikel, der grundlæggende fremstiller LO-fagbevægelsen som en mafia? - Ikke engang som læserbrev kunne jeg få sagen frem.

Nej! - For sådanne systemer må de fleste gemme sig - ligesom i Italien.

Leif Mikkelsen måtte bøde for broderens »forsyndelser« mod magthaverne i fagbevægelsen - den med tvangen!

Min bror var formand for DFF

Advokatfirmaets konklusion fremgik af deres råd til mig om, hvordan jeg igen kunne få et arbejde: »Du kan enten rejse udenlands eller bede din bror opgive sit forehavende.«

Endelig forstod jeg, at mine problemer skyldtes, at min bror var i ledelsen for Danmarks Frie Fagforening.

Indtil dette skete, interesserede jeg mig ikke for DFF. I min fortvivlelse tryglede jeg ham om at opgive sit forehavende. Jeg mente, at min families økonomiske tryghed var vigtigere. Derfor havde vi brødre ingen

kontakt i omkring et halvt år. Heldigvis gav han ikke efter! - Nu er jeg også medlem af Danmarks Frie Fagforening.

Var det LO-formanden selv, der stod bag?

Sagen betød samtidig, at jeg var udelukket fra at få job i Randers og omegn i næsten 2 år.

Hvem har givet ordre til denne systematiske straffeekspedition? Det kan ikke være hvem som helst. Er det LO-formanden selv?

Jeg spør' bare.

*Leif Mikkelsen
Spentrup*

Det var enorme kræfter, vi var oppe imod, da de røde satte de grønne ind i kampen mod de gule. Hans Knudsens Plads 1984.

Foto: Per Daugaard, Det fri Aktuelt

Store dele af Sjælland lammet - da HT-konflikten i 1984 var på sit højeste

Otte chauffører fik medhold ved Højesteret, men alt for lille erstatning

Krigslignende tilstande

Ingen post, ingen benzin, intet S-tog, Rigshospitalet lammet, TV-avisen i sort, aviser blokeret, Københavns indfaldsveje spærret, trussel om standstill af fly- og færgetrafik, skraldet flyder i hovedstadens gader. udenlandsk presse rapporterer ivrigt osv. osv.

Overskrifter som disse giver indtryk af, at 3. verdenskrig er brudt ud. Men det var såmænd dagligdag i 1984 under den første HT-konflikt. Det hele startede med, at HT-chauffør Per Brandt ville benytte sin grundlovssikrede ret til at melde sig ind i Danmarks Frie Fagforening. Senere fik han følgeskab af 48 kolleger.

SiD's enorme summer

Det kom bag på alle, at SiD ville

ofre så meget på en sag som denne. Fra et lukket møde forlød det, at man var parat til at ofre 60-90 millioner kr på at få de 49 chauffører tilbage igen. Hvor mange penge SiD udbetalte til dem, der udførte de fysiske blokader, vides ikke. Desuden fik de til sidst en bod på 20 mio for organisationsansvar.

„Trediegradsforhør“

Det var trist, at HT som offentlig arbejdsgiver faktisk medvirkede, så SiD kunne udsætte vore medlemmer for 8 timers daglige forhør med det formål, med alle midler at bringe dem tilbage i folden. Det værste var, at kvindelige chauffører blev nedgjort med for kvinder særlig nedværdigende gløser. En svinstreg uden lige, som burde have fået et retsligt efterspil.

DDF blev forment adgang til at bistå vore medlemmer i arbejdstiden - og dermed under forhørene. Først når det var fyraften kunne vi samle „resterne“ af dem op og søge at styrke dem til næste dags forhør. Sideløbende med dette var de udsat for terror og trusler mod dem selv og deres familie. „Vi smadrer dit hus og din bil“, var blot nogle af de mildere telefontrusler, som kunne fremsættes på alle tider af døgnet.

Efterhånden måtte 40 af udrydterne kapitulere. I mellemtiden havde en af dem fået en så stor mental skade, at han måtte på Statshospitalet. Han havde aldrig tidligere haft symptomer i den retning. Det gjorde indtryk, når han efter indlæggelsen ringede til mig og fortalte, at HT-agenter havde bortført ham

og spærret ham inde. Jeg skulle straks komme og hjælpe ham.

Tomandshæren

Trods beskyldninger herom, var der ikke tale om, at en hær af rige jyske gårdejere og borgerlige partimedlemmer stod bag os. Hæren bestod kun af to mand, Ernst Nielsen og undertegnede. Og for mit vedkommende kompliceredes det hele af, at jeg skulle passe mit job ved siden af. Det var hårdt at ile til flyveren hver dag ved arbejdstids ophør for at kunne være i København om aftenen, og næste dag tage det tidligste fly tilbage til jobbet i Aalborg.

Fyringen kendt ulovlig

De otte afskedigede chauffører fik medhold ved Højesteret. Fyringen var ulovlig. De blev tilkendt en erstatning, som langt fra dækkede deres tab. Mange af dem kunne ikke få arbejde bagefter. LO forhindrede det.

Jørgen Mikkelsen

Per Brandt er ved godt mod

Fyringen gav ham sparket til at blive selvstændig

Tilværelsen har fået andre dimensioner

Per Brandt var en af hovedpersonerne i den første HT-konflikt for ca 9 år siden. Det skyldes hans rolige og faste fremtræden og fantastiske evne til at formulere sig på TV og i de øvrige medier. Han fortæller, at begivenhederne dengang ikke har haft nogen særlig store personlige og menneskelige omkostninger for ham siden. „Jeg er da stadig gift og har børn med den samme kone som dengang,“ siger han med et smil. Hvordan det er gået de øvrige „ofre“ i konflikten, ved han imidlertid ikke meget om. De har ikke holdt kontakten ved lige.

Eget installatørfirma

I øvrigt indrømmer han, at han ikke mere følger så forfærdelig meget med i de emner. Hans tilværelse har i dag fået andre dimensioner. Man skal jo leve, som han udtrykker det. Og det gør han så ved at koncentrere sig om sit lille enmands installatørfirma, hvilket kræver sin mand her under byggeriets krise. Men det går da ret godt. Skulle man tale om en personlig konsekvens af HT-konflikten kunne det være, at den gav ham sparket til at blive selvstændig. „Det var jeg nok aldrig blevet, hvis jeg ikke var blevet tvunget til det.“

Arbejdede i kooperativ

Forhistorien er i øvrigt den, at Per Brandt allerede i 1973 blev udlært som elektriker og fik et udmærket job i et kooperativt firma. Da han på et tidspunkt fik til opgave at overtage ansvaret for el-installationsarbejdet i en større bygning, gjorde han straks opmærksom på noget byggesjusk. „Det var ikke så meget for at hænge ham ud, som havde lavet det, men mere for at holde min egen ryg fri. 14 dage efter var jeg fyret. Jeg klagede straks til min fagforening, og de gav mig fuldstændig ret; men det hjalp ikke noget - det

var jo fagbevægelsens egen virksomhed, jeg havde været ansat i.“ Da det så senere lykkedes ham at få arbejde ved HT, ville han naturligvis ikke være i en LO-fagforening.

Større åbenhed nu

Begivenhederne dengang har efter Per Brandts mening så afgjort været med til at rokke ved samfundet. Man bliver i dag ikke mødt som en folkefjende, hvis man fortæller, at man er utilfreds med fagforeningerne. Der er blevet større åbenhed om disse emner, man diskuterer dem meget mere. Næsten alle jeg møder, er utilfredse med deres organisation, og de fortæller ofte spontant om deres frustration. De føler, at de er til for fagforeningen og ikke omvendt. Men det er jo en svær kamp, for det er en gammel traditionel organisation. Jeg kender da også mange, som har meldt sig ud, uden at jeg direkte har opfordret dem til det. Man skal stadigvæk gøre oprør, hvis man føler, at systemet er forkert og at man bliver trådt på.

Interessen for fagforeningerne vil falde

Udviklingen vil nok gå i retning af, at man vil frigøre sig mere og mere fra fagforeninger og arbejdsgiverforeninger. I virkeligheden er det i dag ofte dem, der bremser udviklingen, f.eks. får uorganiserede ofte den højeste løn. I dag er

der alt for lidt plads til individualister, men i fremtiden vil firmaerne finde ud af at forkæle de medarbejdere, som bedst forstår at tilpasse sig forholdene. Interessen for at være i fagforening vil så falde.

Jeg blev stædig

Jeg var kun 31 år dengang. Men da det pludselig for alvor gik op for mig, at frihedsrettighederne blev trådt under fode, og at jeg f.eks. var nødt til at være medlem af en ganske bestemt organisation bare for at få arbejde,

- ja, så blev jeg stædig. Der måtte ske noget.

Jeg regnede med støtte fra de mange andre, som tydeligvis mente det samme. Men de fleste turde ikke - i hvert fald ikke ret langt og ret længe. I begyndelsen var det hele ret spontant, ikke særlig velovervejet og langsigtet. Men vi fik god gavn af Danmarks Frie Fagforening. Herfra fik vi en fantastisk god opbakning, og vi fik hjælp og støtte hver gang, der var noget. Det var uovertruffet.

HN

Per Brandt ved HT-konflikten i 1984 tror på sejren. Foto: Ole Henning Hansen, Polfoto

Når solidaritet bliver tyranni

Afdøde **Jørgen Thorgaard** var en mester i præcis formulering og på ustandselig søgen efter retfærdighed og anstændighed.

Under HT-konflikten i 1984 skrev han et stykke i Berlingske Tidende med ovenstående overskrift.

Betaling til politisk modstander

Han indleder med, at efterhånden som konflikten er skredet frem, er hans undren steget og steget for til sidst at blive til måbende forbløffelse. I lighed med nazister og kommunister finder visse nutidige danske topfolk det åbenbart ikke nødvendigt at bruge almindelig sund fornuft og ræsonnable argumenter. -, Det er da umuligt at for-

svare hundredtusinder af medborgeres tvangsindlæggelse til økonomiske ydelser, der fremmer en politisk retning, de er modstandere af. Hvis Anker Jørgensen i gamle dage var gået op til filosofikum og havde forsvaret den logiske renhed i denne position, var han dumpet.“

Ledernes adfærd

Senere tager Thorgaard fat på den kendsgerning, at visse lovgivere mere eller mindre tøvende har accepteret lovbrud i form af blokader m.m. „Hvordan i alverden kan lovens givere godkende lovløshed? Ved

de ikke, at der er noget, der hedder præcedens, og at vi i tider, som ligger lige foran os, har hårdt brug for minimale respektgrænser for, hvad vi kan enes om at respektere og ikke respektere?“

De „meniges“ adfærd

„Jeg er medlem af tre fagforeninger: Magistrenes, forfatternes og præsternes. Hvis en af dem på nogen måde, f.eks. ved økonomisk støtte, kastede loddet i et politisk partis skål, uanset hvilket, **uanset om det var et, jeg selv tilhørte eller stemte på** (red. fremhævet.), så ville jeg omgående melde mig ud.“ Sammen med tusinder af ligesindede kolleger ville han dernæst gå i gang med at lave en ny forening, der holdt tingene adskilte. „**Men sådan ræsonnerer LO-medlemmer ikke,**“ konstaterer Jørgen Thorgaard.

„Ikke fordi de bryder sig om at betale til et bestemt politisk parti via medlemskontingentet. Det viser undersøgelser en betragtelig modstand imod.“ Han mener, at disse modstandere tier og trykker sig, fordi de har været under pisken for længe, og han konkluderer: „De fagforeninger, som skulle skabe frie mennesker i forhold til arbejdsgiverne, har nu skabt slaver.“

Ordene misbruges

Til slut advarer Thorgaard mod misbrugen af ord, som også er kendt fra fascismen og kommunismen. „Man benytter udtryk, alle respekterer, om dispositioner, alle afskyr og frygter. Når Anker Jørgensen og Gert Petersen og mange andre i den senere tid har sagt „solidaritet“, har ordets realindhold været „tyranni“.

HN

1200 sundhedsarbejdere i Odense strejkede forgæves for at få Ivy Holst ind i folden

Fagbevægelsens „mobilisering“ omkring påske 1985

Ivy Holst Nielsen ses her som referent ved landsmødet 1989 sammen med formand Jørgen Mikkelsen

Ivy Holst Nielsen var hovedpersonen i en strid, hvor 800 hjemmehjælpere i Odense nedlagde arbejdet for at tvinge hende til at melde sig ind i DKA, Dansk Kommunalarbejderforbund. Det skete efter, at adskillige fagforbund op til påsken

det er en fagforening, der søger tilbage til den egentlige idé med fagbevægelsen: At varetage medlemmernes interesser på de faglige og ansættelsesmæssige områder, men **ikke** beskæftige sig med politik.“ Hun udtrykte også undren over, at mange af

hendes kolleger ikke interesserede sig det mindste for, hvad deres faglige kontingent bliver brugt til. Og hun fortsatte: - „En sådan mangel på interesse for og indsigt i tingene, synes jeg er meget skræmmende - og farlig. Hvis alle ville tænke sig om, inden de solgte både deres sjæl og deres pengepung, er jeg overbevist om, at fagbevægelsens dage som politisk magtfaktor er talte.“

1200 strejkende - utraditionel løsning

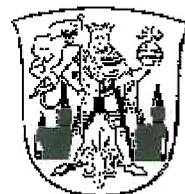
Efter at konflikten blev udvidet til, at ca 1200 inden for sundhedssektoren i Odense nedlagde arbejdet, blev den løst på en ret utraditionel måde af Odenses socialdemokratiske borgmester, Verner Dalskov, som i øvrigt under hele sagen optrådte klogt og korrekt. Han følte sig efterhånden så trængt fra både indenrigsministeren og venstre-fløjen i byrådet, at han kom på „privat“ besøg hos Ivy. Det førte

ganske vist ikke umiddelbart til en løsning, men dannede grundlag for, at man på et ekstraordinært byrådsmøde næste formiddag kunne gennemføre en løsning, som alle parter accepterede. Ivy kunne fortsat arbejde inden for hjemmeplejen i Odense uden at skulle tilslutte sig DKA. Men der blev oprettet en særlig stilling til hende, hvor hun ikke skulle arbejde direkte sammen med andre hjemmehjælpere, og hun skulle arbejde med et begrænset klientel.

Endte som cand. negot

Ivy havde denne stilling i et par år, også et stykke tid efter, at hun var begyndt på det universitetsstudium, der førte hende frem til en cand. negot-uddannelse. Siden har hun arbejdet som kassedame i Bilka. Det er også en side af dagens Danmark!

HN

Odense

2. HT-konflikt i vinteren 1989-90: Da det gik ad HT for HT

Sådan startede det

Nu nærmer kommunevalget sig som bekendt. Så vil der sikkert ligesom for fire år siden komme en skrivelse fra SiD med tilbud til medlemmer, som stiller op til valget, om 8.000 kr i støtte til deres private valgkamp. Thomas Jørgensen, der på det tidspunkt var chauffør under Hovedstadsområdet's Trafikselvskab (HT) i Roskilde-området, meldte sig straks som modtager af de rare penge, som han i øvrigt selv havde været med til at betale via sit medlemskab af SiD. Han fik imidlertid afslag med den begrundelse, at han stillede op for Fremskridtspartiet, og ikke for et af de „rigtige“ partier. Han meldte sig fluks ud af fagforeningen. Dermed var den anden HT-konflikt i gang.

Mange følger eksemplet

Sagen udvikler sig nu hastigt. Kolleger nedlægger arbejdet, de vil ikke arbejde sammen med en „uorganiseret“, som det hedder i de kredse. Thomas Jørgensen fritstilles, dvs. frihed med løn, og senere forflyttes han til en afdeling, hvor man gerne vil samarbejde med ham. Han kommer dog aldrig til at arbejde det nye sted, idet han sygemeldes. Så blander indenrigsminister Thor Pedersen sig i sagen med et pålæg om genindsættelse i

det oprindelige arbejde. Utilfredsheden, som altid ulmer lige under overfladen i SiD, bryder nu ud i lys lue. Den dårlige behandling af Thomas Jørgensen får adskillige HT-chauffører

til at følge hans eksempel og melde sig ud. Der er bemærkelsesværdigt nok tre erklærede socialdemokrater iblandt dem. De bliver dog ret hurtigt trynet på plads i folden igen.

Ann Christensen foran sin før så rullende arbejdsplads. Polfoto: Jens Dresling

Adskillige var DFF-medlemmer

Mere udholdende er en større gruppe, hvoraf flere er medlemmer af Danmarks Frie Fagforening. Mest kendt blev Jørgen Pedersen og Ann Christensen. Sidstnævnte var usædvanlig dygtig og modig, når hun i medierne fortalte om kampen for at få lov til at køre trods uhyrlige chikanerier, såsom voldstrusler både i og uden for arbejdstiden, telefonterror i døgndrift, ophængning af smædeplakater, overmaling af bil og af vejen foran huset med ord som „nasserøv“ og „skruerbrækker.“ - „Men hvordan kan man kaldes sådan, når man har været medlem hele tiden og kun har meldt sig ud, fordi SiD har kludret usædvanlig meget i det?“ spurgte Ann Christensen.

SiD måtte give sig

Conny Dideriksen, socialdemokrat og formand for HT, bidrog også til „løjerne“ ved offentligt at kalde Ann „psykisk syg“ og „brokker“. Det måtte hun senere trække tilbage, efter at DFF havde truet med sagsanlæg. Det endte med, at HTs ledelse satte de strejkende og blokerende chauffører stolen for døren: Afslut konflikten eller bliv afskediget. Der var i øvrigt forholdsvis få, som stadig holdt ud. Opbakningen var ikke nær så stor som under den første HT-konflikt. Den 2. HT-konflikt endte således, uden at nogen af udbryderne mistede deres job eller blev forflyttet.

Holst

Ann Christensen:

Jeg ville gøre det igen!

Chikane i døgndrift

„Møgkælling“, „skruerbrækker“ og „nasserøv“ var blot nogle af de mildeste af de øgenavne, der blev brugt imod Ann Christensen, da den anden HT-konflikt for tre år siden var på sit højeste. Og det var både verbalt pr. telefon på alle tider af døgnet og skriftligt på plakater, på hendes bil og på vejen foran hendes hus. Hun er imidlertid ingen af

delene. I øvrigt er hun heller ikke „psykisk syg“, som HT-formand Connie Dideriksen offentligt kaldte hende. Hun er et sødt og ligefremt menneske, som der stort set „kun“ er det i vejen med, at hun lider af en alvorlig diskusprolaps. Den er skyld i, at hun i dag er invalidepensionist. Én gang er hun blevet opereret for den, men nu tør man vist ikke mere.

Pensionsansøgningen forsvandt sporløst

Sygdommen var startet allerede før konflikten, og hun var i fuld gang med at søge om pensionen. Papirerne var næsten i orden og befandt sig på HT-kontoret. Men under konflikten forsvandt de sporløst. Uden tvivl endnu et led i chikanerne, som ikke tidligere har været offentlig kendt.

Stadig korrupktion og ufrihed

Straks efter konflikten fik Ann en iskiosk, som hun var meget glad for. Men sygdommen gjorde efterhånden arbejdet så vanskeligt, at hun fandt et lille vidunderligt hus langt ude på landet, hvor hun i dag sammen med sin Bent lever en stille og rolig - og anonym pensionist-

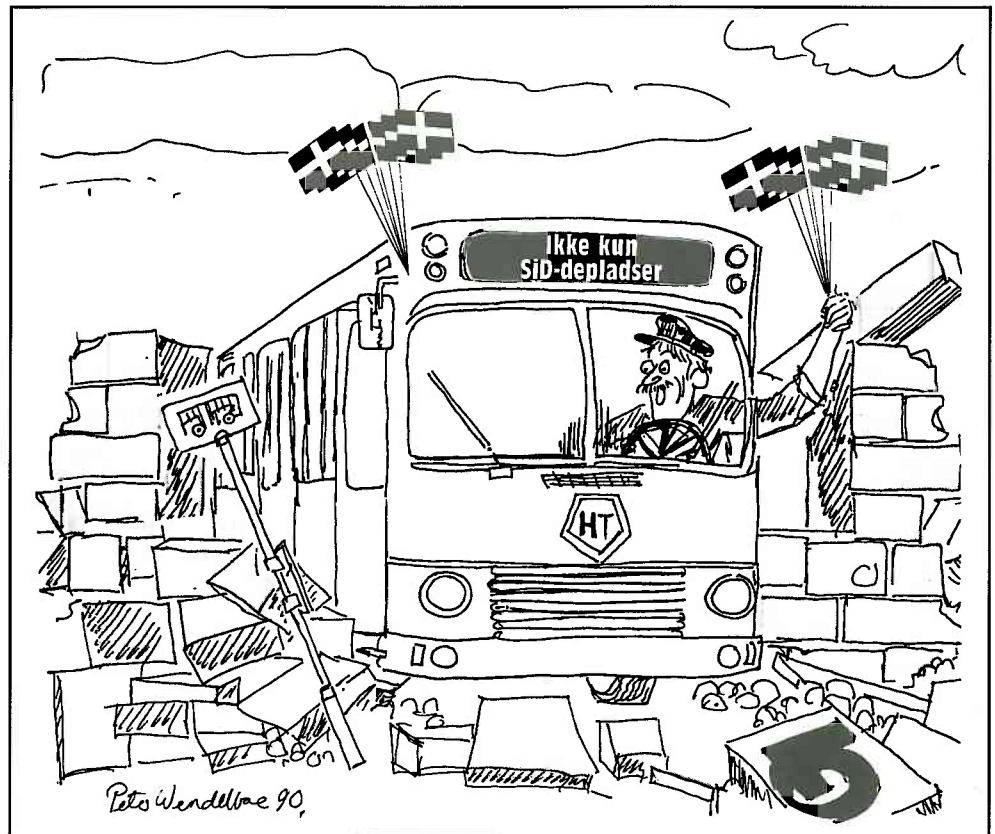
fortsættes næste side

tilværelse. Det med det anonyme skyldes egentlig ikke så meget HT-konflikten, som en anden væmmelig oplevelse, de siden har haft. Det pres, hun var ude for under konflikten, finder hun i dag ikke særlig slemt, og hun ville så afgjort gøre det igen, hvis hun kom ud for noget lignende. På den anden side mener hun ikke, at indsatsen ændrede noget særligt ved forholdene på arbejdspladserne. Der hersker stadig korrupsion og ufrihed, og der må mange flere kampe til, hvis det skal overvindes.

Medietrold

Vi husker med glæde Ann som den glade og uimponerede „medietrold“, der stod fast på sin ret, og med overbevisning sagde sin uforbeholdne mening i radio, TV og til aviser - og vi ønsker hende held og lykke med hendes nye tilværelse.

HN

Forsiden af Fagligt Alternativ i april 1990. Tegning af Peter Wendelboe

Portør Poul Thomsen måtte ud - han havde ikke det »rigtige« medlemskort Et lærestykke i, hvordan LO-fagforeningerne ikke skyer noget middel for at få en udbryder smidt ud

Det skæbnesvangre flyt

Som en slags udløber af den store HT-sag går portører og sygehjælpere på Hjørring Sygehus pludselig i strejke. Det hedder sig, at de ikke mere er i stand til at arbejde sammen med Poul Thomsen, en kollega, som de ellers i mange år har arbejdet godt sammen med. Et halvt år flyttede han fra Dansk Kommunalarbejderforbund (DKA) til Danmarks Frie Fagforening. Kravet for igen at gå i arbejde er, at Poul Thomsen flytter tilbage til DKA.

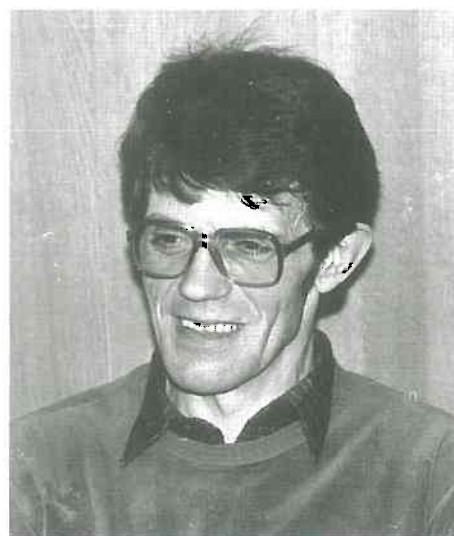
30.000 ned i årsløn

Efter en uge går de dog i arbejde igen, imod at Poul Thomsen midlertidigt flyttes til andet arbejde uden for portørcentralen. Allerede ca en måned senere er

den imidlertid gal igen. Sygehusledelsen meddeler ham nemlig, at han skal flyttes til portørtjeneste i køkkenet på trods af, at det var lovet ham, at han skulle have sit gamle arbejde igen. Dette flyt betyder, at Poul Thomsen vil miste 30.000 kr om året. Sammen med DFF protesterer han naturligvis til sygehusledelsen og til amtets sygehusadministration. De agter dog ikke at gøre mere ved sagen.

Kollegerne griner

Nu havner sagen i amtsrådet, idet fællesgruppen stiller spørgsmål til amtsborgmester Søren Madsen (S), som dog ikke giver tilfredsstillende svar. Derfor sendes sorteper videre til indenrigsminister Britta Schall Holberg. Alt imens passer Poul Thomsen sit nye job i køkkenet,

Poul Thomsen skulle køres i sænk. Foto: Erik Bach

skal vaske gulv og skrubbe industrigrøder?

Fra amtsråd til minister

Efter en del tovtrækkeri med ministeren kommer amtsrådet til sidst frem til en afgørelse. Amtsrådet er delt op i to næsten lige store dele på spørgsmålet, således at de radikale er tungen på vægtskålen, og de mener ikke, at Poul Thom-

sen bliver politisk forfulgt og derfor er berettiget til at få sit gamle arbejde tilbage. Altså er slaget tabt, og han må affinde sig med arbejdet i køkkenet.

Psykisk nedbrudt

Kort tid efter meddeler han sygehusledelsen, at han ikke fortsat vil udføre det arbejde, han er blevet forflyttet til. Dette skridt er udløst af den vedvarende chikane og „kosten rundt med ham“, samt endnu et kraftigt skænderi med en af de øvrige ansatte. Ledelsen svarer, at hvis han ikke møder, vil han blive suspenderet og indstillet til afskedigelse. Poul Thomsen bliver herefter sygemeldt. Han er psykisk nedbrudt.

Endelig får de ham ud

Imidlertid arbejder vi i DFF på en retssag mod amtet, men desværre finder vore jurister ikke, at der er grundlag herfor. Der sendes så en klage til amtsrådet over forholdene i køkkenet samt over overportøren. Det første der sker, da han efter to måneders sygdom igen er tilbage ved gryderne, er, at han får at vide, at klagen er pure afvist. Dernæst opdager han, at personalet i mellemtiden har fået pålæg om at bære hovedbeklædning. Dette kan Poul Thomsen ikke, da han lider af en kraftig migræne, og huen vil gøre det værre. Skønt han efterhånden fremskaffer ikke mindre end tre lægeerklæringer til at understøtte dette argument, er det ikke nok. I marts 1985 ender hans 15 års arbejde på Hjørring Sygehus med en fyring - af helbreds-mæssige grunde.

Susanna Coleman

Tidligere portør Poul Thomsen er ved godt mod - fik et spændende og udfordrende liv

Chauffør for Dansk Flygtningehjælp

„Hvis jeg var blevet ved med at arbejde som portør oppe på sygehuset i Hjørring, så var jeg gået glip af en masse spændende oplevelser“, siger Poul Thomsen, da vi ringer ham op for at høre, hvordan det står til.

Tre måneder som chauffør i det tidligere Jugoslavien for Dansk Flygtningehjælp, er det sidste, han har lavet. Farligt arbejde, men også spændende og interessant.

Det sluttede for fire uger siden, og herefter har han været ledig. Det har han været mange gange, men kun korte perioder.

I alt har han haft en halv snes forskellige job på de sidste 5-6 år. Mest har han arbejdet som langturschauffør, hvilket blev muligt efter at han gennem AMU fik det store kørekort. Det er jo også det, der gjorde det muligt at komme til Jugosla-

vien, hvor han håber at få endnu en 3-måneders periode. Meget interessant var også arbejdet som altnuligmand på en pelsauktion.

For „kendt“ i Nordjylland

I Nordjylland er Poul Thomsen for kendt, så der er det ikke let for ham at få arbejde!! Men det er så også, sammen med den periodiske ledighed, den eneste ulempe han på længere sigt har haft af sagen. I den forbindelse er det heldigt, at han har et sommerhus ved Lammefjorden, så han kan have sin arbejdsmæssige base i eller omkring København. Den faste bopæl er stadig i Hjørring, hvor hans kone har haft et solidt arbejde i 25 år, som hun er vældig glad for.

Den første forflytning burde være nægtet

Poul Thomsen er måske nok

stadig lidt bitter over, at sagen ikke endte særlig godt, men mener dog ikke, at man kunne vente stort andet, eller at vi i DFF kunne have gjort mere. Skulle man drage en lære af sagen til brug i andre tilfælde, så er det efter hans mening, at de ikke skulle have haft held til at forflytte ham første gang. Her skulle DFF og han selv have været stejle. Og når han endelig skulle afskediges, kunne det lige så godt have været på det tidspunkt.

Ved godt mod

Men alt i alt har han det i dag udmærket og er ved godt mod, skulle vi hilse og sige. Vi vil ønske ham alt godt i en fremtid, der ganske vist er noget usikker, men også spændende og udfordrende. Lige noget for 50-årige Poul Thomsen.

HN

Karen Boelt-sagen.

Hun var anderledes - derfor skulle hun kanøfles.

Man behøver ikke være professor for at finde ud af, at H.C. Andersens ord stadig er aktuelle i nutidens „demokratiske“ Danmark. Ikke mindst på arbejdsmarkedet.

Tre ofre for LO: Poul Thomsen, Karen Boelt og Karen Jeppesen, fmd.f. 4xF. Foto: E.Bach 1988

Se nu bare på sagen omkring husassistent Karen Boelt, der indtil for 8 år siden var ansat som husassistent på V.Hjermitslev Plejehjem. Hun var anderledes, hun tænkte anderledes - eller vovede hun blot at tænke selv? Derfor skulle hun kanøfles - og det blev hun.

Grunden til miseren er jo den, vi så ofte har set: En person ønsker at stå uden for en fagforening eller at melde sig ind i en fagforening uden for LOs regi. Det kan der jo være mange gode grunde til, eksempelvis at man har en anden politisk observans end den, LO hælder sit hoved til.

Dette skridt tog Karen Boelt. Hun meldte sig ud af Husligt Arbejderforbund i bevidstheden om, at man her i landet har organisationsfrihed; men her forregnede hun sig. Der skete nøjagtigt det, som er sket i mange andre tilfælde: LO-fagforeningskanonerne blev kørt i stilling og fyret af.

fortsættes næste side

Det vil sige blokader og chikaner af værste skuffe - også uden for arbejdstiden. Syg og nedbrudt af dette sagde Karen Boelt forståeligt i telefonen, da hun blev indkaldt til et aftenmøde: „Jeg vil ikke komme mere.“ Få timer efter blev „opsigelsen“ dog efter nærmere overvejelse trukket tilbage, først mundtligt og senere skriftligt - på kommunens forlangende. Men klokken var faldet i slag. Den liberale Pandrup Kommune fastholdt, at Karen Boelt var ude.

Her omtrent kom Danmarks Frie Fagforening ind i billedet, idet hun meldte sig ind hos os. Det viste sig, at være som at hælde benzin på bålet. DFF er åbenbart for LO det samme som en rød klud for en tyr. DFF og Karen Boelt prøvede nu sagen ved retten. Den blev tabt med et brag, som det så ofte før er sket i lignende sager rejst af medlemmer af DFF. En sag som burde være ordnet i mindelighed til fordel for Karen Boelt.

Skulle man vove det ene øje og spørge, hvorfor dette sker gang på gang?

Jeg tror personligt, det er fordi vi har nogle politikere, som ikke har skyggen af hår på brystet. I stedet for én gang for alle at sætte tingene på plads, vælger man bekvemt at gemme sig under taburetterne, når sådanne sager som Karen Boelts verserer. Er det fordi, der står alt for mange interesser på spil både til højre og venstre i folketings salen? Eller skulle det være fordi, at hvis DFFs tanker og ideer blev ført ud i livet, ville landet blive udsat for et kaos uden lige på grund af de modaktioner, som de LO-orienterede fagforeninger ville sætte i værk?

Til slut en appel til politikere: Fortæl os åbent og ærligt og uden omsvøb her i bladet eller i et andet medie, hvorfor I altid gemmer jer under jeres taburetter, når der er tale om de uretfærdigheder, som DFFs medlemmer må lide!

Bent Nellemann

DFFs kampånd holdt mig oppe under sagen

- siger Karen Boelt nu fire år efter, at sagen er afsluttet.

Den nu 56-årige Karen Boelt bor sammen med sin mand på gården i Alstrup. Børnene, hvoraf den yngste er 24 år og netop uddannet lærer, er for længst flyttet hjemmefra. Sammen driver ægteparret en svinefarm på de 30-40 td. land, dvs. Karen er nu ikke til megen gavn i bedriften mere. Hun må „nøjes med“ at passe huset.

I 1989, et års tid efter at den mærkelige dom var afsagt, pådrog hun sig nemlig en ret alvorlig gigtssygdom, som bl.a. betød indlæggelse på Rigshospitalet i længere tid. Nu går det heldigvis bedre, og Karen Boelt er ved godt mod.

Det gik hende i virkeligheden ikke så forfærdelig meget på, at sagen blev tabt. Inderst inde havde hun egentlig ikke ventet andet. Alligevel føler hun, at det var godt, at sagen blev gennemført. Både hendes „modparter“ på plejehjemmet og folk i almindelighed blev da på den måde, uanset sagens udfald, gjort opmærksom på, at der var gjort noget forkert imod hende.

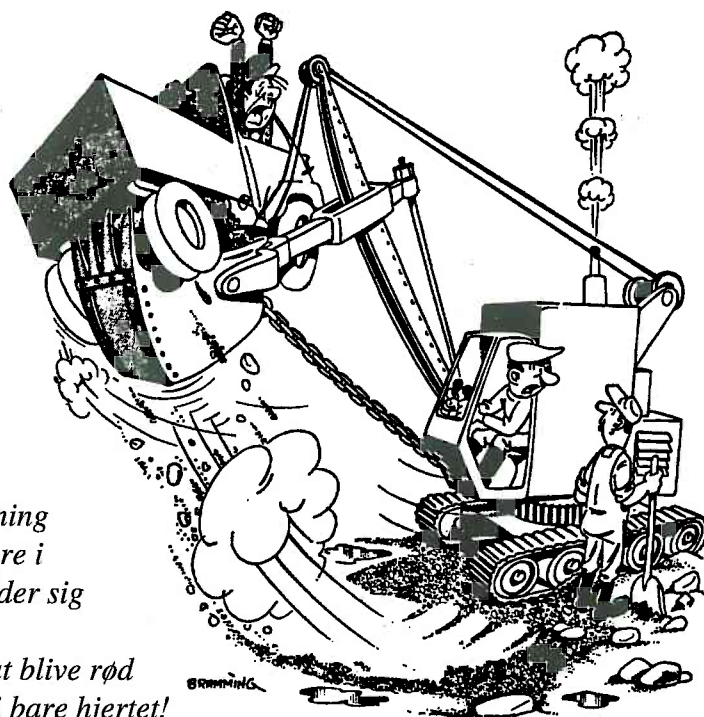
Den eneste ulempe nu fire år efter er, at det ikke kan undgås, at hun engang imellem møder nogle af de tidligere kolleger, hvoraf ingen turde bakke hende op dengang. Man bliver stiv, giver højst et lille nik, og går så videre. Det er tydeligt, at de føler, at de har gjort noget forkert, mener Karen Boelt.

Hun udtrykker beundring for folkene i DFF, som under hele sagen havde gejsten og kamp-ånden i behold, og det holdt hende oppe, når hun undertiden mistede modet og synes, at det var en skrue uden ende. Vi ønsker, at Karen Boelt fortsat må have det godt i sin lidt for tidlige pensionisttilværelse.

Karen Boelt, hårdt prøvet af kolleger. Foto: Erik Bach

HN

Idioten deroppe har meldt sig ind i Danmarks Frie Fagforening - nu skal han få et par ture i "det frie", indtil han melder sig tilbage i SiD.

Se, han er allerede ved at blive rød i hovedet - så mangler vi bare hjertet!

Slakteri i Varde slagtet af LO

»Kollektivet skal ikke knægte den personlige frihed«

- sådan sagde Niels Nygaard, da vi besøgte ham for et år siden.

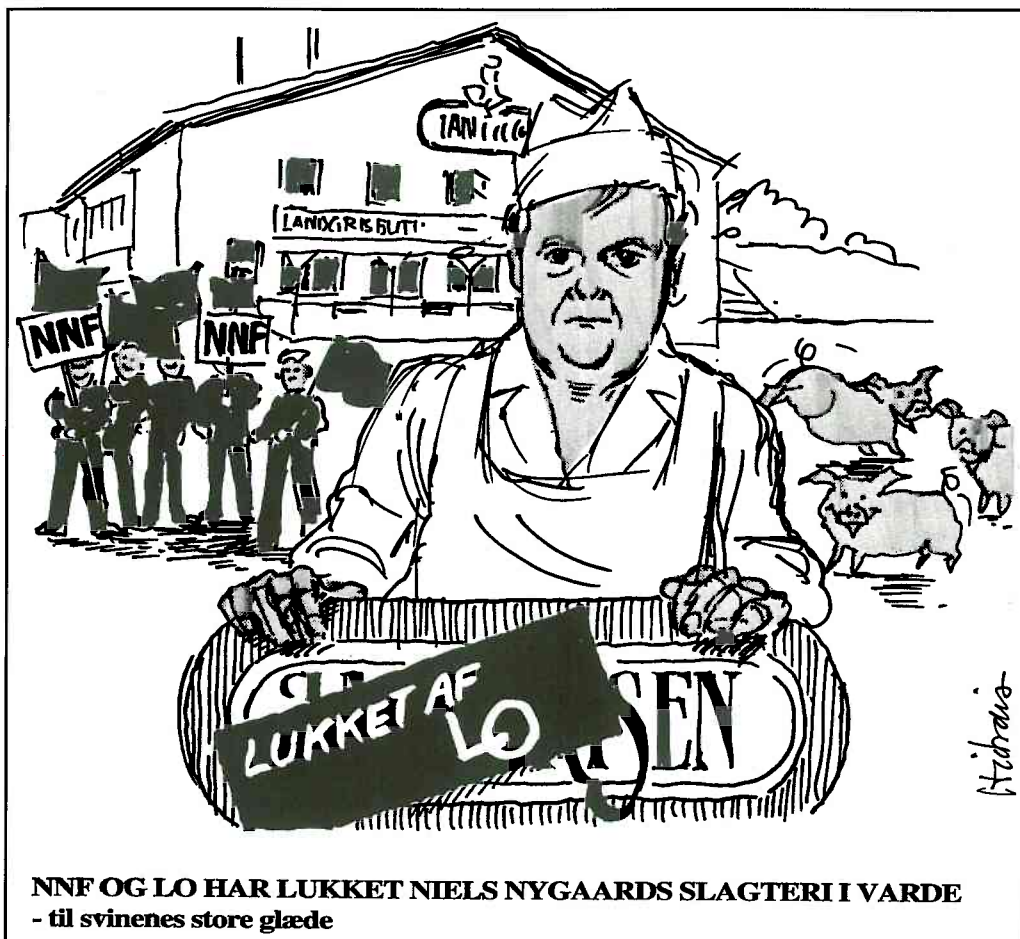
Og han har jo ret. Det burde i hvert fald ikke være muligt i et liberalt demokratisk samfund. Men alligevel skete det. Nærings- og Nydelsesmiddelforbundet har lukket hans slakteri, og det kommer nok aldrig i gang igen.

Humane forhold

På den ene side har vi en driftig og progressiv arbejdsgiver, som efter de nyeste og mest fremskridtsvenlige principper driver en supermoderne virksomhed frem. Et af principperne er, at svinene skal have en så human behandling og en så stor frihed som muligt. Det er faktisk nøjagtigt det samme, Niels Nygaard ønsker at opnå for sig selv og sine ansatte. De vil ikke snøres inde i NNFs stive og ufrie systemer.

Mafiametoder

På den anden side har vi en forstokket fagforening, der helt ude af trit med tendenserne i det øvrige samfund stadig ønsker at manifestere sin magt med alle til rådighed stående midler. Mafiametoder og beskidte tricks er ikke for store ord i den forbindelse. Man køber de ansatte til at strejke for 125 kr i timen, uanset om de er medlemmer af NNF eller ej. Man overvåger Nygaards firmaer hele døgnet og skygger alle, som kører ud derfra. Man blokerer for passagen af varer. Man spreder rygter om dårlig økonomi i firmaet, og endelig arrangerer man et fingeret overfald, og slæber Niels Nygaard og hans broder for retten med beskyldninger om indespærring og vold mod blokadevagter. Vestre Lands-

NNF OG LO HAR LUKKET NIELS NYGAARDS SLAGTERI I VARDE
- til svinenes store glæde

ret har senere pure frifundet brødrene for de fantasifulde beskyldninger.

DFF som fod i hose

Som en tredje part kommer så DFF ind i sagen - på opfordring fra ledelse og ansatte. Og det er helt naturligt, for vi passer som fod i hose netop til sådanne folk. Desuden har vi en vedtægtsmæssig forpligtelse til at søge at beskytte folk mod LO-fagforeningernes overgreb. Vi får derefter lavet en overenskomst, der bevisligt er bedre end NNFs.

Men det får kun LO-folkene

til at intensivere deres indsats, og det lykkes dem til sidst at få Niels Nygaard til endeligt at opgive slakteriet. I det forløbne år har det været lejet ud nogle få måneder, men blev så atter opgivet. Svinefarmene kører derimod uanfægtet videre, og der er tilsyneladende ingen større problemer med at komme af med svinene.

Folketinget må vågne op

Sagen er en skandale. DFF kan sagtens indgå overenskomster, endda af en art, som alle involverede parter er ovenud tilfredse

med. Det er fuldt lovligt. Men alligevel tillader man, at en helt uvedkommende part ødelægger det hele ved simpelthen at tvinge virksomheden til lukning. Midlerne er i bedste fald lyssky, i værste fald ulovlige. I befolkningen er holdningen hertil klar nok.

Hvornår tager et flertal i Folketinget sig sammen til at sætte en lovgivningsmæssig stopper for LOs politiske enevælde? Eller hvis lovene er gode nok, hvornår bliver det da indskærpet overfor politi og domstole, at de skal bruges?

Holst

Lexikon

"Gule fagforeninger"

»Jeg ser ofte udtrykket "gul" anvendt om foreninger, der ikke ønsker at betale til politiske partier eller drive fagforeningstvang. Men hvoraf kommer udtrykket? Har det noget med falskhedens farve at gøre?« spørger en læser. Udtrykket er tidligst anvendt i Creu-

seaux i 1899 om separatistiske fagforeninger, der fra 1904 sluttede sig sammen i "Frankrigs Nationale Forbund af Gule", med medlemsbladet "Le Jeune", "Den Gule". Også emblemer og plakater var holdt i gult. En tydelig farvesymbolik til forskel fra de røde. Men hvorfor netop gult? Traditionen beretter, at strejkende arbejdere i Monceaux les Mines slog ru-

derne ind i en bygning, hvor de arbejdsvillige holdt til, hvor samfundshjælperne (se leksikonartikel herom) derefter tætnede vinduerne med forhåndenværende gult papir. Hvad enten dette er en anekdote eller ej, står det fast, at liberale fagforeninger i moderlandet nu i 90 år har markedsført den gule farve som symbol på modsætningen til de røde socialistiske fagforeninger.

Begrebet har fundet anvendelse i de fleste europæiske lande. I Danmark får medlemmer, der melder sig ud af SiD, men ønsker at blive stående i a-kassen, deres røde fagforeningsbog ombyttet med en gul. I DFF bruger man ikke officielt denne betegnelse, men ingen kan vel have nogen reel indvending imod, at andre bruger den om os.

Peter Wendelboe

Medlems NYT

10 år med Danmarks Frie Fagforening

Det skal da fejres!

Jubilæumsarrangementer

Reception

På hovedkontoret bliver der reception på selve dagen
3. sept. 1993 kl. 12 - 15, Danmarksgade 16, Aalborg

Det vil glæde os at se naboer, forretningsforbindelser,
andre frie fagforeninger, og ikke mindst alle de medlemmer,
som har mulighed for at komme forbi.

Jubilæumsfest

For de medlemmer, som har tid, råd og lyst
til at deltage i jubilæumsfesten lørdag aften,
bliver der mulighed for det ved en hurtig tilmelding
til Susanna Coleman på tlf. 98 14 13 51 mellem kl. 20-21.

Festen afholdes i restaurant

Den gamle Gartner

Vestergade 67, Nørresundby
Lørdag den 4. september kl. 19

Traktement består af

Velkomstdrink
3 retters festmenu
Husets franske vine ad libitum
1 glas dessertvin
Kaffe med kranskekagekonfekt
1 øl eller vand
Natmadssuppe
Pris kr. 285 pr. kuvert

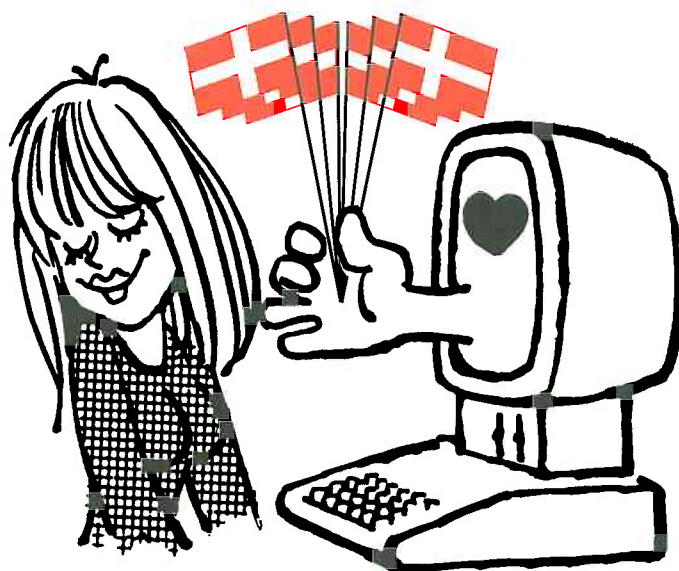
*Dans til
den lyse
morgen.
VEM
spiller.*

Tilmeldingen, som er bindende, kan foretages straks,
man har modtaget bladet. Ægtefæller er også velkomne.
Pladsen er begrænset, og vi vil stoppe for tilmeldingerne,
når lokalet er fyldt. Vent derfor ikke til sidste øjeblik,
som i øvrigt er **onsdag den 25. august**.

Ønskes overnatning, bedes du henvende dig herom.

Indbetaling af kuvertprisen kan ske ved
at sende check til hovedkontoret senest 30. 8. eller
at girere beløbet senest 28.8. til girokonto **6 38 50 52**
DFF, Danmarksgade 16, 9000 Aalborg.

Vi glæder os til at høre fra jer!

Seminar

EDB-tekstbehandling m.m.

Som det er blevet tradition i foreningen, afholder vi et seminar
hvert efterår. Igen i år vil seminaret finde sted i Nordjylland, og
vi håber, at man vil slutte op om kurset.

Emnet bliver EDB, hvori indgår tekstbehandling, opbygning af
kartoteker, budget, grafik m.m.

Udover det faglige udbytte af vore kurser er det altid rart og
inspirerende at være sammen med andre, som har valgt Danmarks
Frie Fagforening, og mange erfaringer bliver udvekslet og nye
venskaber opstår.

Forhåndstilmelding er nødvendig

For at få så stort et fagligt udbytte som muligt for den enkelte
deltager vil vi meget gerne vide lidt om jeres forudsætninger for
EDB. Det får vi en snak om, når I ringer til kontoret i Aalborg.

Tidspunktet for kurset er endnu ikke fastlagt, men vil finde sted
en week-end i midten af november. Tidligere år har alle, som har
tilmeldt sig, kunnet komme med. Det kan vi desværre ikke love
i år, da antallet af EDB-maskiner sætter en naturlig grænse, hvis
deltagerne skal have noget ud af det. Derfor vil det have stor
betydning at give hurtig forhåndstilmelding. Ring eller skriv
straks, hvis du vil have en chance for at komme på holdet.

Praktiske oplysninger

- Deltagergebyr:** - er ikke fastlagt, men plejer at være mellem
300 og 350 kr.
- dækker deltagerens del af undervisning,
indkvartering og alle måltider excl. drikke
varer
- Overnatning:** - enten privat indkvartering eller vandrer
hjem
- Transport:** - ring til kontoret, hvis du har spørgsmål
eller problemer

En nærmere omtale af seminaret finder du i næste nummer af
Fagligt Alternativ, som udkommer i midten af oktober.

DFF på vej ind i CESI

- en sammenslutning af frie fagforeninger i Europa

Vi hører naturligt til

DFF har på grundlag af hovedbestyrelsens og landsmødets beslutning herom sendt en ansøgning om optagelse i CESI. Der er store forventninger om, at forbindelsen med denne store organisation i nogle situationer og ved specielle sager kan give vores lille forening et lift i form af hjælp, støtte og inspiration, ligesom vi bestemt også regner med at kunne yde vores bidrag til fælles gavn. I hvert fald er vore interesser helt sammenfaldende på en lang række punkter, og det må siges, at vi helt naturligt hører til i sammenslutningen.

Omstændelig optagelsesprocedure

Vi havde regnet med, at optagelsesproceduren for længst ville være overstået, men har fået at vide, at sådan noget normalt tager sin tid. Det skyldes bl.a., at beslutningen skal tages på kongressen, som kun samles én gang årligt. Dertil kommer, at de enkelte organisationer inden for CESI skal have sagerne til orientering og gennemdrøftelse internt. Derfor kan der meget vel gå et års tid endnu.

Et modstykke til ETUC

CESI er en paraplyorganisation, hvilket indebærer, at de enkelte

tilsluttede organisationer ikke på nogen måde mister deres selvstændighed. De mødes blot for at drøfte fælles problemer, og hvor det er hensigtsmæssigt, løser de dem i fællesskab til gavn for de tilsluttede lønmodtagere. Det gælder først og fremmest henvendelser til store internationale organisationer som FN og EF. Der lægges op til undervisning og oplysningsvirksomhed, og der er allerede etableret en speciel skole i CESI's regi. I en tid med store forandringer i Europa er det særlig vigtigt, at der eksisterer et modstykke til de socialistiske fagforeningers europæiske

sammenslutning ETUC. Måske kan der oven i købet i visse situationer blive tale om samarbejde mellem de to sammenslutninger?

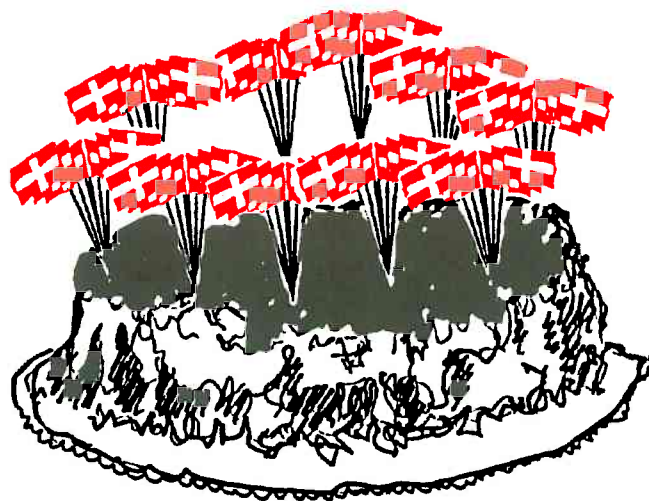
6 mill. lønmodtagere er med

Siden CESI's start i 1990 er 16 fagforeninger eller -forbund præsenterende i alt 6 mill. lønmodtagere fra 12 lande blevet tilsluttet. Foruden de store lande er f.eks. Island, Norge, Sverige, Belgien, Holland og Tjekslovakiet med. Altså ikke kun EF-lande og ikke kun vestlige lande. Det bliver spændende at se, hvad organisationen vil udvikle sig til og hvor stor reel indflydelse, den vil kunne opnå. Men først og fremmest ser vi frem til at blive tilsluttet, og vi glæder os til at se, hvad nytte vi kan få af dette samarbejde.

Holst

I 1991 modtog Danmarks Frie Fagforening en fane fra Danmarks-Samfundet

en stolt dag for Jørgen Mikkelsen og Gert Ravn

Danmarks Frie Fagforening
10 år

- Ja, hvad kan jeg gøre? Fagforeningen forlanger tre mand!

Danmarks Frie Fagforening - ved tiårs jubilæet

Sorgløst kan vi ej synge dit navn,
Danmark!
Der bløder sår, og der brænder savn.
Den sang kan tvang dog ej stænge.
Den er i hvert slag, vort hjerte slår,
stærkere nu i dag end i går.
Vi har elsket dig længe,
Danmark!
i tusinde år.

Hvorfor skal vi nu sørge en tid,
Danmark?
Der hersker vold, og der hersker strid.
Den ting vi aldrig vil tåle!
Vi kæmper en kamp, vi mod det står,
stærkere nu i dag end i går.
Vi vil lyse og stråle,
Danmark,
med dig vi det når.

Vi kæmper for retten til dagværket vort!
Danmark.
Mens andre prøver at gøre det kort,
ønsker vi længe at blive.
Vi kæmper mod dem, som ej har vor lid,
heriblandt finder vi Hardy og SiD.
De er blevet for stive,
Danmark,
for os i vor tid.

Vi føler os bedst under eget flag,
Danmark!

Mens andre vifter med røde slag,
vi holder korset i ære.

Når først man vil ændre på det, der er dit,
glemmer man let, hvad før var hvidt.

Socialismen de bære,
Danmark,
skønt den er fallit!

Vi tjener dig nu på vort tiende år,
Danmark.

Vi samler om dig på frimandskår,
de folk, som tvang ej kan lænke.

Vi fejrer i dag vor hjertesag,
samles om dit det dejlige flag.

Vi vil aldrig dig krænke,
Danmark,
vi lover i dag!

Valdemar Rørdam
og P.C. Montanus

Tegning:
Dorthe Wendelboe

Danmarks Frie Fagforening Sekretariatet:

Danmarksgade 16, 9000 Aalborg

Giro 6 38 50 52

Kontortid:

Mandag til onsdag kl. 10 - 17

Torsdag 10 - 18

Fredag 10 - 13

Tlf. 98 10 21 00

Fax 98 10 24 27

Lokalkontor FYN:

Hybenvænget 1, Bellinge

5250 Odense SV

Afdelingsleder: Dan Holst Nielsen

Kontortid:

Mandag til fredag kl. 17 - 19

Tlf. 65 96 19 31

Lokalkontor SJÆLLAND

Fuglemosevænget 6

2970 Hørsholm

Afdelingsleder: Hanne Sørensen

Tlf. 45 76 98 90

Jeg ønsker yderligereoplysninger

Jeg ønsker at abonnere på
Fagligt Alternativ
Årsabonnement: 60 kr.

Navn: _____

Adresse: _____
_____

Post nr.: _____

By: _____

Porto

Danmarks Frie Fagforening

▼
Danmarksgade 16
9000 Aalborg